

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 527

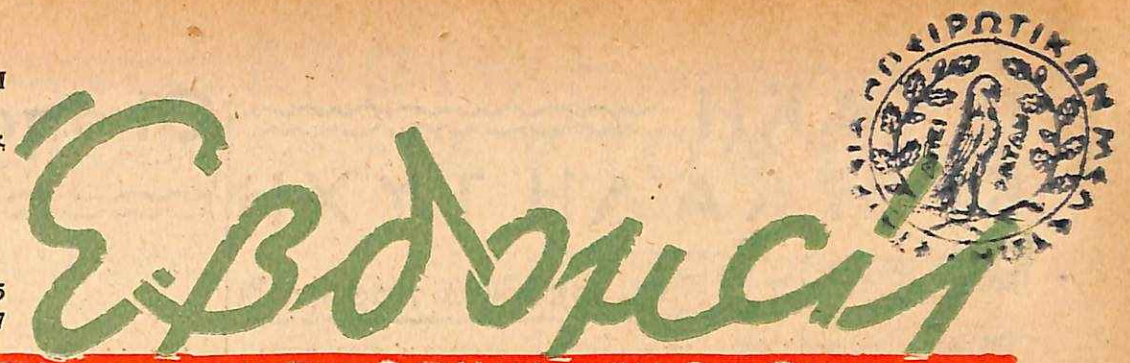

"ΑΣΠΙΟΤΗ - ΕΛΚΑ,"

11^{ON} ΕΤΟΣ ΤΕΙΧΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
3
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
1937
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
527

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Αρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ
Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΟΤΑΡΑ 15
ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 24-947

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ Σατυρικοί στίχοι ΣΧΟΛΙΑ

Ελλειψις σεβασμού

Οι φίλοι του κινηματογράφου διατελούν εν εξάλλω παραφορά εξ άφορητης της έφετεινης κινηματογραφικής παραγωγής ή όποια προμηνύεται όλεθρία. Μέχρι της στιγμής από τὰ είκοσι και πλέον έργα που παρουσίασαν οι κινηματογράφοι της πρωτεύουσας, δύο-τρία ήσαν άπλως ύποφερτά κι' όλα τ' άλλα για κάψιμο! Κουτρες ύποθέσεις, πλοκές άνευ ένδιαφέροντος και σκηνοθεσίες βλακώδεις και έννευριστικές. Οι κινηματογραφιτζήδες, πάντως, ίσχυρίζονται ότι τούτο συμβαίνει λόγω της έποχής, ή όποια δέν είναι καλή κι' έτσι οι κινηματογραφικές επχειρήσεις κυττάζουν να ξεφορτωθούν τους κατιμάδες κι' ότι άργότερα θα εμφανίσουν και τὰ μεγάλα φίλμ. Άλλά εν τώ μετεξείδ ό κοσμάκης δέν σάς χωστάει τίποτα να δίνη τδ τίμιο παραδάκι του και εππροσθέτως να άηδιάζη!... Δέν θα έβλαπτε και λίγος σεβασμός.

Σπαραγμός

Τδ Άθηναίων καφενεϊόν διατελεί και πάλιν εν πολεμικώ συναγερμώ. εξ άφορητης των αίματηρών συγκρούσεων της Άπω Ανατολής. Τδ μάρμαρο κάθε τραπέζιού προσφέρει την στίλβουσαν λευκότητά του εις τὰ άμύλλικτα μολυβδοκόνδυλα των αυτοσχεδίων άρχιστρατήγων, και πότε μὲν ή νίκη εύνοει τούς Ίάπωνας, πότε δέ τούς Κινέζους. Τὰ καταπληκτικώτερα επτελικά σγέδια καταστρώνονται, αί θυελλωδέστεραι επιθέσεις πραγματοποιούνται, αί συνταρακτικώτεραι επελάσεις επτυγχάνονται και τέλος όλος αυτός ό σπαραγμός τελειώνει με...ένα ποτήρι νερό!...

Γδ σκάνδαλον

Οι γκρινιαζόντες μέχρι της χθες με την ξαφνική κακοκαιρία βρήκαν άλλο θέμα τώρα: άσכולούνται με τδ «σκάνδαλον» του επανακάμψαντος καλοκαιριού. Τδ σπουδαϊόν όμως είναι ότι γκρινιαζόν απολαμβάνοντες άπ' όλους τούς πόρους των την λιακάδα στο Ζάππειο. Και αυτό είναι ή έκδίκησις του κατακουτισομπολενομένου άττικού ούρανού...

ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Πρό ήμερών θα είδατε εις την έφημερίδα "Όπως και γω τδ είδα Κάποια ρεκλάμα ποϋγινε... Ρεκλάμα καταπληκτική. Ποζάρουν μεγαλοπρεπώς άκαδημαϊκοί. Ήθοποιοί και ποιηταί και άλλοι... κι' άλλοι... κι' άλλοι... Σπουδαίοι και αξιοπρεπείς και άνθρωποι μεγάλοι Κι' ένυπογράφως όλοι τους και με κρυφό καμάρι Μας έλεγαν τδ τι καπνό καθ' ένας τους φουμάρει Και θέλαν, σώνει και καλά, να τόν φουμάρουμε και μεις. Αυτό λοιπόν, λόγω τιμής. "Αν εξακολουθήση... αν τή ρεκλάμα τους αυτή ό κόσμος συνθήση Στις στήλες του Άθηναϊκού θα βλέπουμε του Τύπου Ρεκλάμες έξωφρενικές και σάν κι' αυτές περίπου:

Τσιγάσο αν θέλετε καλό, σέρτικο και άφρατο Καραβασίλη παίονετε και όχι Παπαστράτο Πιστέψατε και μένανε που είμαι ειδικός

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
άκαδημαϊκός

Τρέξατε, κύριοι, τρέξατε Κανείς δέν ένχειρίζεται κανέναν πλέον δέν πονά Τή μίμηση προσέξατε. Ζητήσατε τούς γνήσιους κηλεπιδέσμους Προμπονά Ή αίρμα μας είναι γνωστή όπου και να την είπης. Τρέξατε, κάσμε, τρέξατε σε μας

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

Έκεϊνος ποδναι μερακλής και να ψωνίση ξέρει Θα βρή γιαούρτι γλυκίσμα, γύμα και στο σακκοϋλι Φέτα, τυρί του Παρνασσού, Μανούρι και Κασέρι Μονάχα στοϋ Θανόπουλου

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Δυδ γρόνια πόνναγα φριχτά, με τρέλλαιναν οι κάλοι Κι' ήμουν κλεισμένη σπίτι μου για δαϋτο κάθε βράδυ Μά τώρα πάω και πεζή ακόμα στην Έκκλη Μ'ε έσωσε τδ «Καλοκτόν».

ΚΑΤΙΝΑ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΘΡΕΑ 1. Τζορία
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 35282

Μικρή Ν. Ύόρκη

Ό οικοδομικός όργανισμός συνεχίζεται στην ελληνική πρωτεύουσα. Δέν υπάρχει δρόμος που να μήν... διανθίζεται από δυό-τρία γιατιά. Ή μανία των πολυκατοικιών κατέλαβε πλέον όλους τούς Άθηναίους κεφαλαϊούχους, οι όποιοι αποβλέπουν σ' ένα σύγουρο κι' αξιολόγο εισόδημα κι' έτσι ή Άθήνα λίγο-λίγο αποβάλλει τον παλιό γραφικό της χαρακτήρα και γίνεται μιὰ μικρή Νέα Ύόρκη. Πρόδος, ίσως. Πολλοί πάντως έχουν έντελώς αντίθετη γνώμη.

Ή νέα ρετσίνα

Ή ρετσίνα, τδ θεϊόν αυτό δώρον της χιλιετραγονημένης Άττικής γης, με την έορτην του Αγίου Δημητρίου μπήκε στη νέα της χρονιά. Οι άπειράριθμοι πιστοί της επανηγύρισαν δεόντως τή νέα της εμφάνιση, και σ' όλες τις ταβέρνες της Άθήνας, ποιμένες συντροφίες, απετέλεσαν την Έλλαυόδικον επιτροπήν, που την έκρινε ανεπιφυλάκτως «διαμάντι». Μερικοί μόνον, δέν διευτύπωσαν ακόμη την όριστική τους γνώμη... δοκιμάζοντες συνεχώς τή νέα ρετσίνα. Και μόλις φθάσιν αίστως στις 400-500 οκάδες θα αποφανθούν και αυτοί. Ή γνώμη και αυτών των όλιγών ως ειδικοτάτων εις τδ είδος, αναμένεται ενανανίως.

Εξελίξις

Άπό την έποχή του Σολωμού, πρέπει να δηλογηθή ότι οι Μαρίες έχουν εξελιχθή σημαντικά. Παράδειγμα, ή Μαρία εκείνη του αστυνομικού «διαφόρου» που ένθ την πήγαιναν να την παντρεύουν, δραπέτευσε όπως ήταν με τὰ λευκά της και τὰ θέλλα της και πήγε να συναντήση τόν έκλεκτό της καρδίας της.

Άλλοτε οι Μαρίες της περιπόσεως αυτής θάπαιρναν φαρμάκι σάν την Στέλλα Βιολάντη, σήπερα τδ σκάνε από τδ ναυήλο αυτακάντων.

Η ΚΑΚΗ ΚΙ' Η ΚΑΛΗ ΤΥΧΗ

Ένα σερβικό παραμύδι

Ήτανε μια φορά ένα παλλη-
κάρι, που αγαπούσε μίαν
δυομφορη χωριατοπούλα, μά
που δεν μπορούσε να την πά-
ρη, γιατί αυτός ήτανε πολύ
φτωχός κι' όρφανός, ενώ εκεί-
νη καταγόταν από μεγάλο
σπί.

— Έτσι ή φτώχεια κι' ό έρω-
τας μαζί τυραννούσαν και πι-
κραίναν την καρ-
διά του δυστυ-
σμένου παλληκα-
ριού.

— Προχώρα θαθεά, μένα σ'ό
δάσος!

Μιά μέρα, ως
τόσο, πήρε τ'ό
δρόμο του δά-
σους σκυφτός,
σ' ο λλογισμένος,
χωρίς να ξέρη κι'
αυτός που πηγαί-
νει. Αξαφνα σ'ε
μιά χλοισμένη πε-
διάδα συνάντησε
μιάν δυομφορη κο-
πέλλα να φυλάη
κάμπουσα πρόβα-
τα και να γνέθη
χρυσό μαλλί στη
ρόκα της.

— Τίνος είσαι,
κοπέλλα μου; τή
ρώτησε.

— Είμαι της αγαπημένης
σου Μιλήτσας, του άποκρι-
θηκε.

— Της Μιλήτσας;
— Ναί είμαι ή τύχη της α-
γαπημένης σου.

— Και ή δική μου τύχη πο-
ύ είναι;... Ξέρεις να μου πής;
— Είναι πολύ μακρινά από
σένα.

— Μπορώ τάχα να την βρώ;
— Άν τη ζητήσης θα την
βρής. Προχώρα μέσα βαθεία
στο δάσος.

Έφυγε τότε ό δυστυχισμέ-
νος νέος ζητώντας να βρή την
κακή του τύχη. Όταν άρχισε
να πέφτη τ'ό βράδυ βρήκε μέσα
στο δάσος, κάτω απ' την κου-
τρον, μιά γρηά γυναίκα, με
σταχτιά μαλλιά, που κοιμό-
ταν.

Τήν ξύπνησε τότε και την
ρώτησε:

— Ποία είσαι σύ, κυρά μου;
— Είμαι ή τύχη σου.

Ό νέος τότε χαμογέλασε
πικρά:

— Καί ποιος σ' έδωκε σ'ε
μένα, κυρά μου;
— Η Μοίρα!

— Μπορώ να βρώ τη Μοίρα;
— Ίσως... αν τη ζητήσης...

Έφυγε τότε ό δυστυχισμέ-
νος νέος για ν' αναζητήση
της Μοίρας του κι' ύστερα από πολ-
λές περιπλανήσεις μπόρεσε να
τή συναντήση. Ζούσε μέσα σ'
ένα άπέραντο και πλούσιο πα-
λάτι, την εποχή, όμως, εκείνη
τά πλούτη της λιγόστευαν κι' οι
οί πόρτες, τά παράθυρα κι' οι
τοιχοί του παλατιού της μέ-

κραίναν ολόένα μ' έναν περίερ-
γο τρόπο.

— Παράξενο πράγμα! φώ-
νοζε τότε ό δυστυχισμένος νέ-
ος. Γιατί, ό παντοδύναμη Μοί-
ρα, λιγοστεύουν έτσι τά πλού-
τη σου και μικραίνουν τά
υπάρχοντά σου;

— Αυτή τη στιγμή γεννιέται
κάποιο παιδί, που δεν θα ευτυ-
χήση στη ζωή
του, άπάντησε ή
Μοίρα.

Και το έξη-
γησε κατόπιν ότι
διαδοχικώς περ-
νάει από τη φτώ-
χεια στον πλούτο
κι' από την άθλι-
ότητα στην ευ-
δαιμονία και ότι
ή κατάσταση στην
όποια βρίσκεται
σ'ε κάθε στιγμή
προσδιορίζει τ'ό
μέλλον των παι-
διών, που γεννι-
ούνται την ώρα
εκείνη.

— Και σύ, το-
ύ είπτε τέλος, ήρθες
στον κόσμο, κά-
ποια στιγμή που ή περιουσία
μου είχε ελαττωθή. Γι' αυτό
ήρθε και σ'ε πήρε μιά από τις
άσχημες, τις τεμπέλες και κα-
κές εκείνες τύχες και σ' έκα-
με δυστυχισμένο.

Ό άνθρωπος κατέχει μίαν
άρετη με την όποια μπορεί να
σπάση όλα τά δεσμά και τους
φραγμούς που βάζω ενώ.

— Και ποία είναι αυτή ή ά-
ρετή;

— Η έπιμονή! άπάντησε ή
Μοίρα. Όπλίσου, λοιπόν, μ' έ-
πιμονή και πήγαινε επί σαράν-
τα νύχτες κάτω απ' τά παρά-
θυρα της αγαπημένης σου.
Μην κρύβεις τον καυμό σου.
Τραγουδά της, λέγε της τά
λόγια της καρδιάς σου και
στο τέλος, νάσαι βέβαιος, θα
νικήσης.

Ό νέος έφυγε από κεί με
την άπόφαση ν' ακολουθήση
τη σοφή συμβουλή της Μοίρας.

Πράγματι, έπ'επ'επ'επ'επ'ε
πάρθυρα της αγαπημένης του
Μιλήτσας και της τραγουδούσε
και της ψιθύριζε λόγια γλυκά
της αγάπης. Ποτέ άλλοτε οί ή-
ρεμες καλοκαιριάτικες μέρες
δεν άκουσαν τέτοιο παλμό πά-
θους. Έπ'επ'επ'επ'επ'επ'επ'ε
σε κι, ή τελευταία νύχτα, τ'ό
πρωί, ή αγαπημένη του δεν
υπόσεσε να κρατηθή πιά και
άνοίγοντας τ'ό παράθυρο, το-
ύ έρριξε ένα κόκκινο γαρύ-
φαλλο.

Σ'ε λίγες μέρες γινόντουσαν
οί ευτυχισμένοι γάμοι του τι-
μιου παλληκαριού με την δυ-
μομφορη Μιλήτσα

Οί σπουδαιότερες έφευρέσεις

Τό ανθρώπινο δαιμόνιον

Ό αιώνας μας, είναι δίχως
άμφιβολία ό αιώνας των έφευ-
ρέσεων. Σ' όλο τον κόσμο σή-
μερα δεν γίνεται τίποτε άλλο
παρά μιά διαρκής προσπάθεια
για την καλλιτέρευση των
βιωτικών συνθηκών μας και
για την όσο τ'ό δυνατόν ευ-
χάριστον ανάπτυξή μας. Κι'
άλλεθ, μαγειρεύετε σ'ε ήλε-

κτρικές κουζί-
νες χωρίς εκεί-
νη την άθλιότη-
τα, την βρώμα
και τους κα-
πνούς μιάς φω-
τιάς. Τό σπύτι
σας επίσης κα-
θαρίζεται με ή-
λεκτρική σκού-
πα που άπορρο-
φά τις σκόνες
και δεν σας πνί-
γει τ'ό λαμόυ
στης ή καθαριότη-
τά άποβή... έπι-
βλαβής στον όρ-
γανισμό σας.

Μιά όμως από τ'ό τηλεφώνον έινε άπ'ε-
πίς πιδ σπουδαί-
ες σπουδαιότερες έφευρέσεις

όπως έφευρέ-
σκειναι ή πυξίς. Ός γνω-
στό χρησιμοποιήθηκε πρώτα
στο Κίνα τ'ό 1120. Στην Εύ-
ρώπη όμως έγινε γνωστή τ'ό
1181 και από τότε τά πλοία
ταξιδεύουν μ' ασφάλεια σ' ό
λες τις θάλασσες του κόσμου.

Η πυρίτις επίσης που βρέ-
θηκε από τον μοναχό Βερθ.
Σβάρτς τ'ό 1313. Η τυπογρα-
φία, ή όποια γινόταν στην άρ-
γή με εύλινους πίνακες, στη
Γερμανία κατά τ'ό 1400. Έ-
πειτα τελειοποιήθηκε από τον
Γούτενμπεργκ ό όποιος για
πρώτη φορά τ'ό 1440 χρησιμο-
ποίησε τά στοιχειά. Μετά δ'ε
άπο ένα χρόνο χρησιμοποίη-
σε επίσης τ'ό τυπογραφικό
πιστόνιο.

Οί Κινέζοι επίσης ήταν οί
έφευρέται του γαρτιού τ'ό ό-
ποιο διεδέγη τον πάπυρο
Κατεσκευάζετο δ'ε από φλοι-
ούς δέντρων. Τόν 13 μ.Χ. αιώ-
να, όμως, χρησιμοποιήθη τ'ό
λινόρι και ή κάνναβις για
την κατασκευή του, άργότερα
ξ'ε τ'ό άγυρο και ό βαμβάκός
σπορος.

Μιά άλλη έξ ίσου σπουδαία
έφευρέσις ήτο τ'ό τηλεφώνον.
τ'ό όποιο είχε πρώτον έφευρέ-
ση τ'όν Ράις, ό όποιος κατά
τ'ό 1861 έκανε τά πρώτα παι-
ράματα. Το αυτομάτου τέ-
λος τηλεφώνου έφευρέτης ή-
ταν ό Στρώουερ ό όποιος
αί τ'ό έθεσε σ' έφαρμογή τ'ό
1848.

Έπίσης ό τηλεγράφος έ-
φευρέθηκε από τον Μόρς τ'ό
1837.

Ό ασύρματος τηλεγράφος,

ό όποιος και χρησιμοποιήθη-
κε για πρώτη φορά τ'ό 1897.
Ό σιδηρόδρομος, ή άνακά-
λυψις του όποιου όφελεται
στον Στέφενσον και που έτέ-
θη σ' έφαρμογή τ'ό 1825.

Άλλες επίσης σημαντικές
έφευρέσεις είναι ό φωνογρά-
φος τ'ό Έδισσον ό όποιος ά-
νεκαλύφθη, τ'ό 1877, ή φωτο-
γραφία, υπό τ'ό
Νιέψ τ'ό 1816 και
ή όποια τελειο-
ποιήθηκε άπ'ό
τον συνεταιρόν
του Νταγκέρ, τ'ό
1839. Ό όποιος ή
πρώτη έφευρέθηκε
απ' τον Κάμμερς
και χρησιμοποιή-
θηκε από τον
Χίλ τ'ό 1840.

Έπί - έξαι-
ρητικά ένδιαφέ-
ρους είναι και
οί ακόλουθοι:

Τό γραφοφό-
νιο, με έφευρέ-
ται από τον Λίβινγκ
και τόν Σουμπε-
ράν τ'ό 1831. Τό
αυτοκίνητο, υπό τ'ό Κυνί-
τ'ό 1769. Τό άλεξικέρανο, ά-
πό τόν Φραγκλίν τ'ό 1881. Τά
σπίρτα, από τόν Κάμμερς
(1796-1837). Ό άνεγκυστήρ,
από τόν Βάιγκελ τ'ό 1687. Ό
ήλεκτρικός άνεγκυστήρ, υπό
τ'όν Σίμενς τ'ό 1880. Οί
άραβικοί αριθμοί τ'ό 1202, ά-
πό τόν Λεονάρδου τ'ό Πί-
ζας. Τό ατμόπλοιο από τόν
Πάπινου και τόν Φούλτον τ'ό
1819. Και τ'ό ολικοφόρον Ρέ-
σελ τ'ό 1829. Τό βαρόμερο
από τόν Τοριτσέλι τ'ό 1643. Τό
δι' ύδραργύρου υπό τ'ό Γκέ-
ρκε τ'ό 1661.

Τό γραμμόφωνον υπό τ'ό
Μπερλίνερ τ'ό 1887. Η γραφο-
μηχανή υπό τ'ό Μιλ τ'ό 1714.
Ό δαμαλισμός (μπόλιασμα)
υπό τ'ό Τζένερ τ'ό 1797. Ό
ντιδιφθερικός όρρος υπό τ'ό
Μπέρις τ'ό 1890. Ό ήλεκτρι-
κός λαμπτήρ υπό τ'όν Ντυ-
πύσκ και Φουκ τ'ό 1848. Ό
ήλεκτρικός προγιοδρόμος υπό
τ'όν Σίμενς τ'ό 1881. Οί καρφίτσες
στη Νυ-
σεμβέργη της Γερμανίας τ'ό
1365. Τό κηρία εκ στεαρίνης
υπό τ'όν Βρακονν τ'ό 1816.
έκ παραφίνης υπό Σέλλινγκ
τ'ό 1837. Η κινίνη υπό τ'όν
Τελλετιέ και Καβαντού τ'ό
1820. Ό κινματογράφος,
υπό τ'ό Στάμπερ τ'ό 1832.

Και οί έφευρέσεις συνεχί-
ζονται. Και άσφαλώς δεν πρό-
κειται να σταματήσουν για
να κάνουν πιδ άνετη και πιδ
ανάπαυστην την ζωήν μας.

Αδιακρισίες που έκνευρίζουν

Ένα σπαρταριστό ρεπορτάζ

Τρομακτικό πράγμα 'αυτή
ή ανθρώπινη αδιακρισία. Δεν
σέβεται ούτε Ιερό ούτε όσιο.
Σας μαστιγώνει στα νεύρα,
σας έξαντλεί την ύπομονή,
σας τρελλάίνει. Έάν οί άν-
θρωποι δεν ήταν τόσο αδιά-
κριτοι και τόσο αδιαφοροί
προς τόν πλησίον τους, ό κό-
σμος θα ήταν πολύ διαφορε-
τικός. Θέλετε
μήπως μερικά
παραδείγματα;
Εύχαριστώ να
σας τά διηγη-
θούμε.

Όρίστε πα-
ραδείγματα γά-
ριν τ'ό δράμα
συμβαίνει σ'ε
αίθουσα συναυ-
λιών. Άν δεν
είσατε τυχερός
κάθεστε κοντά
σ'ε μιά φιλόμου-
σο και νευρική
κυρία... βάρους
φαλαίνης πρ-
ώτου μεγέθους!

Τ'ό όλο τ'ό διά-
κι' ό έφημεριδοτ'εματ'ετ'ε...

Από τούς ένοχλητικώτερους
ό έφημεριδοτ'εματ'ετ'ε...
ή παραστάσεις, άρχίζει κι' ό-
λας ή αδιακρισία των καθυ-
στερημένων. Σύρονται μπρο-
στά σας γυναίκες και άνδρες,
σας ταλαιπωρούν, δεν ζητούν
ούτε συγγνώμη και περί τ'ό...
τέλος της παραστάσεως εύρί-
σκουν πλέον την θέση τους
την όποια και καταλαμβάνο-
υν εύχαριστημένοι.

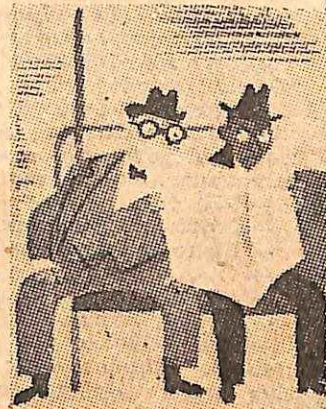
Έπειτα έρχεται ή άνατρι-
χαστική αδιαφορία μερικών
ανθρώπων στα λεωφορεία.
Ξαπλώνεται σ'ε τρία καθι-
σματα, άπλώνει τά πόδια του
και τά γόνατα του δεξιά και ά-
ριστερά, τά κρεμάει στον έ-
ξώστη και ένοχλεί όλο τόν
κόσμο με την αδιαφορία του
και χωριτίες του. Τό ύφος του
είναι μακάριο και συχνά χα-
μογελάει προς όλους τούς
ανθρώπους που θέλουν να
τύν... κατασπαράξουν.

Μά οί αδιακρισίες τ'ό κό-
σμου είναι άπερίγραπτες. Και
μιά από τις πιδ χαρακτηρισ-
τικές είνε εκείνη που συμβαί-
νει συχνά στους θαλάμους
του τηλεφώνου. Εκεί ό κάθε
άνθρωπος είναι φοβερά φλύα-
ρος, κι' ενώ έσεις κινδυνεύετε
να χάσετε τά πάντα άν δεν
τηλεφωνήσετε εκείνος συζητεί
για τόν καιρό, γιατί, όνειρο
είδε τ'ό περασμένο βράδυ κ.λ.

Όπως βλέπετε, λοιπόν, άν
είμαστε τόσο νευρικοί δεν
φταίμε τά μηχανικά μέσα τ'ό
αίματος μας, όσο ή φοβερή α-
διακρισία και ή έπιμονή των
συνανθρώπων μας ή όποια
μπορεί καμιά φορά να μάς
όδηγήση στο τσελλοκομείο!..

Μά τ'ό δράμα σας όμως
δεν τελειώνει. Θέλετε να συ-
νέλθετε και καταφεύγετε σ'
ένα καφενείο για να πιήτε έ-
να καφέ και να ρίξετε ένα μά-
τι στην έφημερίδα σας. Άμέ-
σως βρίσκεται ένας, δυό, πέν-

ανταπαικτικήν την ζωήν μας.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Ένα εύδυμο διήγηματάκι του Καμί

Νίκος είχε βαρεθή πιά να
ζή τρία χρόνια με την 'Α-
μαλία.

Συναντήθηκαν μιά βραδυά
σ'ε κάποιο μπαρ, πέρασαν μα-
ζί την νύχτα κι' από τότε δεν
χωρίστηκαν. Απόψε ό Νίκος
γυρνά με την άπόφαση να κά-
ν'η τ'ό άδύνατα δυνατά, για να
σπάση τόν ένοχλητικό αυτό δε-
σμό.

Αμαλία: Τι
έχεις πάλι; γιατί
ήρθες άπόψε με
τέτοια μούτρα;

Νίκος: Τι έ-
χω;... Έχω... που
δεν κρατάς την
γλώσσα σου, μι-
λάς σαν γυναίκα
του δρόμου και
με ντροπιάσες πάλι
μπροστά τ'ό
φίλους μου.

Αμαλία: Χά
χά, χά, οί φίλοι
σου! Δεν έρω
άν σ'ε ντροπιάσα
μπροστά τους, μά
έρω πως όλοι
τους με κυττά-
ζουν με γλυκά
μάτια.

Αμαλία: Αν δεν σ' αγαπούσα
τόσον...

Νίκος: Καλέ τί μάς λές;
Αγάπη! έρω! μεγαλείον!
κολοκύθα μετά ρηγάνεως. Έ-
γώ κουράστηκα πιά απ' τόν
έρωτα. Σού μιλά σοβαρά. Κά-
τι έχω... είμαι άρρωστος. Σή-
μερα τ'ό άπόγευμα άντάμωσα
τ'ό γιατρό μου και έξερεις τι
μου είπε; «Νίκο, παιδί μου δ'ε
μ' άρέσουν καθόλου τά μού-
τρα σου. Παράτατά όλα, τή
δουλειά, τά ξενύχτια, τις γυ-
ναίκες και τραβήξου κάπου
στην έξοχή, σ'ε κανένα νησί.
Ξεκουράσου ένα καλοκαίρι...
άλλοιώς δεν σου έγγυώμαι
για τίποτε.

Αμαλία: Ωραία ιδέα!
Πάμε όπου θέλεις.

Νίκος: Δεν με κατάλα-
βες! Ό γιατρός μου είπε:
«Παράτα τις γυναίκες». Αυτό
είναι τ'ό σπουδαιότερο. Και
έξερεις πως σαν είσαι μαζί μου
σ' αγαπώ τόσο πολύ... ώστε...

Αμαλία: Καλέ τί λές;...
Δεν μου κάνεις τή χάρη ν' ά-
φήσης τά παραμύθια, που μου
κοπάνας τόσο ώρα και να μου
πής την αλήθεια. Την αλήθεια!
Τ'ό όρκίζουμαι πως δεν θα
θυμώσω, δεν θα σ'ε βρωσω...
φθάνη να μου πής την αλή-
θεια...

Νίκος: Πολύ καλά! ά-
φοι τ'ό επιθυμείς σου την λέ-
ξη. Θα παντρευθώ.

Αμαλία: Παιάνθρωπε!
Πρόστυχε!

Νίκος: Μά μου ζήτησες
να σου πω την αλήθεια!

Αμαλία: Έτσι έ; θέλεις
τώρα να με ξεφορτωθής. Έγώ
να σου θυσιάσω τά νείατά μου.

Νίκος: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

την όμορφιά μου, να καλοτε-
ράσης μαζί μου τόσα χρόνια
και τώρα να π'ες να μου παν-
τρευθής με καμιά κατσίκια,
γιατί θ'α σου δώση χιλιάδες...
Α! όχι, κύριε, αυτό δεν θα
σου περάση. Σ' αγαπώ τόσο,
που δεν θα σ' αφήσω να κάνης
αυτή τή τρέλλα.

Νίκος: Δόξα σοι ό Θεός!
Είμαι πολύ ευτυ-
χής, που βλέπω
σ'ε τή σημείο μ'
άγαπας! Όλα
αυτά σου τάπα-
γα να σ'ε δοκι-
ιάσω. Δεν παν-
τρεύομαι!

Αμαλία: Έ-
τσι για, πουλάκι
σου! τ'ό ήξερα έ-
γώ πως δεν εί-
σαι άνθρωπος να
άμης ένα τέ-
οιο κακό σ'ε μιά
καρδιά που σ' αγα-
πάει ελκρινά.

Νίκος: Ήου
χάσε! Αμαλία μου,
ήθελα μονάχα να
σ'ε δοκιμάσω εάν
μ' αγαπάς... για-
τί, γιατί έγω να σου πω ένα
μυστικό... ένα μεγάλο δυστύ-
χημα που έπαθα, είμαι κατε-
στραμμένος!

Αμαλία: Κατεστραμμέ-
νος; Τι έννοεις;

Νίκος: Θά π'ε ότι... έπα-
ξα στο Χρηματιστήριο και τ'ε-
χασα όλα, ως την τελευταία
πεντάρι μου.

Αμαλία: Και τώρα τί θα
κάνης;

Νίκος: Τι θα κάνω; θα
δουλέψω. Θα πάγω κάπου ύ-
παλλήλος...

Αμαλία: (συλλογισμέ-
νη): Δέ μου λές, Νίκο, δεν
κάνει τάχα... να παντρευθής;
Νά πάρης προίκα!

Νίκος: Μιλές σοβαρά.
Αμαλία μου, έγώ να σ' αφή-
σω; Και ό έρως μου, ό έρως
σου, ό... έρως μας;

Αμαλία: Δεν λέγω... Βέ-
βαια, μά, χμ!... αγαπιόμαστε,
σ'ε λατρεύω... μ' άφοι οί περι-
στάσεις τ'ό απαιτούν τί να γί-
ν'η; πρέπει να χωρισθούμε.

Νίκος: Χρυσή μου! Αμα-
λίτσα!

Αμαλία: Και για να σου
δείξω μάλιστα σ'ε ποιά σημείο
φθάνη ή αγάπη μου και ή θυ-
σία μου για σένα... φεύγω ά-
πό... άπόψε και σ' αφήνω έ-
λεύθερο... Κύτταξε μόνο να
πάρης μεγάλη προίκα και να
μ, αγαπάς πάντα...

Νίκος: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

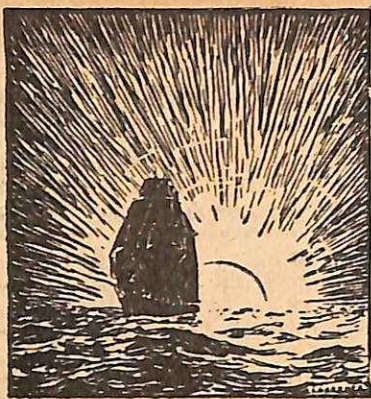
Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

Αμαλία: (με κομική τραγι-
κόπητα): Ω! Αμαλία μου
να είσαι ήσυχη! Σού τ'ό όρκί-
ζωμαι στην Ψυχή της μητέρας
σου!...

KAMI

'Ο λαθρεπιβάτης

Ένα δραματικό διήγημα του Ζώρζ Άλλαιν

Το άτμόπλοιο φαινόταν σαν να γλιστρούσε πάνω στα κύματα. Ξαπλωμένος τεμπέλικα πάνω σε μια σαίζ-λόγκ, μ' ένα καλό πούρο στο στόμα απέλαζα την ευχάριστη βροσιά των τροπικών νυχτών. Την ησυχία της νύχτας ετάραζε μόνο ο ρυθμικός κρότος των μηχανών.

Το καράβι μας είχε ξεκινήσει δυο μέρες πριν απ' το Ρίο Ιανέιρο και ταξίδευε για την ώρα προς την Σενεγάλη σκοπεύοντας να κάνει σταθμό στο Ντακάρ, τελευταία στάση προ της Λισσαβώνας, του τέλους του ταξιδιού μου. Αντί να ταξιδεύσω με το ίδιο άτμόπλοιο μέχρι του Μπορντώ, θα πάρω το Νότιο εξπρές για να πάω μια μέρα γρηγορότερα στο Παρίσι. Όταν κανείς λείπει πολλά χρόνια απ' την πατρίδα του προσπαθεί να φθάσει, όσο μπορεί γρηγορότερα. Ένα ελαφρύ αεράκι μου χαίδεψε απαλά το πρόσωπο και το ελαφρύ κούνημα του καραβιού με νανούριζε πολύ ευχάριστα.

Ξάφνου ένα άρμονικό τραγούδι έφθασε στ' αυτιά μου και με τράβηξε απ' τις όνειροπολήσεις μου. Άναση-κώηκα. Όπως θρискόμουνα στην άκρη της γεφύρας της πρώτης θέσεως μουταν εύκολο να δω τί γινόνταν στην αποκάτω γέφυρα στο πίσω μέρος του καραβιού. Από εκεί έρχονταν ή μελωδική και κρυσταλλένια φωνή. Έσκυψα και είδα καθισμένο πάνω σε κάτι σχοινιά ένα ύψηλο και αδύνατο νέο μ' άνασηκωμένα μανίκια και ξεσκουφωτό. Αυτός ήταν ο τραγουδιστής.

Επί μερικά λεπτά στάθηκα και τον άκουα. Τραγουδούσε πορτογαλλικά και ευχαριστιόμουνα που τον άκουγα. Έξαφνα ένα χέρι άκούμπησε στον ώμο μου.

—Ε λοιπόν; κύριε Νταρτίγκ, δεν έχουμε τενόρους με ταλέντο πάνω στο «Κόρδοθα»;

Γύρισα άμέσως. Άφηρημένος απ' το άκουσμα του τραγουδιού δεν είχα προσέξει ότι μ' έπλησίασε ο πλοίαρχος του καραβιού.

—Μά βέβαια, πλοίαρχε, αυτός ο άνθρωπος τραγουδά περίφημα. Είναι ναύτης σας;

Ο άξιωματικός κούνησε το κεφάλι του.

—Μαντέψατε τί είναι.

—Έκανα ένα κίνημα άγνοιας.

—Ανήκει στη δικαιοσύνη, είναι Πορτογάλλος και τον άνακαλύψαμε μες' τ' άμπάρια λίγες ώρες μετά που ξεκινήσαμε από το Ρίο. Είναι ένας απ' αυτούς τους πολυάριθμους λαθρεπιβάτας που ναι ή πληγή του έμπορικου ναυτικού. Μόνο που αυτός έχει ιδιόκτητα σ' αυτό το είδος. Μου ώολόγησε κυνικάτα ότι είναι το δεκάτο τέταρτο ταξίδι του...

—Με τους ίδιους όρους;

—Φυσικά. Ω πάνω στο «Κόρδοθα» δεν είναι δυστυχής. Τον θάζω και ρίχνει κάρδουνα στα καζάνια. Άλλά θα τον παραδώσω στην άστυνομία του τόπου του μόλις θα φθάσω στην Λισσαβώνα. Θα ξοφλήσω με μερικούς μήνες φυλάκιση αν δεν κατορθώσω να δραπετεύω στις πρώτες μέρες της αίχμαλυσίας του... Και ύστερα θα ξαναρχίσω...

Ο λαθραίος τραγουδούσε πάντοτε άδιαφορώντας για τη τύχη που τον περίμενε μόλις θάφθανε στην Εύρώπη. Φαίνεται πως δεν στενοχωριέται πάνω στο «Κόρδοθα», καπετάνιε. Στ' αλήθεια τον περιποιάσατε καλά. Σας άμολογώ ότι νομίζα αντίθετα πως αυτούς τους λαθραίους δεν τους καλοπεριποιούνται πάνω στα καράβια. Δεν τους φυλακίζουν ποτέ;

—Πώς, πολύ συχνά, είπε ο πλοίαρχος, αλλά πάνω στο «Κόρδοθα» εφόσον είμαι εγώ ο πλοίαρχος δεν θα τους φυλακίσουν ποτέ!

Πρόφερε αυτά τα λόγια με υπόκωφη φωνή και το πρόσωπό του έγινε άπτόμα σοβαρό. Άσφαλώς ή εικόνα κανενός λαθρεπιβάτου θά συνδεόταν με κάποιο θλιβερό έπεισόδιο του σταθμού του. Έγινε σωπή. Δεν τολμούσα να τον ρωτήσω, αλλά έκείνος μετά λίγες στιγμές άνοιξε την κουβέντα.

—Θέλετε να μάθετε, κύριε Νταρτίγκ, γιατί οι λαθραίοι θάχουν πάντα καλή περιποίηση πάνω στο καράβι μου;

Μυρίσθηκα κάποια ενδιαφέρουσα διήγηση και του άπάντησα πως θάμουνά πολύ περίεργος να το μάθω.

—Τότε, μούπε, έλάτε στη καμπίνα μου θάμαστε καλλίτερα να κουβεντιάσουμε.

Σηκώθηκα απ' τη σαίζ-λόγκ μου, πέταξα το ύπόλοιπο του πούρου μου στη θάλασσα και άκολούθησα τον πλοίαρχο.

Άνοιξε την καμπίνα του και μούδειξε ένα καναπέ.

—Θά είστε πολύ καλά αυτού, κύριε Νταρτίγκ... θέλετε ένα σιγαρέττο;

—Ευχαρίστως.

Κάθισε κι' έκείνος σε μια καρέκλα άπέναντί μου και ύστερα απ' ολιγόλεπτο σκέψη άρχισε:

—Είναι μια τρομερή Ιστορία αυτή που θά σας διηγηθώ, κύριε Νταρτίγκ, μια Ιστορία τρομακτική που με κάνει ακόμη να τρέμω κάθε φορά που τη θυμάμαι.

Από τότε πέρασαν δέκα χρόνια σχεδόν... Έκείνη την εποχή ήμουν δεύτερος πλοίαρχος πάνω στο «Νεβάδα», άτμόπλοιο με δυο έλικες, δέκα χιλιάδων τόνων, που έκανε το ίδιο δρομολόγιο με το «Κόρδοθα», με άλλα λόγια από το Μπορντώ στο Μπουένος Άϊρες με έπιστροφή, με στάσεις στη Χερσόνησο, στις Καναρίους, στη Σεγγάλη, στη Βραζιλία και την Ούραγουάη. Είχα για πλοίαρχο ένα απ' τους πιο γέροντες ναυτικούς της εταιρίας, τον μάρομα Μπλεβέρο, που τον είχαν έπονομάσει ο «Μυτάκιος» για δυο αίτιες: ή πρώτη, φυσική γιατί είχε ένα μυτερό γενάκι και ή δεύτερη

ήθική, διότι είχε ένα χαρακτήρα σκυλάισιο. Άλλά κατά βάθος ήταν ο καλύτερος άνθρωπος που μπορούσε να συναντήσω κανείς. Τα περνούσαμε έκτακτα.

Το «Νεβάδα» έπέστρεφε στη Γαλλία και είχαμε ξεκινήσει πριν τρείς μέρες από το Μοντεβίδεο, όπότε ένας ναύτης ήρθε να με ειδοποιήσει ότι είχαν άνακαλύψει, κρυμμένο μέσα σε μια θάρκα ένα ύποκειμενο κακοντυμένο, που μιλούσε πολύ άσχημα τα γαλλικά και δεν είχε κανένα πιστοποιητικό ούτε λεφτά πάνω του.

—Νά πάρη ο διάβολος! φώναξα, κι' άλλος λαθραίος, φέρετε τον εδώ.

Μετά ένα λεπτό, ο ναύτης μου ξαναφάνηκε κρατώντας απ' το χέρι ένα ψηλό αδύνατο σαν στέκα που έτρεμε σύγκορμος. Τον ρώτησα άμέσως:

—Πώς ονομάζεσαι;

—Στέφανος Ίακόφσκυ, πλοίαρχε.

—Έχεις πιστοποιητικά;

—Όχι, πλοίαρχε.

—Λεφτά;

—Όχι, πλοίαρχε.

—Γιατί πώθηκες μες' το «Νεβάδα»;

Μου εξήγησε όπως μπορούσε ότι είχε μείνει άπένταρος. Μετανάστης Πολωνός ποχε πάει στη Νότιο Άμερική για να πλουτίσει, τον έξεμεταλλεύθηκαν άπαισία μερικοί κατεργάρηδες οι όποιοι άφρο τον ξεψύλλισαν τον έγκατέλειψαν στη τύχη του. Και γι' αυτό μπήκε λαθραία στο καράβι με την έλπίδα να γυρίσει στην Εύρώπη. —Έγκώ, τέλει ντουλέμπε, πλοίαρχε, έγκώ, δυνατός, έγκώ, φορτώσει κάρδουνα βοηθήσει τερμαστή...

Δεν φαινόταν γιά κακοποιός, έτοιμαζόμουν να τον λυπηθώ και να δειχθώ την παράκλησή του, όπότε τον φανερώθηκε ο μπάμπας Μπελεβέρ. Κύτταξε τον Πολωνό μ' ένα άυστηρό βλέμμα:

—Ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε με την άπότομη φωνή του.

—Ένας λαθραίος, κυβερνήτα. Δεν φαίνεται γιά επικίνδυνος και δεν ζητά παρά να εργασθί, επιθυμώ...

Άλλά ο «Μυτάκιος» ζάρωσε να φρύδια του, σταύρωσε τα χέρια του και φώναξε:

—Νά εργασθί; Είσατε τρελλός, Πα-στουρέλ; Πώς αυτοί οι παληάνθρωποι θέλουν να ταξιδεύουν χωρίς λεφτά και χωρίς διαβατήρια, διακινδυνεύοντας να μας κάνουν να πληρώσωμε θορύατα πρόστιμα και σεις θέλετε, αντί τιμωρίας, να τους δάλετε να εργασθουν; Όχι, πλοίαρχε, αυτοί οι άνθρωποι δεν άξίζουν καμιά έπιείκεια.

Έάν τους κάνωμε ευχάριστη τη ζωή πάνω στο καράβι, γρήγορα θά μας έρθουν, σαράντα, πενήντα σε κάθε μας ταξίδι. Όχι, θά μου ψάξετε αυτόν τον άνθρωπο και θά τον κλείσετε επί έικοσιτέσσερις ώρες μόνον μ' ένα κανάτι νερό και ξερό ψωμί. Ύστερα θά δούμε...

Άλλά, κυβερνήτα, που θέλετε να τον κλείσουμε;

Ο «Μυτάκιος» χαίδεψε το γενάκι του και μετά ένα λεπτό δισταγμού: —Ε! καλά! κάχασε, έχουμε στο καράβι μια έκτακτη φυλακή: την ά-

ποθήκη της άλυσιας!

—Άνατρίχιασε:

—Θέλετε να θάλωμε εκεί αυτόν τον άνθρωπο;

—Μά βέβαια οι άλυσίδες θά του γίνουν ένα άναπαυτικώτατο κρεβάτι. Όταν μείνει εκεί μέσα είκοσι τέσσερις ώρες ποτέ πιά δεν θά του ξανάρθη ή όρεξη να το ξανακάνη, πιστέψτε με.

Ήταν άνωτέρός μου, δεν μπορούσα να μ' ήν υπακούσω. Ο ναύτης έψαξε τον «λαθραίο» απ' τη κορυφή ως τα νύχια. Κ' ύστερα τον πήγα μόνος μου ως την άποθήκη της άλυσιας. Γνωρίζετε τί είναι ή άποθήκη της άλυσιας;». Είναι το διαμέρισμα που είναι στο βάθος του άμπάριου, στο μπροστινό μέρος του καραβιού, μέσα στο όποιο άποθηκεύεται ή άλυσίδα της άγκυρας. Όταν ο Πολωνός είδε σε ποιο μέρος τον ώδηγούσα, άρχισε να κλαίη.

—Έλεος, έλεος, πλοίαρχε, έγκώ πετάνει εκεί μέσα!

Δεν του άπάντησα και διέταξε τον ναύτη ν' άνοίξη το σκέπασμα της άποθήκης. Έξετέλεσε τη διαταγή μου. Ο αίχμαλτος δεν έκλαιγε πιά. Κύτταξε με φρίκη την τρύπα στο βάθος της όποιας οι χαλκάδες της άλυσιας καθώς ήσαν κουλουριασμένοι έμοιαζαν με γιγάντιο φίδι. Οι άλυσίδες άπειχον δυο σχεδόν μέτρα απ' τ' άνοιγμα.

—Κατέβα!

Ο Στέφανος Ίακόφσκυ υπάκουσε χωρίς να π' ή λέξη, αλλά ή ματιά που μούρριξε πριν κατεβί με στενοχώρησε... Μια άνείπωτη άγωνία μούσφιξε την καρδιά, αλλά μου πέρασε γρήγορα. Όχι! μερικές ώρες μέσα εκεί, τί διάβολο δεν πεθαίνει κανείς τόσο εύκολα! Ο κυβερνήτης είχε όικρο, του άξιζε ένα μάθημα. Ο ναύτης τουδωσε το κανάτι και το ψωμί. Ο Πολωνός τά πήρε και τ' άκούμπησε κοντά του, κοντά στις άλυσίδες. Έρριξε μια ματιά στη τρύπα απ' την όποια έξέφυγε ή άλυσίδα. Από εκεί θ' άνανεωνόταν ο άέρας.

—Άύριο! του είπα θάρθουν να σε θάλουν!

Δεν καταδέχθηκε να μ' άπάντηση και κάθισε πάνω στις άλυσίδες. Ο ναύτης και εγώ κατεβάσαμε το σκέπασμα κ' ύστερα θάλαμε από πάνω μια βαρεία κάσσα που την πήραμε απ' τη γειτονική άποθήκη. Έτσι ο άνθρωπος δεν θά μπορούσε να δραπετεύση.

Μ' όλα ταύτα, πλοίαρχε, μου είπε ο ναύτης, εάν ρίξουμε την άγκυρα δεν έγγυώμαι, γιά τη ζωή του.

Δεν άπάντησα. Αυτή ή άπλη παρτήρηση μου προξένησε μια περίεργη έντύπωση, αλλά την έξασα μόλις έρεθήκαμε στη γέφυρα.

Λοιπόν, ένα λεπτό άργότερα συναντήσκα μπρος στη πόρτα του καπνιστηρίου μ' ένα επιβάτη της πρώτης θέσεως, έναν κάποιο Μπουρσάκ που γυνιούσε στη Γαλλία ύστερα απ' ένα ταξίδι άναψυχής στην Άργεντινή.

Ε! καπετάνιε, μου είπε, πως περνά ο άνθρωπος σας μες' την άποθήκη της άλυσιας;

Άναπήδησα σαν ένοχος που τον πιά-νουν επ' αυτόφορο.

—Τό έφέρετε, λοιπόν! τραύλισα.

—Μά βέβαια! Ήμουν πορών την ώρα που γινε ή σκηνή. Μά γιά κάποιον μου δεν πιστεύω να εφύσετε αυτό το φαχό πολλήκαρι πολλή ώρα εκεί μέσα;

—Ω! όχι μόνον είκοσιτέσσερις ώ-

ρες. Διότι μεθαύριο φθάνουμε στο Ρίο και εάν δεν θάλωμε τον δυστυχισμένο απ' την άποθήκη...

—Τί θά συμβή;

—Δεν τολμώ να σκεφθώ...

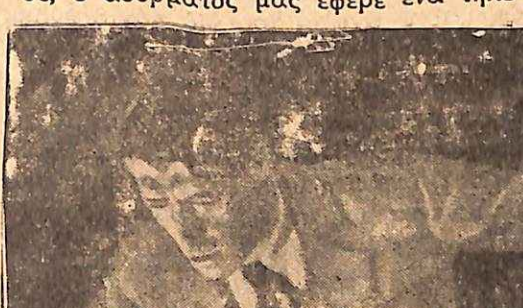
Ο ταξιδιώτης δεν έμεινε, αλλά χαμογέλασε αινιγματικά.

—Εν πάση περιπτώσει, του είπα, μη διαδοθή αυτό το έπεισόδιο. Υπάρχουν ταξιδιώται και ίδιως ταξιδιώτισσες που είναι τόσο εύαίσθητοι... Μπορώ να βασίζομαι στη σωπή σας, κύριε Μπουρσάκ;

Υποσχέθηκε. Άνέβηκα στο κυβερνήτου και με τις διάφορες άσχολίες έξασα γρήγορα και τον λαθραίο και την άποθήκη.

Ο πλοίαρχος του «Κόρδοθα» διέκοψε τη διήγησή του γιά ν' άνάψη δεύτερο τσιγάρο.

—Ύστερα από λίγες ώρες, συνέχισε, ο άσύρματός μας έφερε ένα τηλε-

φωνα:

—Θά δρούμε άσφαλώς το πτώμα του μες' την άποθήκη.

Κατέβηκα τη σκάλα. Πάνω στο σκέπασμα ή βαρεία κάσσα που είχα βάλει θρискόμουν πάντοτε εκεί. Την σηκώσαμε. Διστάζοντας άνοίξαμε το σκέπασμα. Δεν τολμούσαμε να κυττά-ζωμε. Επί τέλους άπεφάσισα πρώτος, αλλά φώναξα έκπληκτος. Η άγωνία μας μεγάλωσε περισσότερο.

Ο δυστυχισμένος Πολωνός! είπα άνατριχιάζοντας, θά ρίχτηκε στη θάλασσα απ' τη φόρα της άλυσιας.

Ο «Μυτάκιος» χλωμός σαν πανί, κούνησε λυπημένα το κεφάλι του.

—Αυτό που φαίνεται αδύνατο, αλλά ποιός έφείρε; Έν πάση περιπτώσει, Πα-στουρέλ, ένα πράγμα είναι βέβαιο; Ένας άθώος χάθηκε εξ αίτίας μου.

Μια θραυιά που θρискόμουνα μαζί του στην καμπίνα του, ή πόρτα άνοιξε άπτόμα και ένας άνθρωπος παρυσίαστηκε μπρος μας... Αυτός ο «άνθρωπος» ήταν ο Στέφανος Ζακόφσκυ, το θυμά μας.

Όπισθοχωρήσαμε, τρομαγμένοι. Μας κύτταζε άγρια. Σας βεβαιώ, κύριε Νταρτίγκ, νόμισα πως θά τρελλαθώ.

Άλλά μια δεύτερη σιλουέτα φάνηκε στην πόρτα. Άνεγνώρισα άμέσως τον κ. Μπουρσάκ, τον ταξιδιώτη των όποιον φοβόμουν. Χαμογέλουσε.

—Μπορείτε να μ' ευχαριστήσετε, κύριε, φώναξε. Χωρίς έμένα θά ζούσατε σε μια κόλαση ως που να πεθαίνετε.

Ανέκωνε να μιλήσουμε τον κυττώσαμε με μια άνείπωτη έκπληξη. Μίλησε. Τον άκούγαμε σαν σε όνειρο. Και μόνον μετά μερικά λεπτά καταλάβαμε την έννοια των λόγων του.

Συγκινημένος απ' την τύχη του λαθρεπιβάτου είχε κατεβί την νύχτα στο ύπόστρωμα, λίγες ώρες προτού φθά-σουμε στη Σάντος και είχε έλευθερώσει τον αίχμαλτο, ύστερα έβαλε την κάσσα στη θέση της.

Ύστερα με την εοήθεια του καμπαρώτου, είχε κρύψει τον δυστυχισμένο στην καμπίνα του.

Αν δεν μιλήσε ένωρίτερα, ήταν μόνον διότι ήθελε να μας δώση ένα μάθημα άνθρωπισμού.

Καταλαβαίνετε, τώρα, γιατί πάνω στο «Κόρδοθα» τους λαθρεπιβάτες δε θά τους κακομεταχειρισθουν ποτέ... Σώπασε, πέρα πολύ συγκινημένος... Στο πίσω μέρος του καραβιού, ο Πορτογάλλος τραγουδούσε πάντοτε με την κρυσταλλένια του φωνή.

προσπάθεια, τραύλισε:

—Η άποθήκη της άλυσιας γ...

Πολωνός;...

Κυβερνήτα, άπάντησα, είναι τρομερό. Ο δυστυχισμένος παρασυρθείς απ' την άλυσίδα που ξετυλίγεται με άπίστευτη ταχύτητα θά ναι τώρα κομμάτια.

Ο «Μυτάκιος» που δεν φοβήθηκε ποτέ του, άρχισε να τρέμη σαν ψάρι τόσο ταράχθηκε.

Δολοφονήσαμε έναν άνθρωπο, Πα-στουρέλ μου είπε με υπόκωφη φωνή.

Η μαουόβρα είχε τελειώσει. Χωρίς να συνειδηθώμε τρέξαμε στη τρύπα απ' όπου περνά ή άλυσίδα και την εξέτάσαμε. Κανένα ίχνος. Έάν ο δυστυχισμένος κομματιάστηκε θάπρεπε να υπάρχουν κομμάτια πάνω στο κατάρωμα. Λοιπόν, δεν θρήκαμε παρά τα κομμάτια του κανατιού, πουχε γίνει σκόνη.

Ο κυβερνήτης μου είπα χαμηλόφωνα:

—Θά δρούμε άσφαλώς το πτώμα του μες' την άποθήκη.

Κατέβηκα τη σκάλα. Πάνω στο σκέπασμα ή βαρεία κάσσα που είχα βάλει θρискόμουν πάντοτε εκεί. Την σηκώσαμε. Διστάζοντας άνοίξαμε το σκέπασμα. Δεν τολμούσαμε να κυττά-ζωμε. Επί τέλους άπεφάσισα πρώτος, αλλά φώναξα έκπληκτος. Η άγωνία μας μεγάλωσε περισσότερο.

Ο δυστυχισμένος Πολωνός! είπα άνατριχιάζοντας, θά ρίχτηκε στη θάλασσα απ' τη φόρα της άλυσιας.

Ο «Μυτάκιος» χλωμός σαν πανί, κούνησε λυπημένα το κεφάλι του.

—Αυτό που φαίνεται αδύνατο, αλλά ποιός έφείρε; Έν πάση περιπτώσει, Πα-στουρέλ, ένα πράγμα είναι βέβαιο; Ένας άθώος χάθηκε εξ αίτίας μου.

Μια θραυιά που θρискόμουνα μαζί του στην καμπίνα του, ή πόρτα άνοιξε άπτόμα και ένας άνθρωπος παρυσίαστηκε μπρος μας... Αυτός ο «άνθρωπος» ήταν ο Στέφανος Ζακόφσκυ, το θυμά μας.

Όπισθοχωρήσαμε, τρομαγμένοι. Μας κύτταζε άγρια. Σας βεβαιώ, κύριε Νταρτίγκ, νόμισα πως θά τρελλαθώ.

Άλλά μια δεύτερη σιλουέτα φάνηκε στην πόρτα. Άνεγνώρισα άμέσως τον κ. Μπουρσάκ, τον ταξιδιώτη των όποιον φοβόμουν. Χαμογέλουσε.

—Μπορείτε να μ' ευχαριστήσετε, κύριε, φώναξε. Χωρίς έμένα θά ζούσατε σε μια κόλαση ως που να πεθαίνετε.

Ανέκωνε να μιλήσουμε τον κυττώσαμε με μια άνείπωτη έκπληξη. Μίλησε. Τον άκούγαμε σαν σε όνειρο. Και μόνον μετά μερικά λεπτά καταλάβαμε την έννοια των λόγων του.

Συγκινημένος απ' την τύχη του λαθρεπιβάτου είχε κατεβί την νύχτα στο ύπόστρωμα, λίγες ώρες προτού φθά-σουμε στη Σάντος και είχε έλευθερώσει τον αίχμαλτο, ύστερα έβαλε την κάσσα στη θέση της.

Ύστερα με την εοήθεια του καμπαρώτου, είχε κρύψει τον δυστυχισμένο στην καμπίνα του.

Αν δεν μιλήσε ένωρίτερα, ήταν μόνον διότι ήθελε να μας δώση ένα μάθημα άνθρωπισμού.

Καταλαβαίνετε, τώρα, γιατί πάνω στο «Κόρδοθα» τους λαθρεπιβάτες δε θά τους κακομεταχειρισθουν ποτέ...

Σώπασε, πέρα πολύ συγκινημένος... Στο πίσω μέρος του καραβιού, ο Πορτογάλλος τραγουδούσε πάντοτε με την κρυσταλλένια του φωνή.

ΕΞΥΠΝΑ και κουτά

Μπρός βαδύ...

—Τί νά κάνω δέν ξέρω. 'Ο γιατρός μου είπε ότι, αν δώσω έστω και μιὰ σταγόνα αλκοόλ στον άνδρα μου, θά τόν σκοτώσω.
—Λοιπόν;
—Αν πάλι δέν τού δώσω, θά μέ σκοτώσει εκείνος!...

Είχε πείραν

—'Αποφάσισα νά αλλάξω έπάγγελμα. Θά γίνω υπάλληλος σέ ωρολογοπωλείο.
—Κι' έχεις πείραν αυτής της δουλειάς;
—Πώς! Προχθές πούλησα τó ρολόι μου.

Εις αντίλλαγμα

—'Εγώ δέν πουλώ τους πίνακές μου, τους αντίλλάσσω μέ τά προϊόντα που πουλούν οι άνσρασταί τους.
—Λαμπρό. Δέχομαι.
—Και τί πουλάτε έσείς;
—Νεκρικούς στεφάνους.

Ποιητική λογική

—Τά γράμματά σας δέν διαβάζονται και οι λιντούπαι μας παρραπονούνται. Γιατί δέν παίρνετε μιὰ γραφομηχανή νά μάς γράφει τους στίχους σας;
—Αν μπορούσα νά πάρω μιὰ γραφομηχανή δέν θάγραφα στίχους!...

Τόν έβλεπε

—Δέν ξέρω τί έχει μαζί μου, τώρα τελευταία. Συναντώμεθα στό δρόμο και δέν μέ χαιρετά.
—Ωστε δέν είναι αλήθεια ότι έπαθε μυωπία!...

Μία παρεξήγησης

—Κατηγορούμενε, τó δικαστήριο σέ καταδικάζει σέ δεκαπενταετή φυλάκιση. Έχεις νά προσθέσης τίποτε;
—Τί νά προσθέσω έγώ, κ. πρόεδρε; Δέν φθάνουν τά δεκαπέντε χρόνια, που μου βάλατε σεις;

Η λύσις

—Δέν μπορείτε νά ξαναπαντρευτήτε γιατί ή διαθήκη του συζύγου σας λέει ότι σέ μιὰ τέτοια περίπτωση ή περιουσία του περνά ερχεται στον άδελφό του.
—Μά αυτόν άκριβώς θά παντρευτώ!

Εκλεκτοί στίχοι

ΧΑΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

'Αχ! και νά γύριζαν, νάρχωνταν πίσω τά χρόνια που έζησα πριν σ' αγαπήσω! Χρόνια άμνημόνευτα σαν νάταν ξένσ τά χρόνια που έζησα δίχως έσένα.

Ποτάμι που έτρεξε μέσ' σέ λιβάρια
Και δέν έπότισε μηδ έ χορτάρια
Κ' ή γη τó ρούφηξε σ' άφωτα βάθη
Κι' ως και τ' άχνάρι του για πάντα έχάθη.

'Αχ! και νά γύριζαν νά διπλοζήσω,
'Αγάπη αδιάκοπη νά σού χαρίσω
Και νάσαι ή πρώτη μου, έσύ ή στερνή μου,
'Από τη γέννα μου κι' ως τη θανά μου!

Μισή σού χάρισα ζωή μονάχα!
Ζωές άμέτρητες ήθελα νάχα,
'Ετσι όπως πρέπει σου νά σ' αγαπήσω...
'Αχ! και νά γύριζαν τά χρόνια πίσω!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΟΡΟΙ ΖΩΗΣ

—Πολύ ώραίο τó χωριό σας. Και πώς ζήτε;
—Τό χειμώνα έχουμε τά γουρούνια μας και τó καλοκαίρι τους παραθεριστάς

Εϋθυμες ιστοριούλες

Ποιάν από τις δυό

'Ο γυιός ένός φοβερού φιλαργύρου είχε τó άτύχημα νά έρωτευθί δυό γυναίκες μαζί. 'Η μία ήταν σωματώδης και ή άλλη λεπτογυής.

'Ο έρωτευμένος νέος βρέθηκε σέ δύσκολη θέσι κι' αναγκάστηκε νά ζητήσει τη γνώμη του πατέρα του ποιά από τις δυό νά παντρευτεί.

—Και ρωτάς μέ την σημερινή κρίσι! Την λιγνή, παιδί μου, την λιγνή!

Πάντως υπήρχεν όμοιότης

'Ο παπάς της ένορίας θαύμαζε τó νεογέννητο της οικογενείας.

—Λοιπόν, πάτερ, τοπλε ή γοητευμένη μητέρα. Τώρα που τó ιδάτε, μέ ποιόν λέτε ότι μοιάζει;

'Ο παπάς κτύπαζε για μιὰ στιγμή τó μικρό και είπε:
—Φυσικά, τó πρόσωπό του δέν δείχνει άκόμα καμμιάν έξυπνάδα, αλλά μοιάζει και τών δυό σας κα-απλητικά.

Έρεινε ό ένας μονάχος

'Ενας κατάδικος είχε δρατετεύσει από τη φυλακή. Πριν καταδικασθί, ό δραπετής είχε φωτογραφηθί σ' έξη διαφορετικές στάσεις και οι έξη αυτές φωτογραφίες άπεστάλησαν στον άστυνομικό διευθυντή μιας μικρής έπαρχιακής πόλεως, όπου πιστευόταν ότι είχε καταφύγει ό καταζητούμενος.

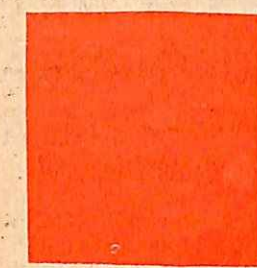
'Επί άρκετές ημέρες ή «Σκότηαν Γυάντ» δέν είχε καμμιά είδηση. Κατόπιν έφτασε ένα τηλεγράφημα από την έπαρχιακή πόλι: «Έλάβαμε τις φωτογραφίες των έξι άνθρώπων, των όποιων έπιθυμείτε την σύλληψη». Συλλάβαμε πέντε απ' αυτούς. 'Ο έκτος διατελεί υπό έπιτήρησιν και έντός όλίγου συλλαμβάνεται.

Γιατί χώριζαν

Κάποιος ήθελε νά χωρίση την γυναίκα του και άποτάθηκε στα δικαστήρια.

Την ημέρα της δίκης ό δικάης είπε τού παραπονούμένου νά έξηγήσει τους λόγους που ήθελε νά χωρίση την γυναίκα του κι' εκείνος εδήλωσε:

—Μία νύχτα, κ. Πρόεδρε, άγρευτήκα ότι κέρδισα 20.000 λίρες και τó άλλο πρωί που είπα τó δειρό μου στην γυναίκα μου, έκείνη όλίγον έλειψε νά μέ σκοτώσει, επειδή δέν τις κατέθεσα στην Τράπεζα πόνιν...έυνησώ!

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΚΟΥ'ΙΝΤΕΣ

Δεκάξη ζωή νάχουνε! Δηλαδή έδώ που τά λέμε ή «ζωή» σκέτη, δέν είναι και άρκετη εύχη για όλες τους κάτι της λείπει! Ζωή και...«σουξέ» λοιπόν νάχουνε. Χωρίς σουξέ (στη σκηνή θέβαια) τί νά την κάνουνε τη ζωή; Δεκάξη λοιπόν. Τριαντάδυο γόμπες που ξεθεώνονται για νά θγάσουν τó ψωμί και για νά όδηγήσουν σέ κάθε δ'ύο εκείνο που βαστάνε... σέ έπιτυχία και σέ «πρωταγωνιστριλίκι», κατά την θεατρική έκφραση! Δεκάξη καρδιές που χτυπάνε από πόθο διακαή, πότε θά ξεπεταχτούν και θά δρέψουν δάφνες νομμερίστας! Τώρα έδώ που τά λέμε μπορεί και νά μ'ην είναι και δεκάξη οι καρδιές, γιατί ένδέχεται μερικές νάβαν άκαρδες! Αυτό θά τó π'ή ό καθένας σας διαδίζοντάς με... 'Αμα όμως τó πάρονο έτσι τó πρῆμα... άχαχούχα... Δέ θά βρούμε άκρη... ούτε και καρδιά γιατί όλες οι «μπαλλαρίνες» οι περισσότερες την καρδιά την έχουνε μεταφέρει στα πόδια!...

Για νά μ'ην είμαι όμως άδικος, θά πώ πως υπάρχουνε και κάμποσες μέ... «καρδιά» που χτυπάει πάντα για κάποιον... αλλά αυτές ό «άάποιος» αλλάζει ταχτικά... και όταν παυθί είναι πολύ δύσκολο νά επανέλθῃ... Μά και για νά μ'ην άρχίσουμε από τώρα τó κουτσομπολιό άς σταματήσουμε την κακογλωσσία και άς προχωρήσουμε:

'Ολες αυτές, και οι δεκάξη, ό λόγος αυτός ό μπαλλαρινικό, διατελεί υπό την διεύθυνσιν του καλού μας χορευτού και χορογράφου, τού αυτοδιδάκτου Σταύρου Σπυροπούλου που μέ τά λίγα μαθήματα που πήρε από την μακαρίτισσα τη Γιούζοβα έγινε κάτι που δέν έχει συναγωνιστή κανένα μέχρι σήμερα στό είδος του.

'Ο Σταύρος λοιπόν μπορούμε νά πούμε πως δέν είναι σκέτος λοχαγός στό λόγο τó μπαλλαρινικό τού θιάσου Μηλιάδη-Κυριακού αλλά... σ'ερατηγός! Αυτό χωρίς φόβο και χωρίς πάθος πρὸς κανέναν συνάδελφό του. Είναι ή αλήθεια! Τό λένε όλοι οι άσκολούμενοι μέ τó μουσικό θέατρο και ιδιαιτέρως τó «Κοινό» που δέν χαρίζει κάστανα σέ κανένα!...

Τυχερές πολύ αυτές οι μπαλλαρίνες ξεχωριστά από τó ότι στάθηκαν τυχερές και οι θιασάρχαι τους διάλεξαν έναν σπουδαίο δάσκαλο, τόν Σπυρόπουλο, στάθηκαν τυχερές γιατί όλο τó καλοκαίρι δέν κουράστηκαν καθόλου για πόδες. Στην άρχή της περιόδου ιδρώσανε λίγες μέρες, μάθανε τά μπαλλέτα της «Κοιέττας» τών συναδέλφων κ.κ. Σπυροπούλου-Παπαδούκα και ύστερα ή «Κοιέττα» κοάτησε όλη την περίοδο τó πόδωγμα τού θεάτρου. (Στις τυχερές αυτές δέν συμπεριλαμβάνονται και 3-4 που προσλήφθηκαν τώρα). 'Ας ελπίσουμε πώς θάβαν «τυχερές» τόν χειμώνα και δέν θά κουρασούνε μαζί μέ τις άλλες για πολύ γιατί τά έργα που πρόκειται νά παίξουν εί-

ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΕΣ!

Γ. ΟΙ ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΕΣ ΤΟΥ «ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ»

ναί «γερά» και δέν έχουν φόβο νά πέφτουν γρήγορα!).

Τώρα παίζουν την 6' σειρά της «Κοιέττας» στό «Κεντρικό» μέ άρκετη έπιτυχία. 'Ετοιμάζουν δέ την «'Αρζεντίνα» τού Μπιάνκο» επί λιμπρέττου Ευαγγελίδη-Σακελλάριου. 'Ο φωτογραφικός φακός μας τις πετυχαίνει στην πρόβα που ξεδιδώνονται κυριολεκτικά πρωί και άπόγευμα για νά έτοιμάσουν τó νέο έργο. Δίπλα τους άγρυπνεί ό άκούραστος και άφθαστος στή δου-

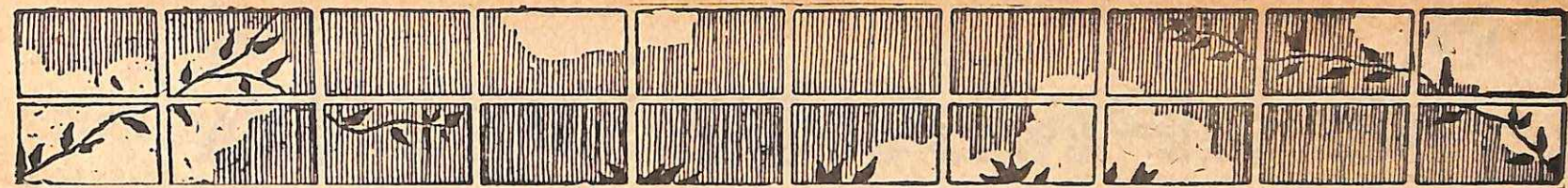
'Ο άγνωστος κόσμος τού μουσικού θεάτρου.—Πώς ζούν και πώς περνούν στό θέατρο.—Πόσο πληρώνονται.—Πώς άγαπούν και τί επιδιώκουν.—Λίγο κουτσομπολιό χωρίς κακογλωσσία!

λιά τού Νίκος Μηλιάδης ό ένας από τους θιασάρχαι και καλλιτεχνικός διευθυντής τού θιάσου. 'Όταν υπάρχει πρόβα ό Νίκος ό Μηλιάδης μεταφέρει τó σπ'ίτι του στή σκηνή. Δέν λείπει ποτέ έπιπαινετή στα πάντα, διορθώνει τά πάντα, τά ξέρει όλα και όλα τά τακτοποιεί μέ τó δικό του δογμαμένο και άριστοτεχνικό γούστο γι' αυτό κι' έδώ που τά λέμε τόσα χρόνια ότι μάς παρουσιάση θιάσος που έχει θιασάρχη τόν Μηλιάδη, είναι «καθαρός», είναι τέλειο, είναι εκείνο που ένθουσιάζει τόν θεατή. Γι' αυτό και φέτος που ό Μηλιάδης δέν είναι μόνος του θιασάρχης αλλά έχει συνεταιρο τόν άμειμτο και μοναδικό μας Πέτρο Κυριακό επίσης λιανό θιασάρχη και διευθυντή π'ήρε έν λευκό την έξουσία νά διευθίνη αυτός. 'Αλλωστε συνεχίζονται τόσο καλά οι δυό συνεταιροί. Βρήκε ό Φίλιππος τόν Ναθαναήλ σ' αυτή τη περίπτωση. 'Αλλο σπουδαίο κεφάλαιον, για ένα θιάσο αυτό... Νά ύπάρχη καλή συνενόησης και όμοφονία μεταξύ τών συνεταιρών!... Για νά είναι κομπλέ δέ τó «ρεπορτάζ» μου, πρέπει νά σας πώ, πως πλήρης όμοφονία στό θιάσο αυτό ύπάρχει, και μεταξύ τών τριών συνεταιρών! Οι συνεταιροί είναι τρεις! 'Επί κεφαλής και τών δυό είναι ό Φώτης ό Σαμαρτζής χρηματοδότης και έμφυχωτής της έρνασίας. Τρία μυαλά μιὰ ιδέα! Τίποτ' άλλο. Είναι τó σημά κατατεθέν αυτού τού θιάσου.

Και τώρα άς μπούμε στό θέμα μας:

'Ας πάρουμε τώρα μιὰ-μιὰ στην παράταξη της φωτογραφίας που μάς δείχνει τó μπαλλέτο Μηλιάδη-Κυριακού την ώρα της πρόβας. 'Αριστερά τους (πρώτος ό Μηλιάδης μέ τó κοστούμι της πρόβας—φρέσκος—φρέσκος μέ φρεσκογυαλισμένα παπούτσια (ή άδυναμία του). Μπρός από τις μπαλλαρίνες ποζάρει ό Σπυρόπουλος ό χορογράφος, μέ την Ποζέλλι δίπλα του, τó θαυμασιο αυτό άστέρι που δέν ύπάρχει θεατής που νά μή τó λατρεύει και που ό Σαμαρτζής έχει έξασφαλίσει την συνεργασία του για δύο σαίξον άκόμη... (Σημ. Την ιστορία της Λουίζας Ποζέλλι γράφω για τó Περιοδικό Σαββατοκύριακο. 'Εχω την τιμή νά έχω τó «κομπιράιτ») Κι' άρχίζουμε. 1) Μίκα Καζαντζή: 'Η γνωστή λεπτεπίλεπτος Μαρίνα... άδελφή της καρατερίστας μας κ. Ζαφειρίου. Μίκα αυτοδαφτίστηκε τώρα «Την δάγκωσε κι' αυτήν τó κουνέλι» που λέει και ό φίλος μου ό Πρινέας και κάνει οικονομία στις συλλαβές τού όνόματός της! Δικαιούιά της... Αυτή είναι άρκετά χρόνια στό μπαλλέτο. Βγήκε θυσιανάριο κοριτσόπουλο και άμέσως έγινε μιὰ από τις πιά καλές μπαλλαρίνες τού μουσικού θεάτρου. Είναι παντρεμένη: 'Εχει σύζυγο τόν έποβολέα κ. Καζατζή έναν καλό έργατή τού θεάτρου που ένα κρυολόγημα τελευταίως τόν έκανε νά μείνη μακριά από τη δουλειά του αλλά τώρα εύτυχως είναι καλλίτερα και σέ λίγο καιρό θά επανέλθῃ στό θέατρο. 2) Δεύτερο έρχεται τó «Τιγάκι» ή Ρένα για την όποιαν μίλησα στην πρώτη μου καμπάνια. 'Ηταν τότε στό θιάσο Μακέδου μιὰ τώρα στή νέα σαιζόν προσελήφθη στον θιάσο Μηλιάδη-Κυριακού για νά συνεχίσῃ τη δράση της... Είναι καλή, πολύ καλή μπαλλαρίνα και γι' αυτό μόλις φύγη από τόν ένα θιάσο άμέσως βρήκε δουλειά σέ άλλο χωρίς νά κοπιάσῃ... Είναι... «αρίμα»... μπαλλαρινική βλέπετε!... 3) Τρίτη έρχεται στή σειρά της φωτογραφίας ή Νίνα Παπαστεφάνου... Και γι' αυτήν μίλησα στην πρώτη μου καμπάνια. 'Ηταν κι' αυτή τότε στό θιάσο Μακέδου μιὰ τώρα έφυγε κι' αυτή και «πέγραψε» μέ τόν θιάσο τού «Κεντρικού» για τόν χειμώνα... Αυτό τó σοκολατένιο κουνέλι έχει μεγάλες έλπίδες πρωταγωνιστοποίησης άφ'ότου άλλωστε από τώρα άρχισε νά παίρνῃ «μεράκια» και γερó μερομεροκάματο και νά έχῃ και πολλά... μεράκια... στους θεαμιστάς της!...

4) 'Η Βάλια Μαρκοπούλου. 'Αδελφή της καλής και ραγδαίως έξελισσόμενης καλλιτέχνιδος 'Ηρας Μαρκοπούλου που από χορεύτρια έγινε σομπαρέτα και τώρα παίζει μέ τόν θιάσο Οικονόμου. Είναι πολύ καλή στή δουλειά της, σεμνή και έργατική και γι' αυτό και πάντα θρίσκει δουλειά και συγκαταλέγεται μεταξύ τών καλών μπαλλαρινών. 5) 'Ερχεται ή Ζένια Κεσίσογλου. Αυτή μέ την άδελφούλα της την Κύρα δην κατά σει-

Ο Τζός Τζέφερσον ήθελε να πεθάνη

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΟΥΡΛΕΎ

Όχι μόνον οι καλοθελητές, αλλά όλος ο κόσμος πίστευε ότι ο σέρ Τζός Τζέφερσον είχε στην κατοχή του, ότι μπορούσε να κάνει ευτυχία στον μάταιο αυτόν κόσμο έναν άνθρωπο. Δηλαδή μια περιουσία αξιόλογη που του επέτρεπε να ικανοποιήσει όλες τις ιδιοτροπίες και τα γούστα του.

Ανύπαντρος, ηλικίας 40 χρονών, με την πείρα της ζωής, είχε ως τώρα πολλές κατακτήσεις, και εν τούτοις ήταν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου και ζητούσε τον θάνατο με όλη του την καρδιά. Μην το νομίζετε διόλου άστειο; Τον ήθελε πραγματικά.

Αηδιασμένος από κάθε τι, απ' όλους και όλα, εύρισκε την υπέρτατη ήδονη στην εξαφάνισή του από τον κόσμο.

Νευρασθένεια, θά πητε; Ίσως...

Είχε ένα μπράουνινγκ τελευταίο μοντέλο — και το όπλο αυτό έπρεπε να είναι κατά τη γνώμη του ένα αντικείμενο εξαιρετικής στοργής. Πόσες φορές δεν είχε σπρίξει με λαχτάρα την κάννη στο μέτωπό του!

Κι όμως δεν προχωρούσε στη δεύτερη κίνηση. Την μικρότερη. Την κίνηση αυτή του δακτύλου του που θά τον έστελνε στην αιωνιότητα.

Πολλές νύχτες συνέχισε, σε ώρες ασυνήθιστες, στήριζε στα πόδια κακόφημα κέντρα. Έκανε τον μεθυσμένο κι έδειχνε επίτηδες τα λεφτά του στους υπόπτους θαμώνες, μετρώντας τα χαρτονομίσματα μπρος στα λαιμαργα βλέμματά τους. Κατόπιν έφευγε μόνος τροτιμίζοντας να διασχίσει τα πιο έρημικα και σκοτεινά δρομάκια.

Μάταιος κόπος, κανείς δεν βρισκόταν να τον ξεπαστρέψει.

Τζός, ο οποίος πίστευε ότι επί τέλους είχε βρή τον άνθρωπό του. Δεν είναι αστυνομικός. Άλλα πές μου: είσαι απένταρος, δεν είναι έτσι; Τι μπορείς, λοιπόν, να κάνεις για να κερδίσεις λεφτά;

—Οτιδήποτε. Άρκει να μην πολυκουράζωμαι.

—Σκοτώνεις άνθρωπο; του ψιθύρισε εμπιστευτικά ο Τζός Τζέφερσον, πλησιάζοντας το στόμα του στο αυτί του Φρέδ.

—Βλέπω ότι η εξογότης σας με θεωρεί ικανό για ένα τέτοιο πράγμα, παρετήρησε ο Ουίτλεϊ ειρωνικά. Μόνο που δεν σκέφθηκες την αγχωνή.

—Α! «Όσο γι' αυτό δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος. Σου το εγγυώμαι.

—Αλήθεια; Μιλάτε σοβαρά; είπε ο Φρέδ χαμηλώνοντας τη φωνή του.

—Σοβαρώτατα.

—Και ποιος είναι ο άνθρωπος που θά σκοτώσω;

—Εγώ.

—Θέλετε να γελάσω;

—Διόλου. Θα σου δώσω 100 δολάρια αν με σκοτώσεις με αυτό εδώ το μπράουνινγκ.

—Πολύ ωραία! Έκανε ο Φρέδ εξεταζοντας το ρεβόλβερ. Μά θ' άστειεύσθε, άσφαλως...

—Καθόλου, Φρέδ, φίλε μου. Ο σέρ Τζός Τζέφερσον μιλά πάντα σοβαρά. Θά στο άποδείξει άμέσως.

Και λέγοντας αυτά ο Τζός έβγαλε από την τσέπη του ένα έπισκεπτήριο με τ' όνομα και την διεύθυνσή του και ήσυχά τον έγραψε με το στυλογράφο του:

«Εγώ ο υπογεγραμμένος, Τζός Τζέφερσον δηλώ και θεσθαίω ότι κατ' απαίτησιν και με την πλήρη συγκατάθεσή μου ο Φρέδ Ουίτλεϊ μου χάρισε τον θάνατο. Η ρητή μου λοιπόν επιθυμία είναι να μην τον ένοχλήσουν γι' αυτό. Του έδωσα εκατό δολάρια και την συγγνώμη μου.

ΤΖΟΣ ΤΖΕΦΕΡΣΟΝ

—Μά την πίστη μου, μουμούρισε ο Φρέδ διαβάζοντας την πρωτόκουστη

αυτή εξουσιοδότηση, ένας τίμιος άνθρωπος δεν θά μπορούσε να κάνει αυτό που του παραγγέλνεται.

Τότε για να υπερνικήσει τους τελευταίους δισταγμούς του, ο σέρ Τζός βεβαίωσε τον φίλο του Φρέδ ότι πράγματι το πορτοφόλι του είχε 100 δολάρια.

Ύστερα τοποθέτησε το πρωτοφανές αυτό συμβόλαιο ανάμεσα στα χαρτονομίσματα κι' όλα μαζί τα έβαλε στη δεξιά τσέπη του σακκακιού του.

—Όλα αυτά θά είναι δικά σου, γύρισε και του είπε, εύθους μόλις με σκοτώσης με το ρεβόλβερ.

Και του ένευσε να μπράουνινγκ.

—Όχι εδώ! γρύλλισε ο Φρέδ.

—Όπου θέλεις, φίλε μου.

—Ωραία. Τότε έλα μαζί μου.

Αφού παραπλάνησε τον Τζός επί μιας ώρας τον ώδηγησε στο τέλος σ' ένα σταυροδρόμι, έξω από την πόλη, μακριά από τον θόρυβο, μέσα στην σκοτεινιά της νύχτας.

... ..

Ο σέρ Τζός είχε καταστρώσει το σχέδιό του, αλλά και ο Φρέδ Ουίτλεϊ το δικό του.

Όταν έφθασαν στο μέρος, έρριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του. Ψυχή δεν υπήρχε. Τότε με μίαν ευκυνσία άθλητο έπέτεθε έναντίον του συντρόφου του, τον άρπαξε από τη μέση και πριν προφθάσει ο σέρ Τζός να πη λέξει έχωσε το χέρι στην τσέπη του σακκακιού του και πήρε το πορτοφόλι του. Τώγως στή δική του τσέπη του και ήσυχά τον έβγαλε κάτω.

Αλλά η όρνη και η αγανάκτηση του πεισματάρη αυτόχειρος ήταν ισχυρότερη από την επίθεση που υπέστη κι' έτσι πετάχθηκε άμέσως θρόλος.

Ο Φρέδ στο μεταξύ έκαινο άπομακρυνόταν τρέχοντας. Και ο Τζός τον πήρε το κατόπι τρέχοντας κι' αυτός μ' όλη του τη δύναμη. Για μια στιγμή έφερε το χέρι του στην τσέπη όπου βρισκόταν το ρεβόλβερ.

Πάν! πάν! άκούστηκαν δυό ξεροί κρότοι.

Ο Τζέφερσον είχε βγάλει το μπράουνινγκ κι' είχε σκοτώσει το λαποδύτη παρ' όλη την αντίθετη συμφωνία που υπήρχε μεταξύ τους. Ποιος του είπε να άποπειραθή την κλοπή; Δεν τον έφταναν τα εκατό δολάρια; διαλογίστηκε ο Τζός.

Ο σέρ Τζός Τζέφερσον έμεινε σαν απολιθωμένος μπρος στο πτώμα του Φρέδ. Τότε διεπίστωσε ότι η ζωή ήταν ωραία, και τον κυρίεψε μια τρελή επιθυμία: Νά ζήσει!

Και με την κρυφή αυτή χαρά στην καρδιά εύχαρίστησε τον Θεό που τον είχε γλιτώσει από την ύπονοδρία του κατά τον πιο περίεργο τρόπο.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΟΥΡΛΕΎ

ΜΙΚΡΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Ο ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ... ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ!

Τελευταίως σημειώθηκαν στο Χόλλυγουντ άλλεπάλληλα κρούσματα κλοπών σε σπίτια άστέρων. Οι κλέπται έπωφελοόμενοι της άπουσίας των ένοίκων μπαίνουν την νύχτα στα σπίτια τους και παίρνουν ό,τι βρουν πολυτιμότερο. Αυτές τις μέρες έπεσε θύμα των νυκτοκλεπτών αυτόν. Ένα βράδυ έπιστρέφοντας σπίτι του, βρήκε τα πάντα άνω κάτω. Διάφορα μπιμπελίκια και άλλα αντικείμενα του έλειπαν μαζί με είδη ρουχισμού. Ο Γκάρυ Κούπερ άρχισε να ψάχνει... για δακτυλικά άποτυπώματα και βρήκε τόσα πολλά ώστε έσπευσε να τα φωτογραφήσει και να τα παρουσιάσει στην αστυνομία, η όποια είχε εν τώ μεταξύ συλλάβει δυό άτομα ως ύποπτα. Η αστυνομία πήρε και τα δακτυλικά άποτυπώματα του Γκάρυ και του είπε να ξαναπαράση. Την άλλη μέρα ο αστυνόμεος της υπηρεσίας του έλεγε μ' ένα πονηρό χαμόγελο:

—Βρήκαμε σε ποιόν ανήκουν τα δακτυλικά άποτυπώματα, αλλά, δυστυχώς, δεν μπορούμε να σας πούμε.

—Γιατί;

—Πρόκειται περί μεγάλης προσωπικότητας...

—Και όμως πρέπει να ξέρω.

—Πολύ καλά. Λοιπόν, τα άποτυπώματα... είναι δικά σας!...

Η ΠΙΟ ΘΕΡΜΗ ΣΤΑΡ

Η Μαρλένε Ντήτριχ είναι η πιο θερμή γυναίκα του Χόλλυγουντ. Μη σπεύδετε όμως να βγάλετε συμπεράσμα. Δεν πρόκειται για καμιά απ' τις γνωστές «θερμές», είτε της ίδιου συγκρασίας, είτε του παιξίματος. Η Μαρλένε άντέχει άπλούστατα όλιγώτερο στη ζέση. Ός γνωστόν, στα στούντιο κατά την ώρα του γυρίσματος, επικρατεί μεγάλη ζέση από τα άπειράριθμα «σαν λάιτ» τους έκτυφλωτικούς αυτούς προβολείς που φωτίζουν την σκηνή που γυρίζεται. Για να άνθέξουν οι στάρ στη ζέση αυτή, έτοποθετήθηκαν μηχανήματα ψυκτικά που κανονίζουν κατά την επιθυμία τους την θερμοκρασία του μέρους. Λοιπόν, η Μαρλένε άπαιτεί θερμοκρασία 15 βαθμών, ή Κλωτέντ Κολμπερ έχει μέσα της όλιγώτερα φωτιά και γι' αυτό θέλει περισσότερους βαθμούς 17, ή Καρόλ Λομπάρ θέλει 18,5 και ή Μάε Ουέστ... 25 βαθμούς. Είναι λοιπόν... ή πιο κρύα γυναίκα του Χόλλυγουντ.

Η ΣΙΡΛΕΎ ΤΕΜΠΛ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ός τώρα, ή φιλοδοξία της μικρούλας Σιρλεϋ Τέμπλ ήταν να γίνει, όταν θά μεγάλωνε, γυναίκα — ντέτεκτιβ. Από την ήμερα όμως που έπέστρεψε από το ταξίδι της στο Χονολουλού, άλλαξε γνώμη. Τώρα θέλει να γίνει... ρεπόρτερ. Και άρχισε κιόλας την εξάσκηση της. Με ένα σημειωματάριο και ένα μολύβι στο χέρι, ή μικρούλα Σιρλεϋ, πηγαίνει από τον ένα στάρ στον άλλον και τους παίρνει συνεντεύξεις. Η Σιρλεϋ ύπόσχεται να γίνει άσος της δημοσιογραφίας, όπως έγινε και στο σινεμά.

να σου θυγή το μάτι παρ' ό... παρατσούκλι στο θέατρο! Της έχει κολλήσει τώρα! Το όνομά της είναι Καίτη Κοκκίνη... Έπώνυμο πολύ θεατρικό. Νάχη άραγε την τύχη να πάρει έστω και λίγη «φίμα» από το έπώνυμο... Κοκκίνη. Ποιος ξέρει πολλά γίνονται στο θέατρο!... 15) Δώρα Ποζάν. Έτσι τη λένε. Το έπώνυμο, τώχει μονάχη της φιάξη... Κάνει ότι της «α πνί σ η!...» Έτσι λένε οι κακές γλώσσες. Κάνει δηλαδή, και το έπώνυμον γνωστό θαυμαστού της συμβολίζει! Είναι σερνό και λιγουίλη το κοριτσόπουλο, σιγανοπαπαδιά, μ' άλλα λόγια... Δεν έχει μεγάλη πείρα της σκηνής ακόμη μ' α να γίνει έμπειρος... τα κοπανάνει κάθε μεσημεράκι άδειάζοντας κάμποσες μπύρες στο πάθρ «Μάμου» και έτσι κατά τον Άποστόλη μας τον «Πιμπινέ» τον μόντερο, θά γίνει πολύ ταχώς έμπειρος!

16) Τελευταία στη σειρά έρχεται εις κατάστασιν μπαλαρινική η νηπιώδης Άννα μακρυνή άνεψιά του θιασάρχου κ. Μηλιάδη. Έτσι μου την συνέστησαν. Για την Άννα δεν έχω να πω τίποτα, παρ' όνομα άς προέξω να είναι στη δουλειά της καλή και να εξασκολούθηση με όρεξη να δουλεύει για να μπορεί μια και είναι έστω και μακρυνή συγγένισσα του Μηλιάδη να γίνει καί... ..

Και τώρα «μπαλαρίνες μου» του Κεντρι-κού» δεν πιστεύω ναμινε καμιά παραπονεμένη. Έτσι! Μεγαλειότερη δημοσιογραφική περιποίηση δεν είχατε δη μέχρι σήμερα καμιά σας... Κλισέ, κομπλιάν, λίγο χαϊδεμένο κουτσουμπολό για μιά-μιά ξεχωριστά, ρελαμίτσα δηλαδή άρεσκή. Προς το παρόν φτάνουνε αυτά. Βάλτε τα δυνατό σας να προσδέψετε και εδώ εμ' εγώ. Πάλι με χρόνια με καιρούς, να ζήσετε και να ζήσω, πάλι θά άσχοληθώ μαζί σας... Όχι όμως στο μπαλέτο! Άντε να σας δώ. Ποιά θά πρωτοπροφτάση να πάρη την σειρά της άλλης στις καμπάνες για τις «Πρωταγωνίστριες». Άλλωστε μη ξεχνάτε πως γράφω και έργα, και με συμφέρει να οικειομάρω τις πρωταγωνίστριές μου... Άβίζο... λοιπόν... Σας το εύχεται αυτό όλοψυχως...

Ο ΠΙΜΠΙΝΕΤ

Στ' άλλο φύλλο: Οι μπαλαρίνες του Οικονόμου.

ΜΠΡΟΣ ΣΤΗΝ ΒΙΤΡΙΝΑ

—Πόσο κούνω σήμερα, άνδρούλη μου!...

ραν θυγήκαν στο θέατρο εδώ και λίγο καιρό. Είναι δυό άδελφούλες αγαπημένες που και οι δυό προσπαθούν να δείξουν με την εργατικότητα τους πως προς το παρόν μπορούν εξαίτως να άποτελούν στοιχεία, ικανά για ένα μπαλέτο καλού μουσικού θιάσου. 6) Ύστερα έρχεται ή Ρίτα Κοντοπούλου. Μιά στρουμπουλή μελαχροινούλα με σέξ απήλη μπόλικο που είναι γεμάτη ζωή και όρεξη και που τώρα μόλις γύρισε από την τουρνέ του θιάσου Φιλιππίνης από την Αίγυπτο βίηκε άμέσως δουλειά. Έχει δουλέψει με τον Κυριακό πολλές φορές ή ικανότης της δέ είναι δοκιμασμένη. 7) Έρχεται ύστερα ή Ρίτα Μπάστα. Παλιά «δουλεύτρα» του μπαλέτου, σύζυγος του καλού καρατερίστα Μπάστα που μια καταραμένη άρρώστεια τον πήρε γρήγορα από τη ζωή και μεγάλο μέλλον καρατερίστα του. Η Ρένα ξεχωριστά από τον θάνατο του συζύγου της έθρήνησε πρδ όλίγου καιρού και τον θάνατο της άδελφής της της άξέχαστης Ειρήνης Βασιλάκη που αυτοί που ξεχνούν τις πραγματικές πρωταγωνίστριες την κλαίνε και συμμερίζονται τον πόνο της άδελφής της. 8) Κόρα Κεσίσο-γλου. Μίλησα παραπάνω γι' αυτήν και για την άδελφή της. 9) Το βαρδ πυροβολιόν. Πόπη Άλβα. Παρακαλώ άς γίνη μια εξαίρεσις για την Πόπη. Η Πόπη είναι πολύ πολύ... Κοκέττα τελευταίως. Φαντασθήτε πως είναι ή μόνη που ξεχώρισε μέσα σ' όλες τις άλλες και βρέθηκε τυχερή να συγκινήση τον ένα εκ των συγγραφέων της τυχερής επιθεωρήσεως που έπαιξε ο θιάσος όλο το καλοκαίρι... Έχει άερα, σαχκινιά, σκέρτσο και κέφι, που της δίνουνε το δικαίωμα πολύ γρήγορα να ξεπεταχτή και να κάνει πολλά πράγματα... Τώρα μάλιστα που υπάρχει και ή συμπάθεια του «συγγραφέως» είναι για νάναι!... Άμήν!... 10) και... 11) Έρχονται κατά σειρά ή Έλένη και ή Άντιγόνη Άλεξίου. Τα δυό νεαρά παρακλάδια της οικογενείας Άλεξίου, κορούλες του καλλιτέχνη κ. Άλεξίου που θυγήκαν εδώ και δυό χρόνια στο θέατρο να άρχίσουν από το μπαλέτο να πάρουν το βάπτισμα της μουσικής σκηνής και να μπορέσουν σε λίγο καιρό να βγούν και να πετάξουν πάρα πάνω. Η μέχρι τώρα σκηνηκή τους δράση δείχνει πως πολύ γρήγορα θά κατορθώσουν να βγάλουν άστροπερόσσο τον πατέρα τους που τόσες ώρες προσδοκίες έχει και για τις δυό. Δέ θα κάνω εξαίρεση και δέ θα μιλήσω ξεχωριστά γι' αυτές για να μη βάλω σε πειρασμό καμιά από τις δυό. Μά με την Άντιγόνη ξελιγώνονται πολλοί από τους θεατές των πρώτων σειρών!... 12) Νάτη κι' ή Ρίτσα ή τρίτη από τον θεατρικό κλάδο της οικογενείας Γιουζέππε! Η πιο μικρή άδελφή της καλής μας Κούλας Γιουζέππε που επανήλθε εδώ και λίγο καιρό στο θέατρο ύστερα από το γάμο της. Η Ρίτσα έτοιμάζεται κι' αυτή και βάζει τα δυνατό της να θυγή «νομιερίστα» σαν την Ζαφειρίνη τη δεύτερη άδελφή της Κούλας. Άς προσπαθήση. Έχει πολλά εφόδια, τη διδασκαλία της Κούλας, την όρεξη, και δεν θά άργήσει να το κατορθώσει. Υπομονή και δουλειά χρειάζεται και όχι διασύννη. Είναι ακόμη πολύ μικρή και έχει όλο τον καιρό μπροστά της. 13) Γρουσουζίκιο νοτιέρο μ' α για την Βασιλική Δημητρίου που δεν είναι προληπτική δεν ισχύει το 13.

—Θά πάη γούρι έφρέτο μου λέει που είμαι 13η στο μπαλέτο και θά κάνω και νούμερο!... Είναι πολύ καλό πειθαρχικό μπαλαρινάκι. Της έτυχε μια σπινδαία τύχη. Έτσι λένε όσοι την έβρουν μ' α στάθηκε άμυαλό και την κλώσισε! Περισσότερα δεν κάνει να πώ. Άλλωστε δεν κάνει να έπειθαίνω και στά... καρδιάκα της... 14) Τη λένε «Μογιόλα» παρατσούκλι της αυτό στο μπαλέτο μ' α πολύ συμπαθητική. Καλλίτερα

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ

Ένα συνταρακτικό ανάγνωσμα του Πιέρ Μπουσαρντόν

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Κατά το 1833 έσημειώθησαν επτά περιέργοι θάνατοι στο σπίτι του άδελφού Ντρογκό στη Γκέρν. Έξη μέλη της οικογενείας του και ο ίδιος ο άδελφός πέθαναν μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα. Οι θάνατοι αυτοί απεδόθησαν στην επιδημία της χολέρας, που εκείνη την εποχή θέρριζε ώρισμένες περιοχές της Γαλλίας.

Στο σπίτι του άδελφού έμεινε ζωντανή μόνον η υπηρέτρια του Έλένη Ζυγκαντώ, η οποία είχε δείξει εξαιρετική αγάπη και αφοσίωση στους κυρίους της.

Ο διάδοχος του Ντρογκό άδελφός Λορώ κράτησε την Έλένη στην υπηρεσία του. Μα και του νέου άδελφού η οικογένεια γνώρισε τη φρίκη της επιδημίας... Και η Έλένη Ζυγκαντώ, μόνη και άπαρηγόρητη, συνώδευσε ως την τελευταία κατοικία τους και τους νέους κυρίους της...

Κατά το 1850 ξαναβρίσκουμε την Έλένη Ζυγκαντώ ως μαγειρίσα στην υπηρεσία του καθηγητού Θεοφίλου Μπιντάρ. Μετά λίγο καιρό η υπηρέτρια του Καθηγητού, Ρόζα Τεσσιέ, πεθαίνει από ένα μυστηριώδη θάνατο. Την αντικαθιστά η Φραγκίσκη Ύριώ, η οποία αρρωσταίνει βαρύνει και φεύγει από το σπίτι. Η Έλένη αναλαμβάνει να βοηθήσει να βρει μια νέα υπηρέτρια και η εκλογή της φέρνει στο σπίτι του Καθηγητού Μπιντάρ τη Ροζαλία Σαρραζέν, 19 ετών.

Στην αρχή η Έλένη είναι ενθουσιασμένη με τη νέα υπηρέτρια, αλλά αργότερα ένα ανεξήγητο μίσος γεννιέται μέσα της για τη δυστυχισμένη νέα, η οποία, σε λίγο, αρρωσταίνει και όπως η Ρόζα Τεσσιέ, εκδηλώνει συμπτώματα βαριάς γαστρεντερικής λοιμώξεως.

Ο γιατρός Μπωντουέν, που την θεραπεύει υποπτεύεται δηλητηρίαση και πηγαίνει να ανακοινώσει τις υπονοίες του στον συνάδελφό του γιατρό Πινώλ, ο οποίος είχε νοσηλεύσει τη Ρόζα Τεσσιέ.

Οι δύο γιατροί συμφωνούν ότι τα μυστηριώδη αυτά συμπεράσματα δικαιολογούν την υπόνοια της δηλητηρίασεως.

308

Ωραία. Είμαστε σύμφωνοι.
—Το άμαξι μου περιμένει κάτω. Αν θέλετε πηγαίνουμε να δούμε την άρρωση και τα λέμε στο δρόμο...

Μ' όλες τις προσπάθειες της έπιστήμης — ο καθηγητής Μπιντάρ είχε

προσθέσει στους θεράποντας και τον γιατρό Γκυγιώ—η δυστυχισμένη Ροζαλία Σαρραζέν πέθανε μέσα σε φρικτούς πόνους και αφάνταστη αγωνία, την 1η Ιουλίου, στις έπτά το πρωί...

Η Έλένη ήταν άπαρηγόρητη. Θάλπει κανείς πώς ήταν περισσότερο συντριμμένη αυτή από την ίδια τη μητέρα της νεκρής...

Τις τελευταίες μέρες είχε δείξει τέτοια αφοσίωση και αυτοθυσία που άφηκε όλους κατάπληκτους. Δεν έφευγε ούτε στιγμή από το κρεβάτι της άρρωστης και φρόντιζε να μη παραλείψει τίποτε, που θα μπορούσε να της μετριάσει τους πόνους και να την ανακουφίσει κάπως...

Την παραμονή του θανάτου της η Ροζαλία της είχε σφίξει το χέρι μ' ευγνωμοσύνη. Η Έλένη φρόντισε και για την τελευταία βεία μετάληψη της έτοιμοθάνατης...

Μετά τον θάνατο της Ροζαλίας, η Έλένη άγκάλιασε το άψυχο κορμί της κι' έκλαιε σπαρακτικά για ώρα πολλή. Ύστερα άρχισε να γυρίζει σαν τρελλή στο δωμάτιο, μέσα στο οποίο είχε τόσες μέρες χαροπαλαίσει η δυστυχισμένη νέα και παραμιλούσε σ' ένα τραγικό κλαυσίγελο...

Εν τω μεταξύ οι γιατροί στο γραφείο του καθηγητού Μπιντάρ άλλαζαν τις σκέψεις τους.

Για μένα δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι πρόκειται περί δηλητηρίασεως, έδηλώσε κατηγορηματικά ο γιατρός Πινώλ.

Αυτή τη σκέψη έκανα κι' εγώ ακόμη από το περιστατικό της Ρόζας Τεσσιέ και είχα συμφωνήσει μαζί σας, είπε ο γιατρός Γκυγιώ. Δεν τολμήσαμε όμως τότε να πούμε φανερά τη σκέψη μας, ακριβώς γιατί δεν ήταν παρά μια απλή σκέψη, μια απλή υποψία. Τώρα όμως που τα ίδια φαινόμενα επανέληφθησαν κατά την αυτήν τάξιν στη Ροζαλία Σαρραζέν και με όλες μας τις προσπάθειες δε μπορούσαμε να τα αποδώσουμε σε καμιά από τις γνωστές νοσολογικές εκδηλώσεις εξηγούνται όμως από έτέρου θαυμάσια αν δεχθούμε την έκδοχή της δηλητηρίασεως, είμαι κι' εγώ υποχρεωμένος να παραδεχθώ πως μέσα δώ στο σπίτι του καθηγητού Μπιντάρ υπάρχει κάποιος δηλητηριαστής...

—Ωρισμένως υπάρχει, συμφώνησε κι' ο γιατρός Μπωντουέν.

—Εκείνο, όμως, που κάνει την όλην υπόθεση ακόμη περισσότερο μυστηριώδη, συνέχισε ο γιατρός Πινώλ, και με το όποιο, θέβαια, δεν πρόκειται ν' ασχοληθούμε έμεις, είναι το έρώτημα: «Ποιος είναι αυτός ο δηλητηριαστής?».

—Μέσα σ' αυτό το σπίτι ζή μόνος ο καθηγητής Μπιντάρ με την υπηρεσία του. Η μία από τις υπηρέτριες πέθανε από δηλητηρίαση... Μένουν: ο καθηγητής, που είναι, θέβαια, ανώτερος από κάθε υποψία και η άλλη υπηρέτρια, της οποίας όμως τον σπαραγμό για την άρρωση και το θάνατο

της συνάδελφου της όλοι διαπιστώσαμε...

—Γι' αυτό πιστεύω πως μπορούμε να εξετάσουμε και την πιθανότητα μιας δηλητηρίασεως τυχαίας...

—Τυχαία και συστηματική δε συμβιβάζεται, διέκοψε ο γιατρός Μπωντουέν. Αν δεχθούμε ότι πρόκειται περί τυχαίας δηλητηρίασεως, θα πρέπει να εξηγήσουμε γιατί το δηλητήριο έπήγαινε τυχαίως μόνο στη Ροζαλία Σαρραζέν και όχι σε κανέναν άλλον μέσα στο σπίτι.

—Όπως δέχτηκε, κύριοι συνάδελφοι, είπε τότε ο γιατρός Γκυγιώ, είμαι της γνώμης ότι κάθε συζήτηση όσον αφορά τον τρόπο της δηλητηρίασεως είναι πρόωγη. Πρέπει να περιμένουμε πρώτα το αποτέλεσμα της χημικής αναλύσεως των υπολειμμάτων ώρισμένων φαρμάκων, που έπαιρνε κατά το διάστημα της άσθενείας της η νεκρή, επίσης δε και να ανακοινώσουμε έπισήμως στον εισαγγελέα τις υπόνοιές μας για να διατάξη νεκροψία και τοξικολογική εξέταση των σπλάχνων...

—Είναι η καλύτερη λύση συμφώνησε ο γιατρός Μπωντουέν και ο λογικώτερος τρόπος ένεργείας.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο γραφείο του ο καθηγητής Μπιντάρ.

Οι γιατροί του εξέθεσαν τις απόψεις τους κι' έσυμφώνησε κι' αυτός άπόλυτα μαζί τους.

—Υστερ' απ' αυτό, ο γιατρός Πινώλ με το συνάδελφό του Γκυγιώ και τον καθηγητή Μπιντάρ αποτέθηκαν στην εισαγγελία κι' έζήτησαν την επέμβαση της Αρχής.

Την υπόθεση ανέλαβεν ο άνακριτής Βανιέ, ο όποιος και άρχισεν άμέσως τις έρευνές του.

Συνδυασμένους από τους δύο γιατρούς και από άστυνομικούς πήγε στο σπίτι του καθηγητού Μπιντάρ, το θρήκε σε τριμερή άκαταστασία.

Πάνω σ' ένα κρεβάτι χωρίς κουρτίνες, στο μικρό δωμάτιο που βρισκόταν πλάι στην κουζίνα, αντίκρυσαν το άψυχο πιά κορμί της δυστυχισμένης Ροζαλίας Σαρραζέν.

Το πρόσωπό της ήταν ήρεμο και τίποτε δε θυμίζει την αγωνία που είχε περάσει κατά τις τελευταίες μέρες της άρρώσεώς της.

Η Έλένη, κοντά της, παρουσίαζε οίκτρο θέαμα ψυχικής συντριβής.

Ο άνακριτής, ύστερα από μια ρόχειρη αυτοψία, παρέλαβε τα υπολείμματα των φαρμάκων, που είχαν χορηγηθή στη Ροζαλία κατά το διάστημα της άσθενείας της και σφράγισε τα φιαλίδια.

Όταν η Έλένη είδε να σφραγίζεται το μπουκάλι που περιείχε το σέλις με το σιρόπι από φραγκοστάφυλο, είπε με φανερότατη ταραχή στον άνακριτή:

—Καταλαβαίνω γιατί το κάνετε αυτό.

—Μπα; Τόσο το καλύτερο. Ίσως υπορέσης να μάς βοηθήσεις, άπάντησε

ο άνακριτής χαμογελώντας.

—Να σας βοηθήσω εγώ; Τι μπορώ να κάνω τώρα; Έβοήθησα όσο μπορούσα την καυμένη τη Ροζαλία.

—Ναι, ακριβώς τη βοήθησα πάρα πολύ, είπε ο άνακριτής Βανιέ, καρφώνοντας το βλέμμα του μέσ' στα μάτια της Έλένης και τονίζοντας παράξενα την τελευταία φράση.

—Τι έννοείτε; Έκανε τότε εκείνη τρομαγμένη. Δεν πιστεύω να φαντάζεσθε πως θέλησα να κάνω κακό, στο κορίτσι αυτό, που το αγαπούσα σαν άδελφή.

—Κακό; Κάθε άλλο, είπε ο άνακριτής με τόνο ειρανικό. Όπως δέχτηκε, οι πληροφορίες, που έχω ως τώρα, δείχνουν ότι η Ροζαλία δεν πέθανε από φυσιολογικό θάνατο.

—Αυτό είν' άδύνατο. Ο φαρμακοποιός Λεγκάλ είνε πρώτης τάξεως κύριος. Δε μπορούσε νάχη θάλει δηλητήριο μέσα στα φάρμακα που έφτιαξε.

—Ο φαρμακοποιός ασφαλώς όχι. Αυτό άλλωστε αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι η Ροζαλία ήπιε δυο δόλκληρα ποτήρια απ' αυτό το σέλις με το φραγκοστάφυλο χωρίς να πάθει τίποτε.

Όταν όμως της έδωσες συ το τρίτο ποτήρι, ένοιωσε φρικτούς πόνους στο στομάχι σά να είχε καταπιή ένα κομμάτι καμμένο σίδηρο...

Η Έλένη έβρισε ώρη κι' είπε:

—Γιατί δεν έπαθα τίποτα εγώ, που ήπια από το ίδιο ποτήρι;

—Γιατί όταν ήπιες συ, δεν ύπήρχε μέσα το δηλητήριο.

—Πώς;... Ωστε με κατηγορείτε...

—Ναι, Έλένη Ζεγκαντώ, κατηγορείσαι ότι δηλητηρίασες τη Ροζαλία Σαρραζέν.

—Μά τι λέτε, καλέ μου κύριε; Αυτό είναι άνω ποταμών! Τό θεωρείτε σωστό να πληρώσω εγώ τα σφάλματα των γιατρών;

—Μήπως οι γιατροί δηλητηρίασαν τη Ροζαλία;

—Δεν λέω πως τη δηλητηρίασαν, μά τη σκότωσαν με την έλεεινή θεραπεία που της έκαναν. Εγώ τώρα μόλις διάταξα τις βδέλλες!... Μπαίνουν τόσες βδέλλες πάνω σ' ένα στομάχι άδύνατο; Την ξεμάτωσαν την καυμένη την κοπέλα. Οι γιατροί είναι φονιάδες!

Και να τώρα ότι δεν παίρνουν στο λάιμό τους μόνο τη Ροζαλία, αλλά και μένα, που έκαμα ότι μπορούσα για να σώσω το καυμένο το κορίτσι.

—Άκουσε, Έλένη. Ύστερα από λίγο θα ξέρουμε από τι πέθανε η Ροζαλία Σαρραζέν, ώστε είναι μάταιο να θέλεις να μάς παραπλανήσης. Το δηλητήριο θ' ανακαλυφθή όχι μόνο σ' αυτά τα μπουκάλια, αλλά και μέσα στα σπλάγχνα της νεκρής. Συμφέρο σου λοιπόν είναι να όμολογήσης.

—Νά όμολογήσω τί; ρώτησε η Έλένη τρέμοντας από θυμό.

—Ότι την δηλητηρίασες.

—Ποτέ! Ποτέ! φώναξε η μαγειρίσα κυτώντας τον άνακριτή με βλέμμα τα γεμάτα μίσος. Ένα μονάχα ξέρω γώ να πώ: οτιδήποτε κι' αν έρθε μέσα στα μπουκάλια ή όπου άλλοι ψάξετε, εγώ είμαι άθάνα! Δεν δηλητηρίασα εγώ τη Ροζαλία Σαρραζέν! Δεν είμαι φαρμακεύτρια εγώ. Είμαι ιθώα!

Και άρχισε να κλαίει δυνατά με λυγμούς.

Μά οι άνθρωποι του Νόμου δεν συγκινούνται εύκολα από τους λυγμούς ανθρώπων υπόπτων και η Έλένη Ζεγκαντώ έτέθη υπό κράτησιν.

δμως και κανένα άλλο ποτό.

—Περίεργο. Αυτό δεν μου τό άνέφερε ο καθηγητής Μπιντάρ.

—Και όμως, αν θελήσωμε να μετρήσωμε «στα δάχτυλα» όσους την έχουν δει μεθυσμένη, θα χρειασθούμε πολλές δεκάδες χέρια...

—Είναι αλκοολική, λοιπόν.

—Δεν ύπάρχει αμφιβολία. Έπειτα είναι γκρινιάρια, μνησικακή και τρομερά έκδικητική. Η άφοσίωση που δείχνει εκ των ύστερων στα θύματά της, είναι άσφαλώς ένα ψυχολογικό πρόβλημα, αν δεν πρόκειται περί ήθους ή εξαιρετικής ύποκριτικής Ικανότητας...

—Είπες «τά θύματά της». Ωστε δεν είναι μόνο η Ροζαλία Σαρραζέν;

—Όχι.

—Μήπως έννοεις τη Ρόζα Τεσσιέ, για την οποία μου μίλησε ο γιατρός Πινώλ;

—Και αυτήν, αλλά και πολλούς άλλους!

—Πολλούς άλλους;

—Μάλιστα. Ίδου με συντομία τα κυριώτερα σημεία της βιογραφίας της Έλένης Ζεγκαντώ: Κατά το 1833 προσελήφθη στην υπηρεσία του άδελφού της Γκέρν. Μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα πέθαναν και οι έπτά έννοικοι του σπιτιού, έμεινε δε ζωντανή μόνη η Έλένη. Έκλαιε και τότε με σπαραγμό, όπως τώρα, για το θάνατο του άδελφού και των μελών της οικογενείας του.

—Δεν εκίνησε κανενός τας υπονοίας αυτό το τρομακτικό γεγονός;

—Όχι. Οι θάνατοι απεδόθησαν στην επιδημία της χολέρας, που εκείνη την εποχή έλυμαίνετο ώρισμένες περιοχές της Γαλλίας.

—Πολύ φυσικό.

—Τον άδελφό διεδέχθη άλλος συνάδελφος του, ο όποιος, ακριβώς γιατί η Έλένη φάνηκε τόσο άφοσιωμένη στους πρώτους κυρίους της, την κράτησε στην υπηρεσία του. Μά και πάλι ο Χάρος θέρισε τρία μέλη της οικογενείας του νέου άδελφού.

—Τρομερό!

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Βρήκε το σπίτι σε τρομερή άκαταστασία

Οι γυναίκες για τους άνδρες

—Ο έγωισμός είναι ή άχλληλος πτέρνα σ' όλους σχεδόν τους άνδρες.

Κα Νέκερ

—Οι άνδρες είναι αλλόκοτοι: Ποτέ δεν άρνιούνται το παραμικρό σε μία γυναίκα που τους είναι έντελώς ξένη. Κι' όμως δάζουν συνήθως σε δεύτερη μοίρα μία γυναίκα που αξίζει να κινήσει την προσοχή τους και τις περιποιήσεις τους.

Κα Νττέ Σάλμ

—Οι άνδρες είναι τρελλοί άνίκανοι να δημιουργήσουν και να νοιώσουν την εύτυχία τους.

Κα Νττέ Πουίζιέ

—Όλοι οι άνδρες από τον κραταιότερο αυτοκρατορά ως τον τελευταίο έργάτη, είναι ψεύτες.

—Ο Κάτων, όσο κι' αν φαινόταν θανμάσιος, ήταν ένα είδος σχολαστικού της έλευθερίας και της τιμής.

Βασίλισσα Χριστίνα της Σουηδίας

—Χιλιάδες άνδρες μπορούν να συμβουλέψουν τους άλλους, ελάχιστοι όμως είναι έκεينوί, οι οποίοι μπορούν να συμβουλέψουν τον εαυτό τους.

Μίς Μπράιτ

—Οι περισσότεροι άνδρες μεταχειρίζονται τη μισή ζωή τους με τέτοιο τρόπο, ώστε να καταστήσουν δυστυχισμένη την άλλη μισή.

Κα Ντέ Λαμπέρ

—Οι κοινοί άνδρες σκέπτονται λίγο, πιστεύουν στα λόγια και ενεργούν έξ' ενστίκτου.

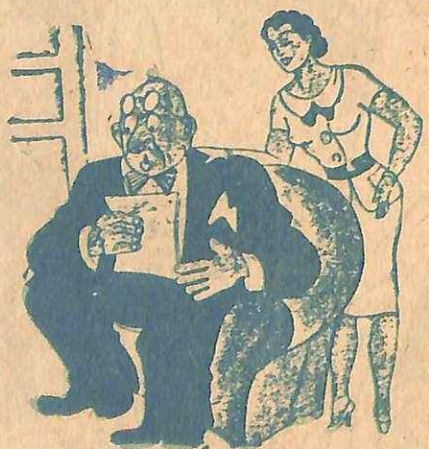
Κα Ρολάν

—Είναι πλάνη να πιστεύουμε ότι οι άνδρες γεννιούνται καθ' ολοκληρίαν κακοί, όπως είναι πλάνη να πιστεύουμε ότι μπορούν να γεννηθούν καθ' ολοκληρίαν καλοί.

Δίς Μαρσαλ

—Οι άνδρες είναι κατά βάθος οι ίδιοι, σ' όλους τους τόπους και σ' όλες τις εποχές. Έχουν τις ίδιες κακίες και τα ίδια πάθη.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

—Κι' άλλος λογαριασμός: Μά χθές σοι κανόνισα έναν 5.000 δραχμών και τώρα μου παρουσιάζεις άλλον 3.000;
—Δεν το χάρεσαι ανδρούλη μου που άρχισα και σοι κάνω οικονομία;

Τὰ παιδιά του πενταγράμμου

Ο Λίστ... άδευος, άντάρτης, μέδυος, κ.λ.π. κ.λ.π.
Ο Ντβόρακ πούλεγε μιά λέξι την ήμέρα!

Κάποτε ο Λίστ έδινε μιά συνουλιά στα χειμερινά άνάκτορα της Πετρούπολεως, επί παρουσία του Τσάρου Νικολάου του Α'. Εξαφνα, εκεί που έπαιζε, άντληθήθη ότι ο Τσάρος μιλούσε δυνατά με τον παρακαθήμενό του. 'Αμέσως τότε ο Λίστ, χωρίς να διατάξη ούτε στιγμή, σταμάτησε το παιξιμό του στο πιάνο και στρεφόμενος προς τον Τσάρο, είπε:

—Μπορώ να περιμένο ώπου να τελειώση ή Μεγαλειότης σας τη συζήτηση;

Ο Τσάρος έγινε κατακόκκινος απ' το θυμό του και βγήκε από την αίθουσα. Χωρίς να ταραχθή καθόλου ο Λίστ, εξανακάθησε τότε στο πιάνο του και τελείωσε το παιξιμό του.

Το άλλο πρωί όμως παρουσιάστηκε στο ξενοδοχείο του μουσουργού ένας Ρώσος άνω των 60 ετών, με ένα μικρό καλντεριόν και το έκαιε τη σύσταση να φύγη από την Πετρούπολη, όσο το δυνατόν γρηγορώτερα. 'Η άπέλασις αυτή του Λίστ κατεχωρήθη και στο άρχείο της άστυνομίας της Πετρούπολεως ως έξης:

«Ο οργανοπαίκτης Φράντς Λίστ, άγνώστων γονέων, ούγγρικης καταγωγής, επικίνδυνος έλευθερόφρων και φίλος άθέων και άνταρτών, μέθυος και άσωτος, άπηλάθη κατά διαταγήν της Α. Μ. του Τσάρου λόγω της άσεβούς συμπεριφοράς του».

—

Ο Τσάχος μουσικοσυνθέτης Ντβόρακ ήταν εξαιρετικά λιγώλογος άνθρωπος. Σπάνια κατώρθωνε να πάρη κανείς έστω και μιά λέξη απ' το στόμα του. Κάποτε είχε προσκληθεί, μαζί μ' ένα φίλο του ποιητή, σ' ένα καλλιτεχνικό συνέδριο στη Βιέννη.

Οι δύο καλλιτέχνη άνέβηκαν στο ίδιο διαμέρισμα του σιδηροδρόμου και κάθησαν δίπλα. 'Αφού πέρασε μιά ώρα δίχως ν' ανταλλάξουν ούτε μιά λέξη μεταξύ τους, ο ποιητής νόμισε πως έπρεπε επί τέλους κάτι να κάνει για ν' άνοιξη κουβέντα:

—Πολλά κουνούπια έχει σ' αυτό το μέρος, είπε στο συνθέτη.

Ο Ντβόρακ, όμως, δεν του έδωσε καμιά άπάντηση. 'Εφτασαν επί τέλους στη Βιέννη, έπήγαν στο συνέδριο και το βράδυ πήραν πάλι το τραίνο για να γυ-

ρίσουν πίσω. Την ώρα λοιπόν που ο σιδηρόδρομος περνούσε από το μέρος εκείνο όπου ο ποιητής, κατά το πρωτό τους ταξίδι, είχε κάνει την παρατήρηση για τα κουνούπια, ο Ντβόρακ γύρισε και του είπε:

—Αυτό προέρχεται γιατί σ' αυτό το μέρος υπάρχουν πολλά έλη...

—

Ο Αυστριακός καλλιτέχνης 'Αλέξανδρος Γκιράρντ, ήταν ψευδολόγος σε άπέρτατο βαθμό. Χαρακτηριστικό της άφελείας με την όποια έλεγε τις μεγαλύτερες ψευτιές του κόσμου, είναι και το έξης ανέκδοτο:

Κάποια φορά ένας δημοσιογράφος τον ρώτησε:

—Ποιό περιστατικό της ζωής σας σας έκανε την μεγαλειότερη έντύπωση;

—Το περιστατικό που μου έκανε την μεγαλύτερη έντύπωση, άπάντησε ο Γκιράρντ, ένω ο δημοσιογράφος άρχισε κιάλας να κρατά σημειώσεις, μου συνέβη στο 'Ισολ της Αυστρίας. Πήγαινα περίπατο με το ποδήλατό μου, όταν εξαφνα βλέπω το άμάξι του Αύτοκράτορος Φραγκίσκου

Ο Ντβόρακ

'Ιωσήφ να έρχεται προς το μέρος μου. Την ίδια στιγμή τα άλογα του αυτοκρατορικού όχημάτος άφηνάσαν και άπειλούσαν ν' άναποδουρίσουν το άμάξι. Οι έπιβάτες βρίσκονταν σε μεγάλο κίνδυνο. Δίχως να χάσω καιρό τότε ηττάω απ' το ποδήλατό μου, τρέχω προς τ' άλογα, τ' άρπάζω απ' το χαλινό και τα σταματώ! 'Όταν πέρασε ο κίνδυνος και τ' άλογα ήσυχασαν, ή Μεγαλειότης του έβγαλε το κεφάλι του από τ' άμάξι, με χαίρετσε προσηnéστατα και μου προσέφερε ένα χρυσό ρολόι, πάνω στο όποιο ήταν χαραγμένη ή έξης έπιγραφή:

«Στον σωτήρα μου... 'Αλέξανδρο Γκιράρντ. Με ευγνωμοσύνη».

Φραγκίσκος 'Ιωσήφ»

Ο δύστυχος δημοσιογράφος άκούοντας ένα τόσο τερατώδες ψέμμα, έμεινε κόκκαλο.

Εύθυμα

περίεργα

Τον Αύγουστο του 1896, ο σουλτάνος της Ζανιβάρης έκήρυττε τον πόλεμο στον βασιλέα της 'Αγγλίας.

Ένα άγγλικό καταδρομικό που βρισκόταν εκεί κοντά διατάχθηκε να πλεύση στην έμπόλεμο έπικράτεια και να την βομβαρδίση. Το καταδρομικό βομβάρδισε το βασιλικό άνάκτορο, και δύθηκε μέσα σε λίγες στιγμές το μοναδικό πολεμικό του σουλτάνου. Αυτός τότε έτρεψε εις φυγήν ένω στα άνάκτορά του ύψώνετο ή λευκή σημαία.

Ο πόλεμος είχε πάψει, και είχε διαρκέσει άκριβώς... 37 λεπτά! Δηλαδή άπηρεσε ο βραχύτερος της ιστορίας.

—

Ο διάσημος Γάλλος ζωγράφος Ντεγκά, πήρε μιά μέρα από την Αυστρία το έξης γεάμμα:

«Μεγάλε διδάσκαλε,

Είμαι μανιώδης συλλέκτης ζωγραφικών πινάκων επάνω σε καρτόνι, μεγέθους καρε ποστάλ. Θα είχατε την καλωσύνη να μου στείλετε και σεις ένα για να πλουτίσω την συλλογή μου;

Εύελπιστώ κτλ...»

Ο Ντεγκά άπήντησε με την έξης έπιστολή:

«'Αγαπητέ Κύριε,

Είμαι μανιώδης συλλέκτης τραπεζογραμμάτων των διαστάσεων και της αξίας ενός τραπεζογραμμάτιου των χιλίων κορωνών. Θα είχατε την καλωσύνη να μου στείλετε ένα για να πλουτίσω την συλλογή μου;

Εύελπιστώ κτλ...»

ΚΑΚΟΚΕΦΑΛΙΑ

—Και σ' έφεραν εδώ για μιά κακοκεφαλία;
—Ναι! χτύπησα άσχημα με το κεφάλι κάποιον στην κοιλιά και τον άφηκα στον τόπο

Ο Γκόγκος στην Αθήνα

Ο Γκόγκος στην δεια του την Μπατσούρω
ΤΟΥ ΦΡΟΥΝΤΙΣΤΗΡΓΙΟΥ
του κ. Νικ. Τσεκò

'Αφίλητ' θέϊτσα μ' Μπατσούρω,

'Ιέλαβα του σίβαστόν μ' γραφουδιουν σ' κι αύθουρει ιέσιψα να κάν' ότ' μι λέγραψ'ς. Πήρα τα Ιργαλεία μ' τα φόρτσα ήπών στη γαϊδάρα του μπάριμπα Μινικλή που μου την νοίκισα για πινηντα δραχμούλ'ς κι τράβ'ξα για του Πανπιστήμιγιου. 'Ικειά άνασκουμπώ'κα κι άρχί'να να μαστουρέβ'. Κι πόσου είχis δίκηου θέϊτσα μ'.

Δίν'περασι ούτι ιένας άπου κουντάμ' χουρις να σταματήσ' να μι τηράξ' μι θαγμασμό! Δούλιβα, του 'Λ'πόν, περ'μένουντας άπου ώρα σι ώρα να μη φουράξ'ν νάμπου μέσα, αλλά θεϊτσούλα μ' δεν έγινι τίπ'τις μέχρ' του βράδ'. 'Ιγώ, όμως, δίν'στιναχουρέβ'κα. Θέ'λ'να γδοϋνι άν ή προκουπή μ' θα κρατήσ', είπα μέσα μ', κι ήπ'ηγα κι την άλλ' μέρα. 'Αρχί'να πάλ' άπου του προυί να μαστουρέβ', όντας κατά τις ίνιηά του βράδ' γλιέπου—τι ήταν ήκειά θεϊτσούλα μ'—να μι κουντουζιγών' μιά τσοϋπα, μπουκιά κι σχώριου!

—Τι κάν'ς ιδώ παλ'κάρ' μ' τέτοια ώρα, μου κρέν'.
'Ιγώ ού έρμους τα ίέχασα. 'Ισφήτ'κα δμους κι μπόρ'σα να άπουκρ'θώ:
—Μασ... μαστουρέβου τσοϋπα μ' για να γδοϋνι την αζάδα μ' κι να μι πάρ'ν μέσα γιατί ή θεϊτσούλα μ' ή Μπατσούρω μι ιέστειλ' να σπουγδάς'.
Του τσοϋπ' θεϊτσούλα μ', μι τηραξι άπου πάνω ως κάτ'.

—'Ωστι θέ'λ'ς να γιέν'ς ήπιστήμου, μου κρέν'.
—Κι βέβια, της άντικρέν', μιά κι ή θεϊτσούλα μ' έχ' χουράφια κι άμπέλια κι δυό γαϊδάρ'ς...
—Τότ'νις για νάμ'π'ς πριέπ' να κάν'ς φρουντιστήριου...
—Κι τι είναι ήφτοϋνο;
—Νά πριέπ' να κάν'ς μάθ'μα για να μάθ'ς ήκειά που πρέπ' να ξέρ'ς όντας θάμ'π'ς στού Πανεπιστήμιγιου...
—Τι λιές ούρ'ε τσοϋπα μ'! Κι ποιός θα μωδ' του κάν' του μάθ'μα;

Η φηγάδα μ', μι ήτ'ραξι καλά κι μου άπουκρίθ'κι:

—Κι ήγώ μπουρδ' να στού κάν' φτάν' να έχ'ς παραδάκ'.

—Παραδάκ'; 'Αμ νάτου, ιδώ του έχου, ήφώναξα κι ήβγαλα του πουγγί μ'.

—'Ας είναι καλά ή θεϊτσούλα μ' που μου στέλ'ν ότ' της ζητήσου...

—Τότ'νις μπουρδ'μ' ν' άρχίσουμ' φρουντιστήριου, είπε του τσοϋπ' κι μι τηρι αλλά μπρατσέτα.

—Για ποϋ; ρώτ'σα ού έρμους τριμουλιάζ'τας άπου την ήπαφή τ'ς ήπώνου μ'.

—Για του σπ'ίτ' μ', μι κρέν'...

—Στου σπ'ίτ' σ'; Κι τι θα κάνουμ' ήκειά;

—Μάθ'μα... 'Ικει έχου του φρουντιστήριου μ'...

'Αφού ήτανι για να μπου στού Πανπιστήμιγιου θεϊτσούλα μ' δίν'ιέφερα άντίρ'σι κι όστη ρις άπου δέκα ληφτούλια μ'ένουμι στού σπ'ίτ' τ'ς.

Μι ήββα' να κατά'σι μ'νινα γουινά κι ήκειά χάθ'κι. Σ'ί λίγου δαναφάν'κι. 'Αχ! θεϊτσούλα μ' να ήσ'να άπου μ'νινα μ'νινα να την έγλιεπισ!... Θάγμ'α! Την είγδα κι ίέχασα του χρώμα μ'! Ξαφνικά του τσοϋπ' μι άρπαξι κι «χράπ'» μου κουλ-λάει ίνα φ'λάκ' στού μάγ'λου...

—Ούρ... Ούρ ή γιατί μου του κάν'ς ήφτοϋνου; ψιθύρ'σα ού έρμους.
—Σιουή φάναξι ήκειά. Δίν'είπαμι ότ' θα σι κάν' φρουντιστήριου;

—Κι ήφτοϋνου είναι του φρουντιστήριου;
—'Ιφτοϋνο, βέβαια!...
—'Ιμ' τότ'νις δώσωμ' κι' άλλα φ'λάκια για να τα μάθου συντομα κι να γιέν' σπουδαγμένους ήφώναξα θεϊτσούλα μ', κι την άγκάλιασα.

'Ιέτο' του 'Λ'πόν άπου προυχτές άρχί'να θεϊτσα μ' φρουντιστήριου κι τώρα να ήν' έχ'ς κανίνα φόβου ότι θι νάμπου στού Πανπιστήμιγιου διγίότ' ή δασκάλα μ' είναι πρώτ'ς γραμμή.

'Ασπάζουμι άμφουτέρας τας χείρας σ' τουθόπιρ την άριστιρά σ', κι την διείδ'σ'.

Ού άνηψούλ'ς σ' Γκόγκους

«Θά ζήτε 2.000 χρόνια»

Μας λέγει μία γυναίκα.... κατεψυγμένη

Ο καθηγητής Αλέξης Κάριλ πού τιμήθηκε και με το βραβείο Νόμπελ είχε δηλώσει πριν δυο χρόνια:

—Ο άνθρωπος θά μπορέσει νά ζήση τριπλάσια απ' ό,τι ζή σήμερα, αλλά και αλυνώως... με το σύστημα της ψύξεως:

Η προφητεία αυτή του καθηγητού Κάριλ πραγματοποιήθηκε μέσον της μίς Μπρούγκ ή οποία έμεινε 42 μέρες μέσα σ' ένα κατεψυγμένο γυάλινο φέρετρο και κατόπιν αφού θερμάνθηκε κι' έπανήλθε στη ζωή μας είπε τις έντυπώσεις της από την περίεργη αυτή ψύξη της.

Το πείραμα έγινε στο Πειραματικό Έργαστήριο του γιατρού Λάμπλ, στο Λέυντεν της Ολλανδίας.

Πριν ύποστα την δοκιμασία του καθηγητού Λάμπλ, και μ'ω στο πρωτότυπο ψυγείο έδηλωσε ή νέα, ήμουν ένα ανθρώπινο ράκος, ψυχικός και σωματικός. Σήμερα είμαι τελείως υγιής.

Ίδου τί λέγει και ό ίδιος ό καθηγητής Λάμπλ.

Γρήγορα οι τολμηροί και άποφασιστικοί πελάτες μου πού θά θελήσουν νά πειραματισθώ επάνω των με το σύστημα της ψύξεως θά μπορούν νά ζήσουν ως δυο χιλιάδες χρόνια. Αυτό τό θαύμα θά κατορθώνεται όταν μένουν κατεψυγμένοι κατά λείμματα πού θά διαρκούν πενήντα χρόνια τό καθένα. Έφ' όσον ή φθορά του σώματος έμποδίζεται από το ψύχος, όπως απέδειξαν τά πτώματα πολλών εξερευνητών των Πόλων, πού θρέθηκαν σέ άριστη κατάσταση έπειτα από δεκάδες χρόνια, σημαίνει ότι αν θρεθί ένας τρόπος και τό σώμα του ανθρώπου διατηρείται ζωντανό μιά κατεψυγμένη κατάσταση υπάρχει έλπις τά διάφορα όργανα νά ζωογονούνται έπειτα από αρκετά χρόνια ψύξεως.

Τό πρόβλημα της διατηρήσεως της ζωής στην κατεψυγμένη αυτή κατάσταση, κατά τόν καθηγητή Λάμπλ, έγκειται στην ανάκαλψη μιάς ουσίας πού με μιά ένεση μπαίνει στο σώμα και συγκρατεί τη ζωή παρ' όλη την χαμηλή θερμοκρασία. Στην αρχή πειραματίστηκε με άδενικό εκχύλισμα από αγελάδες, πού είχε ως αποτέλεσμα την διατήρηση της ζωής σέ χαμηλή θερμοκρασία.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΕΝΕΣΙΣ

Την ουσία αυτή, ό καθηγητής Λάμπλ έδωκε τή «μυζολογιστική» ερμηνεία λέγοντας νά την χρησιμοποιή ως τεχνική θερμότητα στις φλέβες των ζωικών οργανισμών σέ μεγάλες περιόδους ψύξεως. Στην αρχή πετύχαινε την ψύξη των ζώων επί 24 ώρες χωρίς νά προκαλήται ό θάνατος χάρις στη μαγική αυτή ένεση της «Βιταπρολονζίνης». Ύστερα μεγάλωσε την διάρκεια της ψύξεως σέ μιά εβδομάδα και κατόπιν σ' ένα μήνα με τ' αυτά αποτελέσματα. Σέ κάθε περίπτωση ή ένεσις μετέβαλε την ψύξη σέ μιά κατάσταση

όπνηλίας του κατεψυγμένου σώματος. Τά πειραματιζόμενα ζώα δέν ύφίσταντο την παραμικρή οργανική άνωμαλία και ξυπνούσαν δροσερά κι' εύρωστα.

Ό,τι έμενε τώρα, ήταν νά γίνει τό επείκοντο από πειράματα της ψύξεως, και σέ ανθρώπους. Και ή πρώτη πού δέχθηκε ήταν ή μίς Μπρούγκ ή οποία μπήκε μέσα στο κατεψυγμένο γυάλινο φέρετρό της χωρίς τόν παραμικρό φόβο.

Στην μίς Μπρούγκ ή οποία ήταν δεκατριών χρονών, έδωσαν ένα αναίσθητικό και της έκαμαν μιάν ένεση

Η μίς Μπρούγκ την ώρα πού συνέχεται από την ψύξη της.

«Βιταπρολονζίνης». Κατόπιν έκαμε μπάνιο σέ μιά διάλυση αλατιού και μπήκε στο φέρετρό της. Η άναπνοή της σέ λίγο άρχισε ν' αδυνατίζει. Και τό πρόσωπό της νά γίνεται άσπρο. Σιγά-σιγά ή θερμοκρασία του κατεψυγμένου κοιμητηρίου της έπεφτε ώσπου στο τέλος κοιμήθηκε άνονείρευτα. Σάν μερικά ζώα πού διαχειμάζουν ναρκωμένα.

Έπειτα από 42 μέρες ό καθηγητής Λάμπλ έκρινε ότι ή διάρκεια του πειράματος της διατηρήσεως της ζωής της σέ κατεψυγμένη κατάσταση είχε συμπληρωθή: Χρησιμοποίησε τό «Παγόμετρό» του—ένα μηχανήμα πού ρυθμίζει την θερμοκρασία στο έσωτερικό του φερέτρου—και θαμνιώς ή θερμοκρασία άναρχόταν. Τό σώμα της Μπρούγκ πού φάνταζε σαν μούμια, κουνήθηκε. Η άναπνοή άρχισε ν' άνασκήκωνε σιγά-σιγά τό στήθος της. Τό χρώμα της ζωής χύθηκε στο πρόσωπό της.

Ο καθηγητής απέσυρε τό «Παγόμετρό» του και παρατήρησε προσεκτικά.

Η θερμοκρασία δέν έπρεπε νά συντελεσθή άπότομα.

Σέ 24 ώρες ή μίς Μπρούγκ μπορούσε νά σηκωθεί κι' έπειτα από δυο μέρες μπορούσε νά περπατά. Ήταν τελείως μιά άναζωογονημένη γυναίκα με νέες δυνατόεις.

Η ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

—Μοι φάνηκε σαν νά ξύπνησα, είπε ή μίς Μπρούγκ, συνεχίζοντας τις έντυπώσεις της. Δέν ένοιωθα τίποτα τό άνώμαλο. Ίσως έτσι νά είναι και ό θάνατος. Όπωςδήποτε, και χίλια χρόνια νά ήμουν κατεψυγμένη θά μού φαίνονταν μόνον λίγα λεπτά...».

Ο καθηγητής Λάμπλ δέν έχει πρόσ τό παρόν την πρόθεση νά κάμη προοδευτικώτερη πειράματα όσον άφορά την διάρκεια της ψύξεως. Όστόσο έσχυρίζεται ότι μπορεί νά διατηρήσει έναν άνθρωπο σέ κατεψυγμένη κατάσταση επί δέκα σχεδόν χρόνια χωρίς νά του συμβή τό παραμικρό.

Αυτές οι παρατεταμένες περίοδοι της ψύξεως θά δοκιμασθούν μόνον σέ ζώα κατά τά επόμενα χρόνια. Για τόν σκοπό αυτόν ό καθηγητής Λάμπλ διατρέπει έναν γορίλλα.

Τό πιο ιδιαίτερο όσο και αξιόλογο χαρακτηριστικό των εργασιών του είναι ή ανάκαλψη της «Βιταπρολονζίνης» του. Παγώνει τά κύτταρα χωρίς νά τά σκοτώνει.

Τό αίμα άποτελείται σέ μεγάλη άναλογία από νερό. Κι' έτσι είναι φυσικό στην χαμηλή θερμοκρασία νά μεταβάλλεται σέ πάγο και νά διαρηγνύη τά κύτταρα. Με την τεχνική θερμότητα όμως πού προκαλεί ή «Βιταπρολονζίνη» ό κίνδυνος της διαρρήξεως των κυττάρων άποφεύγεται.

Η βασική θεωρία πάνω στην οποία στηρίζονται τά ευεργετικά αποτελέσματα αυτής της θεραπείας, είναι ότι «εξεκουράζεται ό έγκέφαλος». Γιατί σύμφωνα με την θεωρία τής καθηγητού Κάρελ ή αίτία του θανάτου όφειλεται στην υπερχώση του έγκεφάλου.

Τά κύτταρα του ανθρώπινου σώματος είναι αυτά καθ' έαυτά, άθάνατα, λέγει ό έν λόγω καθηγητής. Ο θάνατος είναι ή τιμή πού πληρώνουμε για την τάλαιπωρία πού επιβάλλουμε στο μυαλό μας όσο ζούμε. Κι' αυτή ή τιμή δέν είναι υπερβολική γιατί κι' αυτή ή ίδια μυστηριώδης έέργεια πού δημιουργείται από τά κύτταρα του έγκεφάλου και τά οποία μας επιφέρουν τόν θάνατο, είναι τό μεγαλύτερο θαύμα της φύσεως...».

Κι' όμως, παρ' όλη την άυστηρότητα αυτή της φύσεως, υπάρχει έλπις ή ζωή του ανθρώπου νά παραταθή με τεχνικά μέσα. Και γρήγορα θά μας άποκαλυφθούν οι θεμελιώδεις ιδιότητες των ζωικών κυττάρων.

Νά πού ό Όλλανδός επιστήμων κατορθώνει με την ψύξη νά κοιμίζει τόν έγκέφαλο, νά τόν ξεκουράζει, και με αυτόν τόν τρόπο ν' άναζωογονή όλο μας τό σώμα: Σάν νά ξαναγεννιόμαστε.

Μετά την καταστροφή

Ένα άριστουργηματικό διήγημα της Έλλεν Μύλλερ

Ο Κλέμ Φιλινγκμ σταμάτησε τό αυτοκίνητό του στην άκρη του έξοχικού δρόμου. Ο Νάιτ πλησίασε και τόν ρώτησε:

—Πάς για τό χωριό Κλέμ;

Ο Φιλινγκμ τόν κύτταξε στα μάτια.

—Σάν νά σέ θυμάμαι, είπε σέ λίγο.

—Είμαι ό Φιλ Νάιτ, τού άπάντησε διαστακτικά ό άλλος.

Περίμενε νά δη τόν Κλέμ νά συνοφρυώνεται, νά παίρνει τό άπότομο και τραχύ ύφος πού έπαιρναν όλοι άκούγοντας τό όνομά του. Μά όχι... τού άνοιξε άπλωτες την πόρτα και με άπλό, καλόβολο τόνο τού είπε νά καθίση δίπλα του.

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε. Πέρασαν λίγα λεπτά σιγής. Πρώτος μίλησε ό Κλέμ.

—Φέτος τό χειμώνα θάθελα νά βάλω μπρος μιά δουλειά με αγελάδες, είπε. Έλπίζω νά κερδίσω αρκετά.

—Κι' εγώ τό ίδιο, άποκρίθηκε ό Φιλ. Θά προσπαθήσω νά οικονομίσω μερικά λεφτά για ν' αγοράσω μσχάρια.

Στό πρόσωπο του Κλέμ ζωγραφίσθηκε φανερά ή άπορία. Ο Νάιτ τό κατάλαβε άμέσως και κάπως λυπήθηκε.

—Μερικοί θά πίστευαν, είπε, προσπαθώντας νά δικαιολογηθί, ότι έχω κρυμμένα λεφτά. Μά, πιστέψτε με, σ' όρκίζομαι, δέν έχω πεντάρα. Τάχασα όλα, όλη μου την περιουσία, έχασα όσα δέν έχασε κανείς από τούς καταθέτες της Τραπεζής μου. Δέν μούμεινε παρά τό αγρόκτημά μου. Είναι κληρονομιά της μητέρας μου, πού πέθανε τόν καιρό πού βρισκόμουν...

Σώπασε άπότομα. Τό βλέμμα του, μη τολμώντας νά στραφή πρόσ τόν Κλέμ, πλανιόταν στην έξοχή, πού έστειλιόταν στα πλάγια τους, καθώς τ' αυτοκίνητο έτρεχε.

Σώπασε κι' ό Φιλινγκμ, κι' ή σιωπή του βάσθηζε αρκετά, τόσο πού τ' αυτοκίνητο διήνυσε κάπου επτά μίλια. Μάντευε ό Νάιτ τί σκεπτόταν ό Κλέμ. «Ότι ό τραπέζης Φιλ Νάιτ — νέος άκόμη, μόλις τριανταπέντε χρονών — δέν είχε γάσει μόνον τά λεφτά του, αλλά και την ύπόληψή του, και τή δουλειά του, και κάθε τι πού ό κάθε άνθρωπος αγωνίζεται χρόνια και χρόνια για ν' άποκτήσει.

Ο Κλέμ Φιλινγκμ, όπως κι' όλοι οι συγχωριανοί του, θά βρισκόταν εκείνη την έποχή άνάμεσα στο άκροατήριο του όμοσπονδιακού δικαστηρίου, πού, μετά την πτώχευση της Τραπε-

ζής του, τόν είχε δικάσει και καταδικάσει. Στο πρόσωπό του—όπως και στο πρόσωπο κάθε συγχωριανού του — θάγε ζωγραφισθή ή κακία και ή δίψα της έκδικήσεως έναντίον τού ανθρώπου πού τούς είχε καταστρέψει, τούς είχε ξαναμείσει τις λιγοστές οικονομίες τους.

Κάποια στιγμή στράφηκε λίγο και μελέτησε τό άπαθές πρόσωπο του Κλέμ. Κι' όμως τό πεσμένο κάτω γέλος του και τί δέν έλεγε; Δέν είχε γάσει μόνον την ύπόληψή του ό Νάιτ, αλλά και τό σπίτι του, τή γυναίκα και τά παιδιά του. Ο Κλέμ θά ήξερε ότι είχε πάρει διαζύγιο, κι' ότι αυτό τό είχε ζητήσει ή γυναίκα του.

□ □

Είχαν φθάσει στο χωριό. Ο Φιλ κύτταξε γύρω του με τό χαμένο ύφος ενός ανθρώπου, πού σέ κάποιο έφιαλτικό όνειρό του, πλανιέται σέ δρόμους μιάς άγνωστης πολιτείας. Τόν τόπο αυτόν τόν ήξερε κάποτε. Είχε βοηθήσει μ' όλη τή ψυχή του νά δημιουργηθί, κι' όμως τώρα τού ραινόταν τόσο ψεύτικος, άπίθανος και είρωνικός.

Κάτω από μιά σκεπή αυτού του χωριού είχε ζήσει ή γυναίκα του, ή Μύριαμ. Τί παράξενο, σ' αλήθεια! Οι δρόμοι ήσαν οι ίδιοι, ως κι' οι σκιές ακόμη στις έπογες των σπιτιών, κι' όμως όλα, και τό χωριό, κι' ή γυναίκα του, δέν τού άνηκαν πιά.

Ήταν ένας άγνωστος. Κάποιος πού είχε ζήσει γίλιες 'ύγτες μέσα στο πανερό σκοτάδι μιάς φυλακής. Είχε γάσει τή γυναίκα του, με τό χρυσό φωτόστέφανο των μαλλιών της και τό παράξενο, σαν δακρυμένο βλέμμα της. Εί

χε γάσει και τά παιδιά του!

Δέν κατέκρινε την Μύριαμ, ποτέ του δέν την είχε κατακρίνει. Η υπέρφανη αυτή γυναίκα δέν μπορούσε νά ύποφέρει την ταπείνωση νά βλέπει ανθρώπους πού άλλοτε είχε άγνοήσει, περιφρονήσει, νά της φέρονται με επείκεια, με συμπόνια.

—Θάθελα τόσο, της είχε πη ό Φιλ, νά βλέπω κάπου-κάπου τά παιδιά.

Τόν είχε κυττάξει κατάματα και μετά έστρεψε άλλο τό βλέμμα της.

—Μά Φιλ, τού είπε. Σκέψου τον και σ' λίγο, είναι... είναι αδύνατο! Έκανε τόσα χρόνια φυλακή!

—Αλήθεια, πόσα χρόνια μεινατε... στη φυλακή; ρώτησε διαστακτικά κάποια στιγμή ό Φιλινγκμ.

—Τρία χρόνια και τέσσερις μήνες, άπάντησε ό Νάιτ.

Και πάλιν σώπασε ό άλλος.

Εφθασαν έξω από τό αγρόκτημά του. Τό πρώτο πράγμα πού πρόσεξε ό Φιλ ήταν ότι τό χορτάρι ήταν παχύ, ψηλό, κατάλληλο για βοσκή. Για φράγνη τό κτήμα είχε ένα άπλό συρματόπλεγμα, κι' ή ξύλινη πόρτα του ήταν μισάνοιχτη.

—Καληνύχτα κ. Νάιτ, τού είπε ό Κλέμ.

Προχωρώντας στο χορταριασμένο μονοπάτι πού ώδηγοσε ως την είσοδο του σπιτιού, ό Φιλ άναλογίσθηκε ότι ό Κλέμ τόν είχε άποκαλέσει «κύριο». Δέν τού φάνηκε παράξενο.

Η ψυχή των άπλοϊκών αυτών ανθρώπων είχε έμποτισθή χρόνια και χρόνια με την ιδέα ότι ό Φιλ Νάιτ ήταν ό τρα-

Έμπρός τους πρόβατα ό Γκράντν Σέλτον.

πεζίτσης που τους παρείχε δάνεια, που ανανέωνε τα γραμματία τους, που από αυτόν εξαρτιόταν κάθε επιχείρησή τους.

Στο κατώφλι τον περίμενε η γυναίκα του έπιστάτη.

—Είθε ο κ. Νάιτ: ρώτησε. Πήραμε το γράμμα σας που μας παραγγέλλετε να σας ετοιμάσουμε ένα δωμάτιο. Κάνουμε ότι μπορούσαμε, γιατί βλέπετε, το σπίτι αυτό δεν έχει πιά επιπλώσει.

Ο Νάιτ περιεργαζόταν τα δωμάτια, την κάθε γωνιά του σπιτιού όπου είχε περάσει τα νεανικά της χρόνια ή μητέρα του. Μια παράξενη εντύπωση τον πλημμυρούσε: ότι είχε ξέχνητα, τουλάχιστον χρόνια να επισκεφθί το σπίτι αυτό.

Η σκάλα που οδηγούσε στο πρώτο πάτωμα, ήταν κάποτε καθαρή, όμορφη, τόσο συμπαθητικά θάλεγε κανείς. Τώρα ο τοίχος, στα πλάγια, ήταν λερωμένος, γεμάτος δακτυλίδες και λεκέδες από την υγρασία.

Το κρεβάτι που του είχαν στρώσει, σ' ένα εύρυχωρο δωμάτιο του πρώτου πατώματος, ήταν σιδερένιο. Τα σκεπάσματα του καθαρά αλλά κιτρινωμένα από την πολυμεταχείριση. Το θύμιζε το κρεβάτι της φυλακής. Θάπρεπε ν' αγοράσει, το ταχύτερο, ένα κρεβάτι πιο αξιοπρεπές. Ή σκέψη αυτή τον γαροποίησε. Είχε, επί τέλους κάποιο όνειρο, κάποιο σκοπό στη ζωή του. Αυτό, φυσικά, άσπαστο ή άσπαστο.

Ο έπιστάτης λεγόταν Χένσλεϋ κι' είχε κι' ένα αγοράκι, δεκαεσσάρων μόλις χρονών, τον Ράνε, που τον βοηθούσε στις δουλειές του κτήματος.

Πρέπει να πωσ πια στο σχολείο, του είπε στο τραπέζι ο Νάιτ. Τώρα θα βοηθώ εγώ τον πατέρα σου.

—Σκάψατε ποτέ στη ζωή σας; ρώτησε απότομα ο Χένσλεϋ, διακόπτοντάς τον.

—Όχι, μά θάοιζα από αύριο, του απάντησε με ένθουσιασμό ο Φίλ. Αυτό το χωράφι έδινε κάποτε, στα περασμένα, το ψωμί του παππού μου και της οικογένειάς του. Τώρα θα θρέψη εμένα.

■ ■

Αργά το απόγευμα της επομένης μέρας, ο Φίλ, κουρασμένος από τη δουλειά, πήγε και κάθισε στη ρίζα μιας καστανιάς. Λίγο πιο κάτω, προς τα πλάγια, ήταν ο πέτρινος τοίχος που χώριζε το κτήμα του από το γειτονικό.

Όλη τη μέρα είχε γυρίσει με τον έπιστάτη, εξετάζοντας τα χωράφια του και το δάσος που εξετεινέτο στο πίσω μέρος του σπιτιού. Όλον αυτόν τον πλούτο τον είχε εκμεταλλευθεί κάπως πρωτόγονα ο Χένσλεϋ. Με λίγη καλή θέληση και δουλειά το κτήμα θα μπορούσε να αποδόσει πολλά.

Ο Νάιτ ήταν κουρασμένος. Μά πιο-τερο τον είχαν κουράσει χρόνια τώρα τα συσπασμένα χαρακτηριστικά του που φανέρωναν την ψυχική κατάπτωση του και τον πόνο που φώλιαζε βαθιά μέσα του. Τώρα θα ξεκουραζόταν, μια νέα ζωή ξαναγόταν μπροστά του που του χαμογέλουσε και τον καλούσε να την απολαύσει.

Συλλογιζόταν πάντως μ' άρκετη πικρία πως κι' άλλοι είχαν πτωχεύσει, και με δόλιο μάλιστα τρόπο, κι' όμως είχαν ξεφύγει την καταδίκη. Ένω εκείνος, που είχε καταστροφή για να μπορέσει να γλυτώσει τις περιουσίες των άλλων, είχε πάει φυλακή. Τώρα θα χρειαζόταν δέκα τουλάχιστον χρόνια για να μπορέσει να στρώσει μια δουλειά, και το χειρότερο, δεν είχε πια τη γυναίκα του να του παρασταθεί.

Πρώτη εκείνη τον είχε εγκαταλείψει. —Τόν θυμάμαι, απάντησε ο Φίλ. Τον θυμάμαι καλά. Ποιος φροντίζει το κτήμα σας τώρα;

—Εγώ. Και τα καταφέρνω αρκετά καλά. Όστε θάρρητε την Κυριακή; Θα σας περιμένουμε!

Την βοήθησε ν' άνεβη ξανά στο αλογό της και έσφιξε το γέρι της. Το άγγιγμα αυτό του θύμιζε το λεπτό, περιποιημένο χέρι της Μύριαμ. Απογοητευμένη την Νταίζυ και έδιωξε για πάντα από την σκέψη του κάθε θύμηση των περασμένων.

■ ■

Όταν έπείστωσε στο σπίτι βρήκε την κ. Χένσλεϋ να μαγειρεύει στην κουζίνα.

—Καλά που δεν γυρίσατε νωρίτερα, του είπε με ανακούφιση, βλέποντάς τον. Σας ζήτησε ο Γκράντντ Σέλτον, που έμαθε ότι ήρθατε κι' έτρεξε να σας βρει.

—Δεν τον θυμάμαι αυτόν τον Σέλτον, απάντησε ο Φίλ. Τι με ήθελε;

—Η κ. Χένσλεϋ τον κύτταξε στα μάτια με συμπόνοια.

—Όλοι οι Σέλτον είναι πρ' τυχού, είπε. Ο Γκράντντ Σέλτον είχε καταθέσει στην Τράπεζά σας την αποζημίωση που είχε πάρει για το θάνατο του παιδιού του στον πόλεμο...

Ο Φίλ Νάιτ ένοιωσε ένα δυνατό σφίξιμο στο λαιμό. Σαν άσπαστη πέρασε στο μυαλό του η σκηνή του δικαστηρίου. Ανάμεσα στο άκροατήριο διέκρινε και το άγριο βλέμμα του Σέλτον.

—Μά δεν του τ'ά έκλεψα τα λεφτά του, ψιθύρισε. Τά έγρασα όπως έγρασα και τα δικά μου και των άλλων.

—Μου είπε πως θέλει να του τ'ά επιστρέψετε, συνέχισε η γυναίκα του επιστάτη. Τά λεφτά του, λέει, τά κατάθεσε την Τρίτη. Πέρασε μάλιστα κι' από το γραφείο σας και σας ρώτησε αν είναι άσφαλισμένα. Κι' έσείς του είπατε ναί. Μετά τρεις μέρες, την Παρασκευή, η Τράπεζά σας έκλεισε.

■ ■

Πέρασαν δυο μέρες. Άλλες φορές ο Νάιτ σκέφθηκε να πάη να βρή μόνος του τον Γκράντντ, να του εξηγήσει πως αν του είχε ψέμματα, το έκανε για το καλό όλου του χωριού. Το έκανε γιατί πάλαι ως το τέλος για να σώσει την Τράπεζά του. Μά ο Σέλτον δεν θα τον καταλάβαινε. Στο άπλοικό, χωριάτικο μυαλό του, το γεγονός ήταν ένα: του είχαν πη ψέμματα και του είχαν φάει τα λεφτά που είχε πληρώσει το παιδί του με την ζωή του.

—Προσέγγετε τον Σέλτον, του έλεγαν και οι Χένσλεϋ. Όλοι οι Σέλτον είναι πρόστυχοι.

Από εκείνη την ημέρα παρατήρησε πως ο μικρός Ράνε, βρισκόταν διαρκώς κοντά του. Είχε όπλισή μ' ένα κυνηγετικό τουφέκι κι' έλεγε πως το είχε για τους λαγούς. Ο Νάιτ αντίλαμβανόταν όμως ότι ο μικρός τον προστάτευε. Ο Ράνε τον λάρτρωνε κυριολεκτικά. Είχε μάθει στον Φίλ πως να πιάνει και να κρατά ακίνητα τα άτιθασα μωσαρικά. Το είχε δείξει πως όργωνει κανείς με το όροτρο, του είχε μάθει κάθε φυτό, κάθε δένδρο, κάθε πουλί, με τ' όνομα και τις συνήθειές του.

Ο κρυφός πόθος του μικρού ήταν ν' αποκτήσει ένα μικρό φορτηγό αυτοκίνητο. Ο Νάιτ το κατάλαβε από διάφορες ερωτήσεις που του έκανε και τέλος του είχε υποσχεθεί πως σύντομα θα του τ' αγοράζε.

Ήθελε κι' η Κυριακή. Το σπίτι των Χίμπερ ήταν ήσυχο, καθαρό, επιπλωμένο απλά μ' αναπαυτικά. Βαθείες

πολυθρόνες ήταν τοποθετημένες γύρω από το τζάκι. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι βιβλία.

Ο Γιάρβρις Χίμπερ υποδέχθηκε εγκάρδια τον Φίλ Νάιτ.

—Χαίρομαι, του είπε, που ο τόπος μας αρχίζει να ξαναζή. Όλοι οι ιδιοκτήτες είχαν φύγει κι' είχαν αφήσει τα χωράφια τους στους έπιστάτες. Τώρα όμως ξαναγυρνούν κι' αυτό είναι σπουδαίο.

Ο Φίλ ένθουσιασθηκε με το γεύμα που είχε ετοιμάσει η Νταίζυ. Το τραπέζι ήταν στολισμένο με τριαντάφυλλα, οι πεσέτες άστραφταν από καθαριότητα, και το ψητό μοσχομυρίζε.

Τον κέρασαν κι' από το παλιό γλυκό κρασί που φύλαγαν στο υπόγειο για εξαιρετικές περιπτώσεις, και το ποτό σκόρπισε μία θέρμη, μία φλόγα βελούδινη στο αίμα του.

Καπνίζοντας μετά την πίπα τους οι δυο άνδρες συζήτησαν κάπως πιο γενικά κι' έτσι ήρθε λόγος και για τον Σέλτον. Ο Φίλ τους ανέφερε ότι είχε δεχθί την επίσκεψή του την ώρα που έλειπε.

Ο Σέλτον δεν χαίρει καλής φήμης, του είπε ο γέρο Χίμπερ. Πρέπει να τον προσέχης.

—Θά πάω να του μιλήσω μόνος μου, τον καθησύχασε ο Νάιτ. Φαντάζομαι να παίρνει από λόγια.

Αργότερα την ώρα που το σουρούπο έπεσε, η Νταίζυ τον συνόδευσε ανάμεσα από τα χωράφια, ως τον δρόμο.

—Σας παρακαλώ, του είπε κάποια στιγμή, προσπαθίστε να τ'ά κανονίσετε φιλικά με τον Σέλτον. Φοβάμαι τόσο μην σας κάνει κακό.

Ο Φίλ ένοιωσε το αίμα του πιο νεανικό, την καρδιά του να φτερουγίζει.

Θάθελα τόσο, της ψιθύρισε, να βοηθήσω αυτόν τον τόπο να προοδεύσει. Θά θέλατε να με βοηθήσετε και σεις;

—Ναί, του απάντησε με την γλυκειά φωνή της. Μόνον νάρχεσθε να μάς βλέπετε πιο συχνά.

Γύρω τους ο ουρανός λές κι' είχε αλλάξει, λές κι' είχε όμορφαίνει, το φεγγάρι λές και γελοῖος σκορπώντας στη γη το άσημείο, σιωπηλό γέλιο του.

■ ■

Την άλλη μέρα ο Φίλ και ο Ράνε κατέβηκαν ως την αγορά ν' αγοράσουν σπόρους με πίστωση.

Γύρισαν πολλά μαγαζιά, ως που κατέληξαν και σ' ένα, που τον ιδιοκτήτη του ο Νάιτ τον άγνοούσε ολότελα. Αύ- τος όμως του υπενθύμισε ότι κάποτε η Τράπεζά του του είχε δώσει ευκαιρία να φανή κι' αυτός χρήσιμος σ' αυτόν που τον είχε βοηθήσει άλλοτε να περάσει μία κακοτοπιά.

Γύρισαν χαρομένα, λίγο πριν σκοτεινιάσει, κουβαλώντας και δυο σακιά σπόρους, και κάνοντας σχέδια για το μέλλον. Τώρα το χωράφι τους θάδινε ξανά ψωμί.

Το δυνατό μάτι του Ράνε άντελήφθη πρώτο το κομψό αυτοκίνητο που στάθμευε έξω από το σπίτι τους. Ο Νάιτ προσιασώθηκε άμέσως ότι ήταν η γυναίκα του, και δεν γελάστηκε.

Κατέβηκε, γελαστή από τη θέση της και προχώρησε προς αυτόν. Φορούσε μακριά λευκά γάντια λευκή μεταξωτή μπλουζά και σκορπούσε γύρω της ένα έρωμα μεθυστικό. Ο Φίλ ένοιωσε μία παράξενη ζάλη. Την γυναίκα αυτή την

είχε αγαπήσει, την είχε λατρεύει.

—Καλησπέρα Φίλ, αντήγησε παράξενα σ' αυτή του η φωνή της. Είσαι σπουδαία βλεπω!

—Ναί, είμαι καλά, της απάντησε λίγο απότομα.

Πίσω της διέκρινε το πρόσωπο της κυρά Χένσλεϋ που είχε γίνει κατακόκκινο από τη σύγχυση και τη στενοχώρια της.

—Πέρασε μέσα, είπε της γυναίκας του, δείχνοντας κατά το σπίτι.

—Όχι, Φίλ, σ' ευχαριστώ, μά βιάζομαι πολύ.

Την ρώτησε μετά για τα παιδιά, και συνεχάρη ένδοιμυα τον έαυτό του που κατόρθωσε να κάνει τη φωνή του αδιάφορη, άσυγκλήτη.

—Τά έγω έσωτερικά σ' ένα λυκείο, του απάντησε η Μύριαμ. Συχνά τους μιλώ για σένα. Δεν θέλω να σε ξεχάσουν. Άν και...

—Άν και είμαι ένας πρώην κατάδικος, κι' αυτό ίσως τους έμποδίζει αργότερα στη σταδιοδρομία τους, συνεπλήρωσε με βραχνή φωνή ο Φίλ.

Ο Φίλ έπαιρνε άργά-άργά το δρόμο προς το κτήμα των Χίμπερ.

—Μά γιατί μιλάς έτσι Φίλ; —Γιατί δεν νικήθηκε ακόμα. Γιατί πολεμώ να ξανασηκωθώ ψηλά, πιο ψηλά κι' από ό,τι ήμουν πριν. Νά ξαναγίνω άνθρωπος, να νοιώσω ξανά την ευτυχία.

—Εγεις δίκιο. Και αν χρειασθής τίποτε, Φίλ, μη ντραπή...

Ο Νάιτ παρ' όλγιο να την έβριζε. Διαρκώς του χτυπούσε κατά πρόσωπο πως ήταν πλουσία, πως μπορούσε να τον βοηθήσει, πως την είχε ανάγκη.

—Ευχαριστώ, απάντησε ψυχρά. Δεν έχω ανάγκη κανενός.

—Όπως θέλ! Πάντως είναι ώρα πια να φύγω. Άντιο Φίλ!

Πόσο χαϊρόταν ο Νάιτ που μόνη της η γυναίκα του είχε ορθώσει ανάμεσά τους τον τοίχο αυτό των χρημάτων της. Τον τοίχο που τους χώριζε πια για πάντα.

Από εκείνη την ημέρα ρίχθηκε στη δουλειά. Έσκαβε, ώργωνε, έσπειρε, περιποιόταν τα ζώα. Ένοιωσε την κόπωση να τον παραλύει. Μά το αίμα του ήταν τώρα πιο όρμητικό πιο ζεστό. Ο ύπνος του πιο βαθύς, πιο ξεκουραστικός.

Τούλειπε όμως και κάτι. Ήθελε να έχει κάποιον που να του εκμυστηρεύεται

το όνειρό του, τις ελπίδες του. Οι Χένσλεϋ, τον άκουγαν πάντα, άμειλτοι, σγεδόν αδιάφοροι. Ένω αυτός ήθελε κάποιον που να τον έπιδροκιάζει, να συμμερίζεται τη χαρά του. Ήταν δημιουργός, τα δάχτυλά του είχαν ροζιάσει από τη δουλειά που τον άνθωνε, τον έκανε και πάλιν άφέντη και κύριο.

Συχνά λοιπόν, τα άνοιξιάνικα βράδια, ο Φίλ έπαιρνε άργά-άργά το δρόμο προς το κτήμα των Χίμπερ. Η Νταίζυ τον υποδεγόταν πάντα με χαρά κι' ένθουσιασμό. Το έδινε συμβουλές σχετικές με την καινούργια δουλειά του, μά κι' αυτή είχε όμολογούμενως περισσότερη πείρα απ' αυτόν.

Κι' ο Φίλ Νάιτ άγάνησε τρελλά την Νταίζυ Χίμπερ. Αυτό ήταν παράλογο, ήταν τρελλό, θάλεγαν ίσως πολλά, μά ήταν η πραγματικότητα. Μία πραγματικότητα που του έδινε όρεξη για τη ζωή.

Κι' όμως ο άνθρωπος αυτός είχε παιδιά που θάταν τώρα παλληκάρια, τα μαλλιά του ήταν γκριζά στους κροτάφους, και το κυριώτερο, είχε κάποτε αγαπήσει ξανά. Κι' όμως παρ' όλα αυτά άγάνησε παράφορα την Νταίζυ.

Τότε θέλησε να παλαίψη με το αίσθημά του αυτό, να διώξη κάθε σχετική σκέψη από το μυαλό του. Άργισε να δουλεύει σκληρά, με λύσσα, μη τολμώντας να κυττάξη καν προς το μέρος όπου ξεγώριζε το κόκκινο, τούβλινο σπίτι των Χίμπερ.

Το κτήμα του είχε γίνει άγνωστο. Είχε ξεριζώσει τον συρμαζένιο πρόχειρο φράχτη και τον είχε αντικαταστήσει με ψηλούς θάμνους που είχε μεταφυτέψει από το δάσος του. Είχε κτίσει μόνος του τους γκρεμισμένους σταύλους και με τη βοήθεια του Ράνε είχε όργώσει τα χωράφια του.

Κάποιο απόγευμα που μουσκεμένος είχε σταθή να ξεκουρασθή άκουμπημένος στο τσαπί του, άκουσε, πίσω απ' το φράχτη ένα εύθυμο, τόσο γνώριμο του γέλιο. Ήταν η Νταίζυ.

—Ήρθα, είπε πλησιάζοντάς τον, να σας πάω να πάμε, στο δάσος σας. Έγινε θαυμάσιες λεύκες και καστανιές. Έχετε πάει ποτέ σας ως εκεί;

—Όχι, έκανε ο Φίλ.

—Τότε έλατε μαζί μου. Το δάσος βρίσκεται στην πλαγιά του λόφου, κι' έτσι, από ψηλά, θα θαυμάσετε καλλίτερα το έργο των χεριών σας.

■ ■

Η πλαγιά ήταν απότομη και το απόγευμα ζεστό. Σταμάτησαν μπρος σ' ένα πεσμένο φράχτη και θάμνασαν το τσάσινο απ' τη ζωή, ένα ανθρώπινο ρόκος, και σεις μου δώσατε μία πνοή.

—Πλησιάζει κανείς το Θεό, είπε η Νταίζυ. Πάινει ένα ξερό καμινάκι νής και ποτίζοντάς το με τον ιδρώτα του το ζωντανεύει, το κάνει παραγωγικό.

—Εσείς ζωντανεύατε έναν άνθρωπο, της απάντησε ο Φίλ. Ήμουν άπλητος μένος απ' τη ζωή, ένα ανθρώπινο ρόκος, και σεις μου δώσατε μία πνοή.

—Είμαι βεβαία, ψιθύρισε εκείνη, ότι είσθε ικανός να κατακτήσετε και τον κόσμο όλον άκούη.

Πριν ο Νάιτ προλάβη ν' απαντήσει, μία φλόγα έξφυγε πίσω από τους άντικρυνούς θάμνους και μία σφαίρα σφηνώθηκε στον κορμό ενός δένδρου, πίσω από το κεφάλι του. Άμέσως σγεδόν αντήγησε μία φοβερή κραυγή άπο την αντίθετη άκριβώς διεύθυνση, κι' ο Ράνε με το τουφέκι στο χέρι του

(Το τέλος στη σελίδα 45)

Η ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Ζητείται δωμάτιον

MIM
ΨΑΘ.

Καλλιόπη Ζαχαρίου!

Αποσπάται από το ακροατήριον ένας μανδράχαλος και προχωρεί προς την προεδρική έδραν:

— Παρών!

— Τι θέλεις χριστιανέ μου; "Ακουσες το δνομά σου;

Στην ατμόσφαιρα υψοῦται ένα πελώριον ἐρωτηματικόν. Τὰ βλέμματα τοῦ ἀκροατηρίου καρφώνονται με ἀπορίαν ἐπάνω στὸν μανδράχαλον καὶ προσπαθοῦν νὰ καταλάβουν. Εἶναι κουφός; Εἶναι φαρσέρ; "Ἡ εἶνε βλάξ με περικεφαλαίαν; "Ὅποτε σηκώνεται ἀπὸ τὰ πρῶτα καθίσματα ἡ συστολή πρῶτοποποιημένη. Κουμπώνει τὸ σακάκι καὶ ξύνει τὸ μουστάκι:

— Ἐπιτρέπεται κύριε πρόεδρε;

— Τί συμβαίνει;

— Ἐφώνησα τὴν Καλλιόπη Ζαχαρίου...

— "Ε, λοιπόν; Μήπως εἶσαι ἐσύ;

— "Ὅχι ἐγώ.

— Ἀλλά;

— Δὲν ὑπάρχει Καλλιόπη!

— Δὲν ἦλθε δηλαδή;

— "Ὅχι! "Ἡλθε.

— Λοιπόν;

— Θέλω νὰ πῶ...

— Κάθισε κάτω!

— Σὰς παρακαλῶ κ. πρόεδρε. "Ἡ ὑπόθεσις εἶναι ὀλίγον τι περίπλοκος. "Εγώ εἶμαι ὁ μηνυτής. "Ἡ Καλλιόπη Ζαχαρίου ὑπάρχει ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει. Θέλω νὰ εἶπω ὅτι ὑπῆρξε διὰ μίαν στιγμὴν ἀλλὰ ἀνεκαλύφθη ἐν τέλει ὅτι δὲν ὑπῆρχε. Κατάλαβατε;

— Κατάλαβα — κατάλαβα!... Πῶς λέγεσαι ἐσύ;

— Κωνσταντῖνος φρίτσος!

— Εἶσαι ὁ μηνυτής;

— Μάλιστα. "Ἄν προσέξετε ὀλίγον ἐπισταμένως στὴν δικογραφίαν θὰ καταλάβετε. Αὐτὸς ὁ κύριος εἶναι ὁ "Ἀνδρέας Στραβόλαιμος, δηλαδή ἡ Καλλιόπη!

Φουσκώνουν τὰ στήθη τοῦ προέδρου. Διατρέχει ἐν βίᾳ τὴν δικογραφίαν, κουβάζει τὴν κεφαλὴν καὶ καλεῖ:

— "Ἀνδρέας Στραβόλαιμος!

Διὰ τρίτην φορὰν ἀφήνει φωνὴν βραχνὴν ὁ μανδράχαλος:

— Παρών!

— "Εσὺ εἶσαι ὁ Στραβόλαιμος;

— "Εγώ.

— Δηλαδή ἡ Καλλιόπη;

— Μάλιστα.

Τοῦ δείχνει τὸ ἐδῶλιον:

— Κάθισε ἐκεῖ.

Στρώνεται στὸ ἐδῶλιον φαῖδρος καὶ μειδιών. "Ἡ προσωποποιημένη συστολή ἐκτραχηλίζεται καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας:

— "Ἀπατεῖνα!

— Σιωπή!

— Δὲν εἶπα τίποτε...

— Τί σοῦ ἔκανε; Λέγε. Δυνατά, σύντομα καὶ καθαρά.

— —

Τὰ εἶπε δυνατά, σύντομα καὶ καθαρά. Εὐρίσκειτο ἀπὸ ὀλίγων μνην εἰς τὴν πρωτεύουσιν. "Ἦταν ἄνθρωπος ἀνήσυχος. "Ἐτρεφε ὄνειρα πολλὰ χάρις εἰς τὴν ἐξημμένη φαντασίαν του καὶ τὰς ὑπερβολικὰς περιγραφὰς ἐκείνων πού εἶχαν ἐπισκεφθῇ ἤδη τὴν πόλιν τῆς ἀμαρτίας. "Ἐτσι εἶχε σχηματίσει εἰς τὸ μυαλό του τὴν εἰκόνα τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρων, ὅπου τὰ θηλυκὰ ἐτραβούσαν ἀπ' τὸ σακάκι τοὺς ἄνδρας εἰς τὴν ὁδὸν Στα-

καὶ κολασμός!

Μιά, δυό, τρεῖς ἐπερίμενε. "Ὅπου τὴν τετάρτην ἦλθαν τὰ ὄνειρά του κλεισμένα σ' ἓνα φάκελλον. Τὸν ἀνοίξε κι' ἐφάγε τὸ περιεχόμενό του.

«Κύριε,

"Εἰδίασα τὴν ἀγγελίαν σας. "Ἐγώ ἓνα ὥρασι δωμάτιον πρὸς ἐνοικίαν. Εἶμαι χήρα, μόλις 25 ἐτῶν καὶ ἀπὸ τότε πού ἀπθανεν ὁ ἀντρας μου νοικιάζω μερικὰ δωμάτια γιὰ νὰ ζήσω. "Ἄν σὰς κἀνὴ τὸ δωμάτιό μου... ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς τάδε... τὸ νοικιάζετε.

Μετά τιμῆς

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΖΑΧΑΡΙΟΥ.

"Ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ ἀντρας. Χήρα, μόλις 25 ἐτῶν! "Ἄν τοῦ ἔκανε τὸ νοικιάζε; "Ἀλλά, Καλλιόπη μου, ἦταν νὰ γίνεταί κουβέντα; Χωρὶς στιγμὴ νὰ χάσῃ ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ δωματίου.

— "Ὅπου τί ἐγίνε κ. πρόεδρε; Παρουσιάσθη ὁ κύριος Στραβόλαιμος. Τοῦ εἰδείξα τὸ γράμμα, μοῦ λέει ἡ Καλλιόπη εἶναι ἀδελφὴ μου, λείπει ταξίδι, θὰ γυρίσῃ σὲ μιά βδομάδα. "Ὁραῖα. Βλέπω τὸ δωμάτιό πόσο, χίλιες τρακόσες! Σὲ ποιὸν θὰ πληρώσω; Σὲ μένα. Πληρώνω, κάθου. "Ὅπου τὴν ἄλλη μέρα με βλεῖ πει ἡ ὑπέρθερα, γελᾷ. Με ξαναβλέπει, ξαναγελᾷ. Γιατὶ γελᾷ; ῥωτῶ. Γιατὶ περριμένετε τὴν κ. Καλλιόπη! Χί, χί, χί!

"Ε, κι' ὅστερα; Κι' ὅστερα δὲν ἔχει. Κυρία Καλλιόπη εἶναι ὁ κύριος "Ἀνδρέας! Δὲν ἔχει ἄλλη! Μηχανὴ μοῦ ἔστησε δηλαδή; "Ε, ὅχι καὶ μηχανή! Καὶ ὅμως ἦταν μηχανή! Δὲν εἶναι γιὰ τὴν χήρα, κ. πρόεδρε, ἀλλὰ γιὰ τὸν τῶκαγε αὐτό; "Ἐπειδὴ ἦρθαμε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία δηλαδή;

— Σήκω ἐπάνω κατηγοροῦμενε.

Σηκώνεται.

— Γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό;

Μειδᾷ πάλι.

— Γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν τὸ νοικιάζε κανεὶς τὸ δωμάτιο. "Ἀκούω χήρα σπιτονοικοκυρά, τρέχουν! "Εμεῖς, δηλαδή, πού δὲν εἴμαστε χήρες δὲν πρέπει νὰ νοικιάζουμε τὰ σπιτία μας;

Συμπληρώνει ὁ συνήγορος.

— Καὶ μὰς ζητοῦν καὶ ρέστα κ. πρόεδρε! "Ὅτι δῆθεν τοὺς ἐξυβρίσαμεν! Καὶ ὅτι δῆθεν τοὺς ἐξαπατήσαμεν. "Ἄν ἤθελε δωμάτιον, μόνον, τοῦ τὸ ἐδώσαμεν!

— Λοιπόν;

Λοιπὸν κατεδικάσθη ὁ ἰδιοκτήτης με 15 μέρες κράτησιν, ἐνῶ ὁ ἐνοικιαστής ἐσπευδε νὰ ἱκανοποιήσῃ ἄλλοι τὰ ὄνειρά του, ἡγοῦν νὰ βρῇ δωμάτιον μετὰ χήρας...

— —

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

καὶ κολασμός!

Μιά, δυό, τρεῖς ἐπερίμενε. "Ὅπου τὴν τετάρτην ἦλθαν τὰ ὄνειρά του κλεισμένα σ' ἓνα φάκελλον. Τὸν ἀνοίξε κι' ἐφάγε τὸ περιεχόμενό του.

«Κύριε,

"Εἰδίασα τὴν ἀγγελίαν σας. "Ἐγώ ἓνα ὥρασι δωμάτιον πρὸς ἐνοικίαν. Εἶμαι χήρα, μόλις 25 ἐτῶν καὶ ἀπὸ τότε πού ἀπθανεν ὁ ἀντρας μου νοικιάζω μερικὰ δωμάτια γιὰ νὰ ζήσω. "Ἄν σὰς κἀνὴ τὸ δωμάτιό μου... ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς τάδε... τὸ νοικιάζετε.

Μετά τιμῆς

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΖΑΧΑΡΙΟΥ.

"Ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ ἀντρας. Χήρα, μόλις 25 ἐτῶν! "Ἄν τοῦ ἔκανε τὸ νοικιάζε; "Ἀλλά, Καλλιόπη μου, ἦταν νὰ γίνεταί κουβέντα; Χωρὶς στιγμὴ νὰ χάσῃ ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ δωματίου.

— "Ὅπου τί ἐγίνε κ. πρόεδρε; Παρουσιάσθη ὁ κύριος Στραβόλαιμος. Τοῦ εἰδείξα τὸ γράμμα, μοῦ λέει ἡ Καλλιόπη εἶναι ἀδελφὴ μου, λείπει ταξίδι, θὰ γυρίσῃ σὲ μιά βδομάδα. "Ὁραῖα. Βλέπω τὸ δωμάτιό πόσο, χίλιες τρακόσες! Σὲ ποιὸν θὰ πληρώσω; Σὲ μένα. Πληρώνω, κάθου. "Ὅπου τὴν ἄλλη μέρα με βλεῖ πει ἡ ὑπέρθερα, γελᾷ. Με ξαναβλέπει, ξαναγελᾷ. Γιατὶ γελᾷ; ῥωτῶ. Γιατὶ περριμένετε τὴν κ. Καλλιόπη! Χί, χί, χί!

"Ε, κι' ὅστερα; Κι' ὅστερα δὲν ἔχει. Κυρία Καλλιόπη εἶναι ὁ κύριος "Ἀνδρέας! Δὲν ἔχει ἄλλη! Μηχανὴ μοῦ ἔστησε δηλαδή; "Ε, ὅχι καὶ μηχανή! Καὶ ὅμως ἦταν μηχανή! Δὲν εἶναι γιὰ τὴν χήρα, κ. πρόεδρε, ἀλλὰ γιὰ τὸν τῶκαγε αὐτό; "Ἐπειδὴ ἦρθαμε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία δηλαδή;

— Σήκω ἐπάνω κατηγοροῦμενε.

Σηκώνεται.

— Γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό;

Μειδᾷ πάλι.

— Γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν τὸ νοικιάζε κανεὶς τὸ δωμάτιο. "Ἀκούω χήρα σπιτονοικοκυρά, τρέχουν! "Εμεῖς, δηλαδή, πού δὲν εἴμαστε χήρες δὲν πρέπει νὰ νοικιάζουμε τὰ σπιτία μας;

Συμπληρώνει ὁ συνήγορος.

— Καὶ μὰς ζητοῦν καὶ ρέστα κ. πρόεδρε! "Ὅτι δῆθεν τοὺς ἐξυβρίσαμεν! Καὶ ὅτι δῆθεν τοὺς ἐξαπατήσαμεν. "Ἄν ἤθελε δωμάτιον, μόνον, τοῦ τὸ ἐδώσαμεν!

— Λοιπόν;

Λοιπὸν κατεδικάσθη ὁ ἰδιοκτήτης με 15 μέρες κράτησιν, ἐνῶ ὁ ἐνοικιαστής ἐσπευδε νὰ ἱκανοποιήσῃ ἄλλοι τὰ ὄνειρά του, ἡγοῦν νὰ βρῇ δωμάτιον μετὰ χήρας...

— —

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

καὶ κολασμός!

Μιά, δυό, τρεῖς ἐπερίμενε. "Ὅπου τὴν τετάρτην ἦλθαν τὰ ὄνειρά του κλεισμένα σ' ἓνα φάκελλον. Τὸν ἀνοίξε κι' ἐφάγε τὸ περιεχόμενό του.

«Κύριε,

"Εἰδίασα τὴν ἀγγελίαν σας. "Ἐγώ ἓνα ὥρασι δωμάτιον πρὸς ἐνοικίαν. Εἶμαι χήρα, μόλις 25 ἐτῶν καὶ ἀπὸ τότε πού ἀπθανεν ὁ ἀντρας μου νοικιάζω μερικὰ δωμάτια γιὰ νὰ ζήσω. "Ἄν σὰς κἀνὴ τὸ δωμάτιό μου... ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς τάδε... τὸ νοικιάζετε.

Μετά τιμῆς

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΖΑΧΑΡΙΟΥ.

"Ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ ἀντρας. Χήρα, μόλις 25 ἐτῶν! "Ἄν τοῦ ἔκανε τὸ νοικιάζε; "Ἀλλά, Καλλιόπη μου, ἦταν νὰ γίνεταί κουβέντα; Χωρὶς στιγμὴ νὰ χάσῃ ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ δωματίου.

— "Ὅπου τί ἐγίνε κ. πρόεδρε; Παρουσιάσθη ὁ κύριος Στραβόλαιμος. Τοῦ εἰδείξα τὸ γράμμα, μοῦ λέει ἡ Καλλιόπη εἶναι ἀδελφὴ μου, λείπει ταξίδι, θὰ γυρίσῃ σὲ μιά βδομάδα. "Ὁραῖα. Βλέπω τὸ δωμάτιό πόσο, χίλιες τρακόσες! Σὲ ποιὸν θὰ πληρώσω; Σὲ μένα. Πληρώνω, κάθου. "Ὅπου τὴν ἄλλη μέρα με βλεῖ πει ἡ ὑπέρθερα, γελᾷ. Με ξαναβλέπει, ξαναγελᾷ. Γιατὶ γελᾷ; ῥωτῶ. Γιατὶ περριμένετε τὴν κ. Καλλιόπη! Χί, χί, χί!

"Ε, κι' ὅστερα; Κι' ὅστερα δὲν ἔχει. Κυρία Καλλιόπη εἶναι ὁ κύριος "Ἀνδρέας! Δὲν ἔχει ἄλλη! Μηχανὴ μοῦ ἔστησε δηλαδή; "Ε, ὅχι καὶ μηχανή! Καὶ ὅμως ἦταν μηχανή! Δὲν εἶναι γιὰ τὴν χήρα, κ. πρόεδρε, ἀλλὰ γιὰ τὸν τῶκαγε αὐτό; "Ἐπειδὴ ἦρθαμε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία δηλαδή;

— Σήκω ἐπάνω κατηγοροῦμενε.

Σηκώνεται.

— Γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό;

Μειδᾷ πάλι.

— Γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν τὸ νοικιάζε κανεὶς τὸ δωμάτιο. "Ἀκούω χήρα σπιτονοικοκυρά, τρέχουν! "Εμεῖς, δηλαδή, πού δὲν εἴμαστε χήρες δὲν πρέπει νὰ νοικιάζουμε τὰ σπιτία μας;

Συμπληρώνει ὁ συνήγορος.

— Καὶ μὰς ζητοῦν καὶ ρέστα κ. πρόεδρε! "Ὅτι δῆθεν τοὺς ἐξυβρίσαμεν! Καὶ ὅτι δῆθεν τοὺς ἐξαπατήσαμεν. "Ἄν ἤθελε δωμάτιον, μόνον, τοῦ τὸ ἐδώσαμεν!

— Λοιπόν;

Λοιπὸν κατεδικάσθη ὁ ἰδιοκτήτης με 15 μέρες κράτησιν, ἐνῶ ὁ ἐνοικιαστής ἐσπευδε νὰ ἱκανοποιήσῃ ἄλλοι τὰ ὄνειρά του, ἡγοῦν νὰ βρῇ δωμάτιον μετὰ χήρας...

— —

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

καὶ κολασμός!

Μιά, δυό, τρεῖς ἐπερίμενε. "Ὅπου τὴν τετάρτην ἦλθαν τὰ ὄνειρά του κλεισμένα σ' ἓνα φάκελλον. Τὸν ἀνοίξε κι' ἐφάγε τὸ περιεχόμενό του.

«Κύριε,

"Εἰδίασα τὴν ἀγγελίαν σας. "Ἐγώ ἓνα ὥρασι δωμάτιον πρὸς ἐνοικίαν. Εἶμαι χήρα, μόλις 25 ἐτῶν καὶ ἀπὸ τότε πού ἀπθανεν ὁ ἀντρας μου νοικιάζω μερικὰ δωμάτια γιὰ νὰ ζήσω. "Ἄν σὰς κἀνὴ τὸ δωμάτιό μου... ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς τάδε... τὸ νοικιάζετε.

Μετά τιμῆς

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΖΑΧΑΡΙΟΥ.

"Ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ ἀντρας. Χήρα, μόλις 25 ἐτῶν! "Ἄν τοῦ ἔκανε τὸ νοικιάζε; "Ἀλλά, Καλλιόπη μου, ἦταν νὰ γίνεταί κουβέντα; Χωρὶς στιγμὴ νὰ χάσῃ ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ δωματίου.

— "Ὅπου τί ἐγίνε κ. πρόεδρε; Παρουσιάσθη ὁ κύριος Στραβόλαιμος. Τοῦ εἰδείξα τὸ γράμμα, μοῦ λέει ἡ Καλλιόπη εἶναι ἀδελφὴ μου, λείπει ταξίδι, θὰ γυρίσῃ σὲ μιά βδομάδα. "Ὁραῖα. Βλέπω τὸ δωμάτιό πόσο, χίλιες τρακόσες! Σὲ ποιὸν θὰ πληρώσω; Σὲ μένα. Πληρώνω, κάθου. "Ὅπου τὴν ἄλλη μέρα με βλεῖ πει ἡ ὑπέρθερα, γελᾷ. Με ξαναβλέπει, ξαναγελᾷ. Γιατὶ γελᾷ; ῥωτῶ. Γιατὶ περριμένετε τὴν κ. Καλλιόπη! Χί, χί, χί!

"Ε, κι' ὅστερα; Κι' ὅστερα δὲν ἔχει. Κυρία Καλλιόπη εἶναι ὁ κύριος "Ἀνδρέας! Δὲν ἔχει ἄλλη! Μηχανὴ μοῦ ἔστησε δηλαδή; "Ε, ὅχι καὶ μηχανή! Καὶ ὅμως ἦταν μηχανή! Δὲν εἶναι γιὰ τὴν χήρα, κ. πρόεδρε, ἀλλὰ γιὰ τὸν τῶκαγε αὐτό; "Ἐπειδὴ ἦρθαμε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία δηλαδή;

— Σήκω ἐπάνω κατηγοροῦμενε.

Σηκώνεται.

— Γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό;

Μειδᾷ πάλι.

— Γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν τὸ νοικιάζε κανεὶς τὸ δωμάτιο. "Ἀκούω χήρα σπιτονοικοκυρά, τρέχουν! "Εμεῖς, δηλαδή, πού δὲν εἴμαστε χήρες δὲν πρέπει νὰ νοικιάζουμε τὰ σπιτία μας;

Συμπληρώνει ὁ συνήγορος.

— Καὶ μὰς ζητοῦν καὶ ρέστα κ. πρόεδρε! "Ὅτι δῆθεν τοὺς ἐξυβρίσαμεν! Καὶ ὅτι δῆθεν τοὺς ἐξαπατήσαμεν. "Ἄν ἤθελε δωμάτιον, μόνον, τοῦ τὸ ἐδώσαμεν!

— Λοιπόν;

Λοιπὸν κατεδικάσθη ὁ ἰδιοκτήτης με 15 μέρες κράτησιν, ἐνῶ ὁ ἐνοικιαστής ἐσπευδε νὰ ἱκανοποιήσῃ ἄλλοι τὰ ὄνειρά του, ἡγοῦν νὰ βρῇ δωμάτιον μετὰ χήρας...

— —

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

καὶ κολασμός!

Μιά, δυό, τρεῖς ἐπερίμενε. "Ὅπου τὴν τετάρτην ἦλθαν τὰ ὄνειρά του κλεισμένα σ' ἓνα φάκελλον. Τὸν ἀνοίξε κι' ἐφάγε τὸ περιεχόμενό του.

«Κύριε,

"Εἰδίασα τὴν ἀγγελίαν σας. "Ἐγώ ἓνα ὥρασι δωμάτιον πρὸς ἐνοικίαν. Εἶμαι χήρα, μόλις 25 ἐτῶν καὶ ἀπὸ τότε πού ἀπθανεν ὁ ἀντρας μου νοικιάζω μερικὰ δωμάτια γιὰ νὰ ζήσω. "Ἄν σὰς κἀνὴ τὸ δωμάτιό μου... ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς τάδε... τὸ νοικιάζετε.

Μετά τιμῆς

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΖΑΧΑΡΙΟΥ.

"Ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ ἀντρας. Χήρα, μόλις 25 ἐτῶν! "Ἄν τοῦ ἔκανε τὸ νοικιάζε; "Ἀλλά, Καλλιόπη μου, ἦταν νὰ γίνεταί κουβέντα; Χωρὶς στιγμὴ νὰ χάσῃ ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ δωματίου.

— "Ὅπου τί ἐγίνε κ. πρόεδρε; Παρουσιάσθη ὁ κύριος Στραβόλαιμος. Τοῦ εἰδείξα τὸ γράμμα, μοῦ λέει ἡ Καλλιόπη εἶναι ἀδελφὴ μου, λείπει ταξίδι, θὰ γυρίσῃ σὲ μιά βδομάδα. "Ὁραῖα. Βλέπω τὸ δωμάτιό πόσο, χίλιες τρακόσες! Σὲ ποιὸν θὰ πληρώσω; Σὲ μένα. Πληρώνω, κάθου. "Ὅπου τὴν ἄλλη μέρα με βλεῖ πει ἡ ὑπέρθερα, γελᾷ. Με ξαναβλέπει, ξαναγελᾷ. Γιατὶ γελᾷ; ῥωτῶ. Γιατὶ περριμένετε τὴν κ. Καλλιόπη! Χί, χί, χί!

"Ε, κι' ὅστερα; Κι' ὅστερα δὲν ἔχει. Κυρία Καλλιόπη εἶναι ὁ κύριος "Ἀνδρέας! Δὲν ἔχει ἄλλη! Μηχανὴ μοῦ ἔστησε δηλαδή; "Ε, ὅχι καὶ μηχανή! Καὶ ὅμως ἦταν μηχανή! Δὲν εἶναι γιὰ τὴν χήρα, κ. πρόεδρε, ἀλλὰ γιὰ τὸν τῶκαγε αὐτό; "Ἐπειδὴ ἦρθαμε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία δηλαδή;

— Σήκω ἐπάνω κατηγοροῦμενε.

Σηκώνεται.

— Γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό;

Μειδᾷ πάλι.

— Γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν τὸ νοικιάζε κανεὶς τὸ δωμάτιο. "Ἀκούω χήρα σπιτονοικο

σγετικά με τις μελλοντικές εργασίες μου! είπε γελώντας ο Ντάνιελ.

—Φυσικά όχι!

—Τότε λέγε γρήγορα, τι έχεις να μου πής. Βαρέθηκα να αποκρυπτογραφώ από το πρωί ως το βράδυ γελοία έγγραφα και αναφορές των πιδ γελοίων υποκειμένων του κόσμου. Δεν βασιάζω!

—Η υπόθεση που πρόκειται να σου εκθέσω ξεφεύγει κάπως από τα στενά όρια του κυρίως επαγγελματός μας. Έσ' όμως εργάζεσαι ως ιδιώτης είσαι ελεύθερος. Πιθανόν να ενδιαφερθείς γι' αυτήν.

—Εξακολουθώ, τον παρακάλεσε ο Ντάνιελ, βλέποντάς τον να κουντούσε.

—Αλήθεια, πώς είπες ότι λέγεται η νόστιμη αυτή δακτυλογράφος σου; ρώτησε ο Κ. 20.

—Δεν θυμάμαι να σου είπα το όνομά της προηγουμένως, απάντησε θυμωμένα ο Ντάνιελ. Πάντως ονομάζεται Λάνκαστερ... μίς Λάνκαστερ.

—Ξέρεις τίποτε σχετικά με το πτερόν της;

—Το μόνο που γνωρίζω είναι πως ο τραγικό συμβάν της ζωής της. Είναι η κόρη του ανθρώπου που δολοφονήθηκε από τον τρελλό δρ. Χόκιν.

—Ο Κ. 20 σφύριξε ελαφρά.

—Εννοείς μήπως αυτόν που παρ' όλο να σε σκοτώσει; ρώτησε. "Αν δεν με άπατά η μνήμη μου, η μίς Λάνκαστερ σε έβλεπε την τελευταία στιγμή από τα χέρια του.

—Θαυρώ τον έαυτό μου υποχρεωμένο για πάντα στην μίς Λάνκαστερ δήλωσε ο Ρόκ.

—Τότε θα κάνεις καλά, μιά κι' ενδιαφέρεσαι γι' αυτήν να την ρωτήσεις τι δουλειά έχει να γευματίζει στο έστιατόριο «Ρόνικο», παρέα με κάποιον πασίγνωστο εγκληματία, του είπε ο Κ. 20. Τον κακοθύμο αυτόν τον καταζητεί η Σκότλαντ Γουάρντ!

—Ο Ντάνιελ είχε μείνει μ' ανοικτό το στόμα:

—Μά είσαι βέβαιος; ρώτησε.

—Ο Κ. 20 κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

—Η ύπηρεσία μου δεν κάνει ποτέ λάθος, απάντησε κάπως ψυχρά. Φαντάζομαι ότι τις πληροφορίες αυτές θα έπρεπε να τις δώσω μάλλον στην Σκότλαντ Γουάρντ. Μά... καλλίτερα να περιμένω λίγο. Έχω άλλωστε την εντύπωση ότι και η αστυνομία είναι εν γνώσει της υποθέσεως αυτής.

—Πρίν πόσο καιρό συνέβη αυτό; ρώτησε ο Ντάνιελ.

—Κάπου δυο εβδομάδες. Πάντως μπορώ να σου δώσω όσες λεπτομέρειες επιθυμείς γιατί είχα βάλει ανθρώπους μου να παρακολουθούν τον νεαρό από κοντά. Συναντήθηκαν για πρώτη φορά σε κάποιο ζαχαροπλαστείο. Της έστειλε με το γκαρσόνι μιά κάρτα του. Έκείνη έτοιμάσθηκε στην αρχή να την σκίσει, μετά όμως, σαν να μετανόησε, την εξέτασε πιο προσεκτικά και την έκρυψε στην τσάντα της. Κατόπιν στράφηκε προς τον νέο και του χαμογέλασε. Αυτές οι γυναίκες, φίλε μου, είναι αληθινοί διαβόλοι. Νά σκεφθείς ότι όταν έρχομαι στο γραφείο σου και της λέω ευγενικά «καλημέρα», μόλις σηκώνει τα μάτια της να με δει.

—Τι συνέβη μετά;

—Γευσάτισαν, οι δυο τους μόνοι, τουλάχιστον τρεις φορές, στο έστιατόριο «Ρόνικο». Κάποιο βράδυ πήγαν και στον κινηματογράφο — την περασμένη Τρίτη αν δεν γελιέμαι. Όταν βγήκαν από την αίθουσα, στάθηκαν για λίγο στο πεζοδρόμιο συζητώντας. Εκείνος

Τό τρομερό μυστικό του δ. Χόκιν

φαίνονταν να προσπαθή να την πειση να τον ακολουθήσει κάπου.

—Τόν άτιμο! ξεφώνησε θυμωμένα ο Ντάνιελ.

—Γύρισε μόνη σπίτι της, τον καθησύχασε ο Κ. 20. Μένει στην «Πανσιόν των Κοριτσιών», στην Σίντνεϊ Στρήτ, στο Ουέντιμιντορ. Μέχρι στιγμής τα πράγματα δεν έχουν προχωρήσει, πάντως το φλέτ τους απειλεί να λάβει σοβαρές διαστάσεις. Σε συμβουλεύω, λοιπόν, Ντάνιελ, να αναλάβεις αυτή την υπόθεση και να προσπαθήσεις να μάθεις τι σκοπούς έχει αυτός ο νέος. Είναι, στο έπαναλαμβάνω, γνωστός κακοποιός, και θάθελα να τον συλλάβω.

—Ο συνταγματάρχης σερ Φράνσις Γουόρτον πήρε το καπέλλο, το μπατονέ και τα νάντια του.

—Μετά το γραφείο, έδηλωσε τελειώνοντας, βρίσκομαι πάντα στη λέσχη. Νόταρεσαι να με βρίσκεις εκεί και να με κρατάς ενήμερο των ενεργειών σου.

Φανερά συγχυσμένος ο Ντάνιελ αποχαιρέτησε αφήρημένα το φίλο του. Μόλις αυτός έφυγε, πλησίασε στο γραφείο του και γτύπησε το κουδούνι. Αμέσως παρουσιάστηκε η "Ανν". Ο Ντάνιελ στράφηκε προς το μέρος της και την κύτταξε προσεκτικά. Για πρώτη φορά αντιλαμβανόταν ότι δεν ήξερε τίποτε σχετικό με την ιδιότητα της ζωής. Οι ήσυχαι τρόποι της, τα μετρημένα λόγια της συντελούσαν στην μυστικότητα αυτή.

Στάθηκε αντίκρου του αμύλητη. Μιά παιγνιδιάρικα άκτινα του ήλιου χρυσίζε τα σγουρά καστανά μαλλιά της. Κρατούσε στο χέρι της ένα σημειωματάριο και ένα μολύβι.

—Με ζητήσατε, κύριε, του ύπενθύμισε.

—Καθήστε, σάς παρακαλώ, μίς Λάνκαστερ, της είπε ο Ρόκ.

—Η "Ανν" δίστασε λίγο και μετά υπάκουσε.

—Κατ' αρχήν δεν μου άρεσει να ανακατεύομαι στις ιδιωτικές υποθέσεις των συνεργατών μου, δικαιολογήθηκε ο Ντάνιελ. Πρίν λίγη ώρα όμως έλαβα ώριμμένες πληροφορίες κάπως άησυχαστικές.

—Σχετικά με μένα; ρώτησε η "Ανν".

—Ακριβώς. Με έληρησφόρησαν ότι τελευταίως βγαίνετε συχνά μ' ένα γνωστό εγκληματία με τον όποιον γνωριζόσκατε, εντελώς τυχαία, σε κάποιο ζαχαροπλαστείο.

—Η στάση της "Ανν", όταν άκουσε την κατηγορία αυτή, ήταν κάπως παράξενη. Τα όμορφα, καστανά μάτια της έλαμψαν από ευχαρίστηση και στα χείλη της άνησε κάποιο χαμόγελο.

—Είμαι στ' αλήθεια εγκληματίας; ρώτησε με περιέργεια.

—Μου το διαβίβασε ο μόνος αρμόδιος γι' αυτά τα ζητήματα άνθρωπος.

—Αυτό είναι ευχάριστο. Όποτε δεν πήγε χαμένος ο καιρός μου, είπε χαρούμενα η "Ανν".

—Ο Ντάνιελ την κύτταξε κατάπληκτος.

—Ομοιωτάς πώς δεν σάς καταλαβαίνω, μίς Λάνκαστερ, έκανε λίγο απότομα.

—Όστε ξεγάσατε τόσο γρήγορα τον άνθρωπο που παρ' όλο να σας σκότωνε; ρώτησε η "Ανν". Έγώ όμως δεν ξεγάσα τον δολοφόνο του πατέρα μου.

—Θέλετε μήπως να πείτε ότι βρίσκεσθε επί τή λήνη του; φώναξε μ' έλπιδα ο Ντάνιελ.

—Μάλλον, απάντησε άοριστα η "Ανν". Ο φίλος σας, πάντως, που σάς έδωσε τις... ανησυχητικές πληροφορίες, σάς είπε την αλήθεια. Γνώρισα κάποιον νέο σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Μου έστειλε μιά κάρτα με το γκαρσόνι, στην οποία μου έγραφε, με αρκετή αναίδεια, ότι επιθυμούσε να με γνωρίσει. Στην αρχή έτοιμάσκα να την σκίσω, μετά όμως πρόσεξα ότι το όνομα που ήταν τυπωμένο επάνω στην κάρτα είχε διαγραφεί με μολύβι. Κατόρθωσα και το διάβασα. Τώρα δε που έσβυσα τις μολυβιές διακρίνεται καθαρώτατα.

—Έβγαλε μιά κάρτα από την τσέπη της και του την παρέδωσε. Ο Ντάνιελ διάβασε το όνομα και άφησε μιά κραυγή έκπληξης:

—Ο σερ Τζόζεφ Χόκιν, φώναξε.

—Η "Ανν" κούνησε το κεφάλι της.

—Μόλις ανέκαλψα ότι ο νέος αυτός είχε στην κατοχή του κάρτες που είχαν τυπωμένο το όνομα αυτό συνέχισε, του χαμογέλασε ένθερμα. Γνωριζόσκαμε και γευματίζαμε αρκετές φορές μαζί. Κάποιο βράδυ μάλιστα πήγαμε και στον κινηματογράφο.

—Του άναφέρατε ποτέ το όνομα του δρ. Χόκιν; ρώτησε ο Ντάνιελ.

—Φυσικά όχι, του απάντησε. Είναι πολύ έξυπνος. Δεν άπορώ δε διόλου μαθαίνοντας ότι είναι εγκληματίας. Αυτό ακριβώς αποδεικνύει ότι έχει όπωσδήποτε κάποια σχέση με τον τρελλό γεροθύμο.

—Και οι διαθέσεις του απέναντί σας είναι άπλως έρωτικές; ρώτησε ο Ντάνιελ.

—Και λίγο, έμπορικές, αποκρίθηκε γελώντας η "Ανν". Θαυμάζει πάντα τα μαλλιά μου. Στην αρχή δεν το πρόσεξα αλλά έπέμενε τόσο πολύ που άρχισα να υποπτεύομαι. Προχθές μόλις, τόλμησε να με ρωτήσει αν θα δεχόμουν να κόψω τα μαλλιά μου και να... το πουλήσω!

—Γιά ποιό λόγο;

—Μου ανέφερε κάπως άοριστα για κάποια πλούσια κυρία ή οποία σχετίζεται κάπως με τον θεό του. Πάντως ο θεός του του έπρότεινε τη δουλειά. Στην αρχή, φυσικά, γέλασα. Άργότερα όμως άντελήφθη ότι κάτι το ύποπτο κρύβεται κάτω από αυτή την υπόθεση.

—Από όσα σάς λέει από όσα σάς διηγείται θα μπορούσατε μήπως να συμπεράνετε ότι ο θεός του αυτός είναι ο δρ. Χόκιν;

—Δεν μπορώ να το βεβαιώσω απόλυτως, απάντησε η "Ανν". Μιά-δυο φορές μόνον μου μίλησε για κάποιον πολύ πλούσιο θεό του, κάποιον έπιστήμονα.

—Πότε θα τον ξαναδείτε;

—Απόψε το βράδυ.

—Στο «Ρόνικο», όπως πάντα;

—Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

—Όχι! Απόψε θα συναντηθώ στο «Ιμαγόν». Μου άφησε να ένωσήσω ότι το κέντρο αυτό είναι πιο κατάλληλο για έρωτευμένους.

—Ο Ντάνιελ κατσούφιασε, και παρ' όλης τις προσπάθειές του, ο τόνος της φωνής του πρόδωσε την αγανάκτησή του.

—Φαίνεται πως η παρέα του δεν σάς είναι και τόσο δυσάρεστη, είπτε.

—Αυτό ακριβώς προσπαθώ να δείξω, του ώμολόγησε άπλ. Γιατί έλπιζω

πάντα ότι θα μπορέσω, μέσω, αυτού να θάσω μέχρι του τρελλού γιατρού.

—Και σκοπεύετε να φέρετε μόνη σας εις πέρας την υπόθεση αυτή; ρώτησε ο Ντάνιελ.

—Ευχαρίστως θα δεχόμουν οποιαδήποτε έπείμβαση και βοήθεια. Έτσι θα μοιραζόνταν κάπως οι ευθύνες.

—Μέχρι απόψε το βράδυ, της υποσέθηκε ο Ντάνιελ θα συλλέξω όσο το δυνατό περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τον νεαρό αυτό. Με τι όνομα, αλήθεια, σάς παρουσιάστηκε;

—Ός κ. Λέοπολντ Γκρέτσον.

—Τι έμφανιση έχει;

—Μάλλον κοινή, απάντησε η "Ανν". Ψηλός, με λεπτό μαύρο μουστάκι και κατάμαυρα μάτια.

—Και οι τρόποι του;

—Η "Ανν" δίστασε λίγο και μετά:

—Μου φέρεται μάλλον καλά, παραδέχθηκε. Άλλά είναι φανερό ότι προσποιείται.

—Και η φωνή του;

—Κι' αυτή σαν προσποιητή μου φαίνεται.

—Ο Ντάνιελ έδειξε φανερά την ίκανοποίησή του.

—Μη φύγετε, την συμβούλεψε, πρίν με ξαναδείτε. Πάω να μελετήσω το φάκελλο στα αρχεία της Σκότλαντ Γουάρντ.

—Η μίς Λάνκαστερ ανατρίχιασε ελαφρά.

—Πάντως μη μου τον δείξετε, τον παρακάλεσε. Ίσως μετά φοβηθώ να τον πλησιάσω ξανά.

—Ο Ρόκ χαμογέλασε:

—Δεν θα σάς αφήσω μόνη, την καθησύχασε.

Ο ΔΡ. ΤΖΟΤΖΕΦ ΒΑΡΚΙΝΓΚ

—Η μίς "Ανν Λάνκαστερ καθόταν σ' ένα τραπέζι του κοιμωού έστιατορίου «Ιμαγόν». Προσπαθούσε να φανή άταραχη και να δείξει ότι ήταν ένθουσιασμένη με το γεύμα που της προσέφερε ο νεαρός συνοδός της. Έμπρός στο πιάτο της ήταν τοποθετημένο ένα μικρό κετό βιολέτες και μιά μπουτίλια με χρυσό έπιστόμιο έπλεε μέσα σ' ένα δοχείο με πάγο.

Το γεύμα ήταν πλουσιώτατο και μιά μικρή ορχήστρα σκοποπούσε ευχάριστη και γλυκειά μουσική. Γενικά το περιβάλλον ήταν συμπαθητικό όπως έπίσης συμπαθητικός και αρκετά νόστιμος ήταν και ο νέος που την συνόδευε. Παρ' όλα αυτά, για πρώτη φορά στη ζωή της, η "Ανν" ένιωθε έναν παρόξενο φόβο.

Κάθε τόσο και λίγο ο σύντροφός της έσκυβε προς το μέρος της, σε βαθμό που τα κεφάλια τους σχεδόν άκουμπούσαν, και της ψιθύριζε λόγια έρωτικά. Η "Ανν" του χαμογέλουσε, μιά όσο ή ώρα περνούσε τόσο και περισσότερο ευσκολοεύονταν να φανή ευχάριστη.

Κάθε φορά που εκείνος της μιλούσε ψιθυριστά, η "Ανν" πάλευε κυριολεκτικά, με τον έαυτό της για να μη ξεφωνήσει, κι' όσο προχωρούσε η βραδιά, τόσο και πιο ψιθυριστή γινόταν η φωνή του καβαλλιέρου της.

Την ώρα που περίμεναν το γκαρσόνι, να τους φέρη τον καφέ τους ο νέος πλησίασε την καρέκλα προς αυτήν και μισοαγκαλιάζοντάς την:

—"Ανν... άρχισε να της λέει.

—Δεν σάς έδωσα ακόμη το δικαίωμα να με φωνάζετε "Ανν", τον διέκοψε εκείνη.

—Θά μου το δώσετε σε λίγο, εξακολουθούσε εκείνος. Πολύ σύντομα μάλιστα, μόλις ακούσετε αυτό που έγω να σάς πω. Και πρώτα-πρώτα πρέπει να σάς εξομολογηθώ κάτι. Σας μίλησα,

δυο-τρεις φορές, για κάποιο θεό μου.

—Ε, λοιπόν, δεν είναι διόλου θεός μου.

—Εννοείτε μήπως τον πλούσιο εκείνο μισάνθρωπο που ήθελε ν' αγοράσει τα μαλλιά μου; ρώτησε η "Ανν".

—Ο νέος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

—Έγω την εντύπωση, της έκιμυστηρέθηκε, ότι είναι λίγο τρελλός. Θά σάς πω όλη την αλήθεια. Έχει μιά γυναίκα, που δεν αφήνει αυτός κανένα να την πλησιάσει, και που πιστεύει ότι τα μαλλιά της είναι κατάλευκα. Φυσικά εκείνη, που δεν είναι τρελλή σαν τον άνδρα της, ξέρει ότι τα μαλλιά της είναι καστανά. Έχουν το ίδιο χρώμα με τα δικά σας. Εκείνος εν τω μεταξύ ζητά να βρή κάποιον που να έχει το χρώμα των μαλλιών σας. Είναι έξυπνότερος άνθρωπος και μορφωμένος—έπιστήμων αν δεν γελιέμαι—είναι όμως και τρελλός. Κάποτε η γυναίκα του είχε πάθει μιά νευρική κρίση. Πιστεύει λοιπόν ο τρελλός αυτός πως θα μπορούσε να της φυτέψει τα μαλλιά σας στο κεφάλι της, στη θέση των δικών της, κι' έτσι η γυναίκα του θα συνέληθε από την κρίση και θα γίνεη καλά.

—Τι παράξενη ιστορία! μουρμούρισε η "Ανν".

—Μη φαντασθήτε ότι σάς κοροϊδεύω. Σας δίδω το λόγο της τιμής μου ότι σάς λέω την αλήθεια την διεβεβαίωσε ο νέος. Και τώρα θα σάς πω και κάτι ακόμη. Σας είχα δηλώσει ότι ηταν διατεθειμένος να σάς δώσει έκατο

λίρες για τα μαλλιά σας. "Ε, λοιπόν θα σάς δώση περισσότερα, πολύ περισσότερα. Όταν σάς πρωτοσυνάντησα, σκέφθηκα πως θα μπορούσα να κερδίσω αρκετά από αυτή την υπόθεση. Τώρα όμως που σάς γνώρισα πιο στενά θα σάς προτείνω κάτι. Νά φύγουμε μαζί για το έξωτερικό, αφού προηγουμένως εισπράξουμε αυτά τα λεφτά. Θά παντρευθώμε—αυτό σας το υπόσχομαι—και μετά θα πάμε να ζήσουμε στη Γαλλία, σε κάποια μικρή πόλη όπου θα μπορέσω να εξασκήσω το επάγγελμά μου. Είμαι γιατρός, έγω, πάρε το διπλώμα μου, μιά δεν είχα τα απαιτούμενα λεφτά για να άνοιξω ένος ιατρείου. Όσο για τα μαλλιά σας, σάς υπόσχομαι ότι θα ξαναφωτρώσουν πολύ γρήγορα. Πώς σάς φαίνεται, λοιπόν, το σχέδιό μου;

—Δεν ξέρω, του απάντησε στενοχωρημένα η "Ανν". Δεν μου είχατε πη ξανά ότι είστε γιατρός.

—Σας το βεβαιώνω. Κάποτε όμως βρέθηκα, άθελά μου, μπλεγμένος σε κάποια βρωμοδουλειά και...

Στάθηκε λίγο και την κύτταξε στα μάτια.

—Βλέπετε, συνέχισε, ότι σάς μιλώ με ειλικρίνεια. Θά μου ήταν άδύνατο να εργασθώ στην Αγγλία, ένω στο "Εξωτερικό, και με τις χιλίες, μάλιστα, λίρες των μαλλιών σας...

—Τι θέλετε να πείτε, ότι θά μου δώση χιλίες λίρες για τα μαλλιά μου; τον διέκοψε η "Ανν".

[Η συνέχεια στο προσεχές!]

Στάθηκε προς τον νέο και του χαμογέλασε.

Η δεσποινίς Μπλαντίν

Ένα δραματικό διήγημα του Ρενέ Μπουζέ

Στο έκτο πάτωμα του σπιτιού μας μέσα σ' ένα στενόχωρο, αλλά καθαρό δωμάτιο, κατοικούσε η πιο ευχάριστη γεροντοκόρη που μπορείτε να φαντασθήτε: η δεσποινίς Μπλαντίν Άρντ.

Πολύ σπάνια οι νέοι βρίσκουν ευχαρίστηση στη συναναστροφή των γέροντων. Και όμως δεν είχα καλύτερη φιλενάδα. Ήμουν ο μυστικοσύμβουλος της. Πόσες φορές δεν άφηκα τους συμμαθητές μου για να πάω να βρω τη δεσποινίδα Μπλαντίν και να πάρω μαζί της ένα φλυτάνι πηχτή σοκολάτα με κανέλλα, έτοιμασμένη μ' επιμέλεια, που αυτή η ίδια γεύονταν λαίμαργα σαν γατίτσα!

Δεν μου διηγόταν τίποτα απ' τη ζωή της. Δεν ήξευρα τί έκανε πρίν, πού ήταν το έπαγγελμά της. Μά μου έλεγε ιστορίες θεάτρου και ταξιδιών, και πρώτα απ' όλα με συμβούλευε να κρίνω τους ανθρώπους και τα πράγματα μ' επιείκεια. Γιατί εκείνη δεν είχε ούτε κακία ούτε παράπονα.

Θα ήταν στά νεατά της αισθηματική. Αναστέναζε στην ανάμνηση ενός παλιού θάλας ή ενός παριζιάνικου τοπίου που της θυμίζει παλιές συγκινήσεις, και μούλεγε μ' επίμονη αφέλεια να φυλάγωμαι από τους εύκολους έρωτες.

— Αγάπα καλά ένα κοριτσάκι που είμαι σίγουρη πως θα σ' αγαπήσει γιατί είσαι καλό αγόρι! Μη φαντάζεσαι πως οι γυναίκες είναι πονηρές, να είσαι μαζί τους ειλικρινής και τρυφερός. Δε θα το ξεχάσω ποτέ.

Αυτό ήταν το θέμα κάθε συνομιλίας μας και μούδινε αυτές τις συμβουλές χωρίς να χαμογελάει.

— Έγώ μιά μέρα, είχα μιά περιπέτεια:

Η υπηρέτρια μου έφερε ένα γράμμα που της είχε δώσει ο θυρωρός και που απευθυνόταν, σαν να λέμε, στην καρδιά μου. Μιά νέα κοπέλλα έλεγε πως με είχε δη κοντά στη Σορμπον, είχε μάθει τη διεύθυνσή μου και με παρακαλούσε να της γράψω «πότε ρε σάντ!» αν ήθελα ναχω μαζί της μιά έντιμη και λεπτή αλληλογραφία.

Σ' ένα αγόρι δεκαεπτά χρονών, μιά τέτοια πρόταση είναι πάντα κολακευτική. Ήμουν τόσο ευχαριστημένος για την κατάκτησή μου που την έκμυστηρεύτηκα αμέσως στην δεσποινίδα Μπλαντίν.

— Είναι λιγάκι τολμηρό, αληθινά, αυτό το κορίτσι, μου είπε. Μά φαίνεται πως το κάνει με καλή πρόθεση. Τι σκοπεύεις να κάνεις;

— Δεν ξέρω, θάθελα ακριβώς να είχα τη γνώμη σας.

— Λοιπόν... εγώ θ' άπαντοῦσα. Αυτό θα σε διασκεδάσει.

— Μά θα προτιμούσα να την γνωρίσω.

— Μά τι θιαστικός που είσαι! Δεν

είναι πιο συγκινητικό να στέλνης γράμματα σε μιά "Άγνωστη";

Ήταν πραγματικά πιο ποιητικό. Έγραψα, λοιπόν, «πότε ρε σάντ» κι από εκεί πήρα τους φακέλλους της πολυαγαπημένης μου. Τι ωραία γράμματα σε τριανταφυλλί χαρτί! Όλα φανέρωναν μιά ευγενική ψυχή και πόσο ήμουν υπερήφανος όταν τα έδειχνα στη γρήα φιλενάδα μου που τα διάβαζε με συγκίνηση. Τα σχολίαζε.

— Βλέπεις καλά σου το έλεγα εγώ. Είναι χαριτωμένη αυτή η μικρούλα. Μά έσύ τί της άπαντάς;

— Έγώ; δεσποινίς Μπλαντίν, μά... χαριτωμένα πράγματα.

— Τι; για πές μου ένα παράδειγμα.

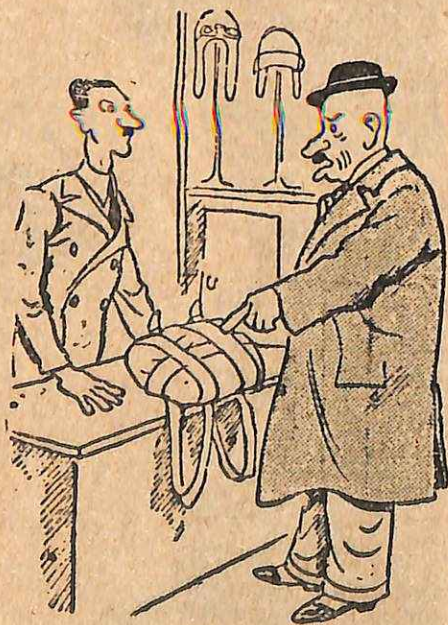
— Πώς είναι πολύ καλή να ενδιαφέρεται για μένα... Την ρωτώ αν διάβαζε το Τζάκ και το Ψαρά της Ίσλανδίας. Ύστερα την παρακαλώ να μου φανερωθώ... της λέω...

— Όχι, έτσι φίλε μου... Δεν είσαι αρκετά ευαίσθητος... Έγώ δεν ξέρω, μά αν είχα έναν φίλο, σε θεβαιό πως δε θα το μιλούσα για φιλολογία... Πρέπει να πής σ' αυτή τη μικρή πως την αγαπάς, πως την θέλεις σ' ονειρό σου, πως κυττάς κάθε θράδυ να αστείρι, και πως έπρεπε την ίδια ώρα κι' αυτή να το γυρεύη στον ουρανό. Να της στέλνης τότε, τότε και κανένα λουλούδι... Ύστερα... τουλάχιστον έτσι νομίζω...

— Έχετε δικήν δεσποινίς Μπλαντίν.

— Να είσαι λίγο «ρομανέσκ», τι διάβολο! Να είσαι βέβαιος πως στον παλιό

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

— Αν δεν άνοιξη αυτό το άλεξιπτωτο, θα σάς το φέρω πίσω...

καιρό ένας νέος θα τα είχε όλα έτοιμάσει για άπαγωγή.

Βέβαια, δεν είχα φθάσει ως εκεί μά η φαντασία μου έρεθιζόταν. Η γρήα φιλενάδα μου διατηρούσε μ' ένθουσιασμό τη φλόγα μου. Κάθε φορά που μ' έβλεπε, μου ζητούσε πληροφορίες για τους έρωτάς μου. Ξανάβρισκε στην ειλικρίνεια της όρμης μου δλν την ιδιοτροπία των παλιών των χρόνων, και χάρις σ' αυτήν είχα κατορθώσει να γράφω διαφορετικά γράμματα και η πολυαγαπημένη μου μούσπελε τα πιο ευχάριστα κομπλιμέντα της.

Και ύστερα, ένα πρωί, έγινε το δράμα. Δεν είχα πάει στο σχολείο, από τεμπελιά και ρωμαντική μελαγχολία. Είχα βαρεθώ να μείνω στο δωμάτιό μου. Και, μολονότι δεν συνειθίζα να της κάνω επίσκεψη πρίν απ' το μεσημέρι, ανέβηκα στο δωμάτιο της δεσποινίδος Μπλαντίν.

Μου άνοιξε την πόρτα νομίζοντας πως ήμουν κανέναν προμηθευτής. Φάνηκε τόσο σαστισμένη όταν με είδε που δικαιολογήθηκα:

— Ω! σάς ανησυχώ! Γράφατε όταν μπήκα.

— Ναι... δηλαδή... όχι. Έκανα τους λογαριασμούς μου.

Δεν έλεγε την αλήθεια γιατί προσπαθούσε να μ' αφήσει να περάσω και να με κρατήσει στο κατώφλι.

Χωρίς κακία, σ' άστεία, έκανα πως δεν κατάλαβα τη στενοχώρεια της και μπήκα.

Η πολυθρόνα της ήταν μπροστά στο τραπέζι της κι' είδα εκεί κοντά στο καλαμάρι, το τριανταφυλλί χαρτί που γνώριζα καλά, και τα γράμματά μου, τα δικά μου γράμματα, **δεμένα με κορδελλίτσες.**

— Ω! δεσποινίς...

Είχε γυρίσει. Ήταν χλωμή. Έτρεμε, Αξάφνα έπεσε στην πολυθρόνα κι' άρχισε να κλαίει σαν κοριτσάκι που το μάλλωσαν. Ποτέ τα δάκρυα δε με συγκίνησαν σε τέτοιο βαθμό. Θα έδινα αμέσως τη ζωή μου τ' όρκιζόμην για να δω ένα χαμόγελο στο δυστυχισμένο αυτό πρόσωπο και για να μπορέσουν, τα φίλιά μου να καθουχάσουν την άπελπισία της.

— Δεσποινίς σάς παρακαλώ...

Μ' έσπρωξε σιγά—σιγά, σηκώθηκε, με ώδηγησε ως το κατώφλι χωρίς να προφέρη λέξη, και κλείστηκε για να κλάψη με την ήσυχία της.

Δεν την ξαναείδα. Έφυγε ύστερα από τρεις μέρες, ποιος ξέρει για ποιά μέρος του κόσμου, δίχως να μ' αποχαιρετήσει.

Στο περιθώριο της ιστορίας

Τα δολοφόνα τριαντάφυλλα

Ένα τέρας με μορφή γυναίκας. Αυτός ήταν ο χαρακτηρισμός ενός δικαστού περιγράφοντας την Ρίτα Πόλμπος όταν δικαζόταν τον περασμένο μήνα στο Μεξικό. Έκατηγορείτο για τη δολοφονία του συζύγου της και ενός έραστου της τους οποίους σκότωσε ριχνοντας μέσα στο φαί τους δηλητήριο. Όταν άκουσε την καταδικαστική απόφαση, κοροϊδεύσε τους δικαστές της και γέλασε ειρωνικά όταν την έπαιρναν από το έδωλό της.

□ □

Πραγματικά, υπήρξαν γυναίκες που διέψευσαν όλα όσα πιστεύαμε για τα ευγενή και τρυφερά αισθήματα του ούλου τους. Μιά απ' αυτές τις γυναίκες ήταν η Ρίτα Πόλμπος. Και μιά άλλη, πιο πανούργως για τον τρόπο που άπαλλασσόταν από τους άνδρες που βαρύνονταν ήταν η μαντάμ Λουίζα ντε Πατιέρ, ευνουσμένη της Αύλης των Βερσαλλιών επί βασιλείας Λουδοβίκου του 14ου.

Η μαντάμ ντε Πατιέρ ήταν η νόθος κόρη ενός άγγλου αριστοκράτη, και μιά χωρική από την Ρουέν. Όταν αναπτύχθηκε σωματικώς, έγινε μιά πολύ ωραία γυναίκα και σε ηλικία δεκαοχτώ χρονών παντρεύτηκε έναν πλούσιο κτηματία του Τούρ, τον Κάρολο ντε Πατιέρ. Ο σύζυγός της είχε σγέσεις με τους αλκικούς κύκλους και η δημοφιλία της Λουίζας προκάλεσε αίσθηση όταν έκαμε για πρώτη φορά την εμφάνισή της στις Βερσαλλίες.

Μόλις την γνώρισε ο Βασιλεύς, έδειξε ζωηρό ενδιαφέρον, και ο απότομος θάνατος του συζύγου της έμεινε έρωτηματικό για όλους. Η άκριβης αίτια του θανάτου ποτέ δεν εξηγήθηκε ικανοποιητικά.

□ □

Η μαντάμ ντε Πατιέρ όχι μόνον δεν κράτησε πένθος, αλλά δεν έδειξε την ελάχιστη λύπη για τον θάνατο του συζύγου της. Αντιθέτως ένδιαφέρθηκε για έναν πλούσιο νεαρό ευπατρίδη, τον Ρόμπερτ Ντονάκ, ο οποίος είχε σκλαβωθεί από τα θέληγτρα της και την νιόμισε με πολύτιμα δώρα.

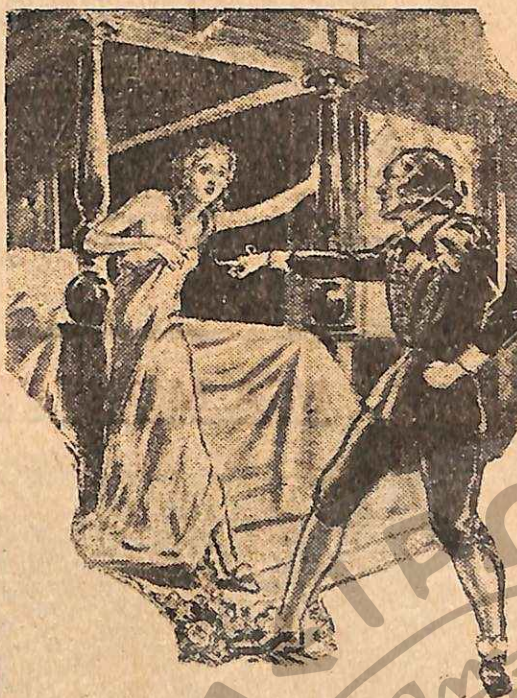
Για λίγο καιρό η νεαρή γήρα είχε κολακευθί από αυτή τη λατρεία. Κάτοπιν όμως διέβλεψε κάποιον κίνδυνο σ' αυτήν: Οι φίμες των σγέσεών της πιθανόν ναφταναν σ' αυτήν του Βασιλέως. Γι' αυτό η μαντάμ ντε Πατιέρ έστειλε από τον κήπο της, ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα τοποθετημένα μέσα σ' ένα κλειστό κουτί με την άσπρη έντολη ν' άνοιχτή μόνο από τον ίδιον τον Ρόμπερτ Ντινάκ.

Ο Ρόμπερτ άνοιξε το κουτί. Σήκωσε τα λουλούδια. Ξαφνικά όμως ένοιωσε ένα έλαφρο τσίμπημα στο δάχτυλο. Έπειτα από δυο μέρες ήταν νεκρός. Ένώ όμως η μαντάμ ντε Πατιέρ συνέχισε τον έαυτό της για τον εύκολο

τρόπο με τον οποίο άπληλ'αγη από τον έραστή της, ένας υπηρέτης εύρισκε ανάμεσα στα μοιραία τριαντάφυλλα μιά λεπτή και μακρυά βελόνα. Την πήρε και άμέσως πήγε στην Τούρ να την βρή και να της την δείξη.

Άμέσως τότε εκείνη έντελήθη το λάθος της. Ήταν όμως έξυπνη γυναίκα και δεν τρομοκρατείτο εύκολα: Άρνιήθηκε την ύπαρξη της βελόνας, έδωσε στον υπηρέτη πολλά λεπτά και τον προσέλαβε στην ύπηρεσία της ως άμαξα. Εκείνος έμεινε ικανοποιημένος και ο κόσμος χειροκρότησε την άγαθοεργία της.

Ο δεύτερος άνδρας που σκλαβώθηκε

Η Κα ντε Πατιέρ, άρνιήθηκε την ύπαρξη της βελόνας.

από την καλλονή της ήταν ένας ηλικιωμένος ευγενής Ιταλικής καταγωγής: ο κόμης ντε Βαγκλιόνι. Την συνάντησε σ' ένα χορό στο Παρίσι, και την άμέσως έπομένη ήμερα την επισκέφθηκε στο σπίτι της και της έκανε την πρότασή του. Να την παντρευτεί. Άλλά η μαντάμ Πατιέρ δεν ήταν γυναίκα που ζητούσε τον γάμο. Τον θαυμασμό των άνωδων και τα πλούσιά τους δώρα ζητούσε.

Ο κόμης, όπως ήταν έπόμενο, υπέχωρησε στις ιδιοτροπίες της. Της έδωσε μιά πολυτελή άμαξα, άναρίθμητες τουαλέτες, κι' ένα περιδέραιο από διαμάντια. Ο σύνδεσμος μαζί του διήρκεσε περισσότερο από τρία χρόνια—ο Λουδοβίκος είχε στο άναμεταξύ βρή άλλες καλλονές και δεν φοβόταν πια τη ζήλεια του. Κι' όμως ούτε ο άνοποκροτος θαυμασμός ενός άφωτισμένου και ηλικιωμένου ένενοους δεν στάθηκε ικανός να ξεριζώσει τα κακοϋόνα ένστικτά της κι' έτσι ο κόμης μιά ήμερα

έλαβε μιά κολακευτική πρόσκληση από την ντε Πατιέρ που τον προσκαλούσε στο σπίτι της στο Παρίσι. Εκεί, μόλις παρουσιάστηκε του προσέφερε ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα από τον κήπο της. Ύστερα έφυγε σφίγγοντας τα λουλούδια στο στήθος και άπορώντας γιατί ή άγαπημένη του είχε έπιμεινει να βγάλη από το μπουκέτο δυο—τρία τριαντάφυλλα. Την άλλη μέρα η μαντάμ ντε Πατιέρ άνεγώρησε άπροσπτως για την Τούρ, και σε μιά έβδομάδα ο κόμης πέθανε.

Οι γιατροί άπέδωσαν τον θάνατό του σε δηλητηρίαση που προήλθε από άμυχή του δακτύλου του.

Έπειτα από έναν χρόνο, ένας μεσοκόπος δικηγόρος απ' το Παρίσι ο οποίος είχε σγέσεις με την μαντάμ ντε Πατιέρ, πέθανε υπό τις ίδιες σχεδόν συνθήκες. Και στην διαθήκη του της είχε κληροδοτήσει την μισή περιουσία του, προκαλώντας για την άκατανόητη αυτή συμπεριφορά του την μεγαλύτερη άγανάκτηση στην γυναίκα του και την οικογένειά του.

Έπακολούθησε κάποια άπραξία στις αισθηματικές υποθέσεις αυτής της γυναίκας για λίγο καιρό. Και όταν ήταν τριανταέξη χρονών την έρωτεύθηκε τρελλά ένας είκοσιτετραετής άποθηκάριος, όνομαζόμενος Σάρλ Λεγκράντ. Στο τέλος όμως και εκείνου ή άγάπη την κούρασε. Και ως τελευταίο δείγμα της... άγάπης της τουόστειλε —τι άλλο;— ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα.

Η βελόνα τον κέντησε κι' έπακολούθησε η άβίαση σκληρή μεταστροφή. Εκείνος την κατηγορήσει ότι είχε έπικειρήσει να τον δολοφονήσει. Αυτή άρνιήθηκε την κατηγορία· ωστόσο ο έραστής της σκέφθηκε προνοητικά και καυτηρίασε την άμυχή που του είχε προκαλέσει ή βελόνα.

Την άλλη μέρα η μαντάμ ντε Πατιέρ έξαφανιζόταν από το διαμέρισμά της. Οι έρασταί της που έπιούσαν έπειτα από τις δραστηκές της μεθόδους, της ήσαν περιττοί και έπικίνδυνοι.

Τον έπόμενο χρόνο έγιναν δυο άποπειρες δολοφονίες της, την ώρα που ταξίδευε. Η ταυτότης του έκδικητού ποτέ δεν άποκαλύφθηκε, φαίνεται όμως να ήταν ο Λεγκράντ ή κανένα άλλο από τα άναρίθμητα θύματά της. Ωστόσο η μαντάμ ντε Πατιέρ όπέβαλλε μύηση άνατίον του πρώτου ή οποία όμως άποσύρθηκε έλλείψει στοιχείων.

Έπειτα από λίγον καιρό η μαντάμ ντε Πατιέρ άρρώσθησε και πέθανε μέσα σε λίγες έβδομάδες.

Τότε άνεκαλύφθη ότι στη σοφίτα του μεγάρου της είχε έγκρατασθή ένα έργαστήριο άλχημίας με διάφορα δηλητήρια και πολλές βελόνες. Έπειτα δε από μερικάς μήνες βρέθηκε άνάμεσα στην αλληλογραφία της, μιά έγγραφος όμολογία της για την δηλητηρίαση του Ντινάκ, του κόμης Βαγκλιόνι, και άλλων...

Μικρά

Έρετε ποιοι ήταν οι δυο μεγαλύτεροι γλωσσολόγοι του κόσμου; Ο περίφημος θάσος Μιθριδάτης στην αρχαιότητα, που μιλούσε 25 γλώσσες και ο Ιταλός Γωσφ. Μεσσονφάντι, που έζησε στα 1774 και που μιλούσε... 120 γλώσσες!

Το Περού υπάρχει ένα υπέροχο χωριό, σε βάθος 144 μέτρων. Το κατοικούν οι εργάτες ενός ορυχείου υδραργύρου, που βρίσκεται σ' αυτό το βάθος και που δεν τους είναι εύκολο να ανεβαίνουν κάθε τόσο στην επιφάνεια της γης.

Καφθήκατε ποτέ πόσες βελόνες θέλει για να ραφτεί ένα ανδρικό κοστούμι; Ένας Ούγγρος ράβτης δόθηκε πώς χρειάζεται 143.920! 'Απ' αυτές μόνον οι 30.000 γίνονται με το χέρι.

Τετρακόσιοι άνθρωποι γάνονται κάθε χρόνο στο Παρίσι χωρίς να αφήσουν κανέναν ξένος, και χωρίς φυσικά, να ξαναβρεθούν, παρ' όλες τις έρευνες της αστυνομίας.

Ένα νέο σύστημα κάνει τώρα... θάλαση στην Ευρώπη: τα πανδοχεία για νέους. Δέχονται μόνον νέους εργαζομένους τα έσοχικά αυτά ξενοδοχεία—χωρίς στα βέβαια, του κάθε φύλου, από τα οποία υπάρχουν 2.000 στη Γερμανία, 250 στην Τσεχοσλοβακία, 300 στην Αυστρία, 250 στην Αγγλία, 200 στην Ολλανδία και λιγότερα σ' άλλες χώρες.

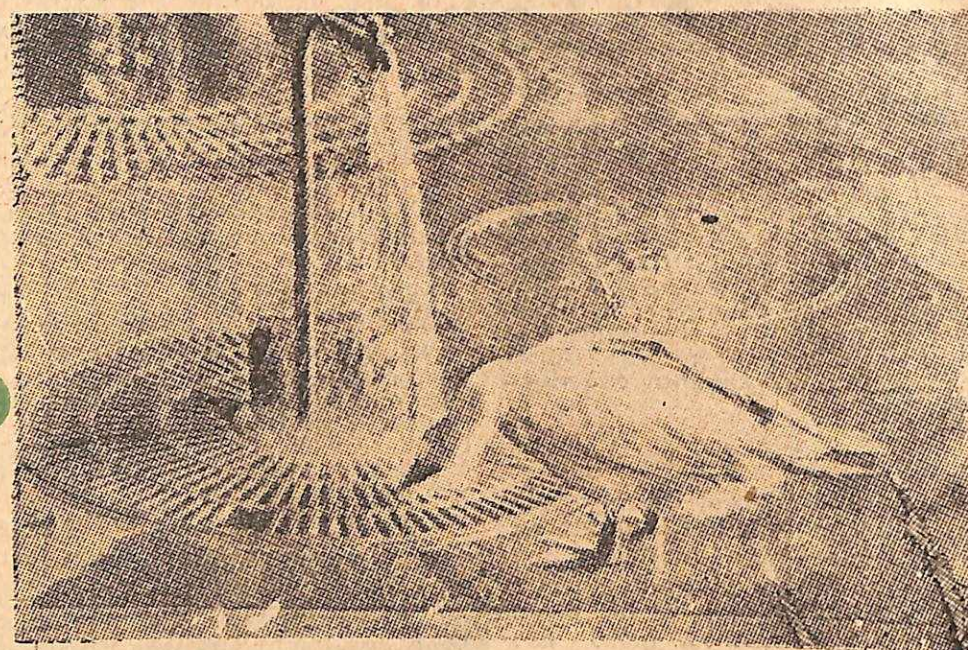
Έρετε πόσα ξεδεύει ή βασίλισσα της Αγγλίας τον χρόνο για σαπούνι τουαλέτας; 500 λίρες!

Ένας Άγγλος βιολόγος βρήκε ότι ο γυναικείος εγκέφαλος γάνει από το βάρος του, ύστερ' από τα 30 χρόνια. 'Ας τώχουν υπ' όψει τους οι κυρίες και ως σταματούν... κάτω από τα τριάντα!

Το μέτρο της γυναικείας ομορφιάς στα νησιά Σάντουιτς, μέσα στον Ωκεανό, το δίνει... το βάρος της γυναικός. Όσο πιο βαρειά είναι μια γυναίκα, τόσο πιο όμορφη θεωρείται!...

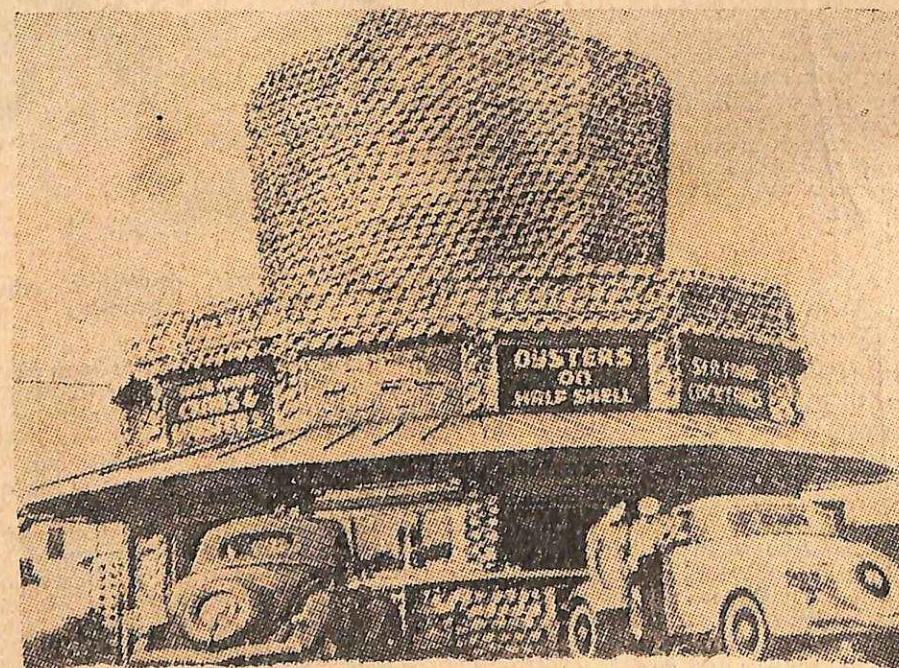
Την Ιαπωνία, οι προπόσεις δεν γίνονται στα επιδόρπια, αλλά μόλις αρχίσει το τραπέζι. Πραγματικοί άνθρωποι οι Ιάπωνες σκέφθηκαν ότι έτσι, οι ρήτορες δεν θα φλυαρούν, αφού... θα τους σφίγγει ή πείνα!

ΜΙΑ ΛΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

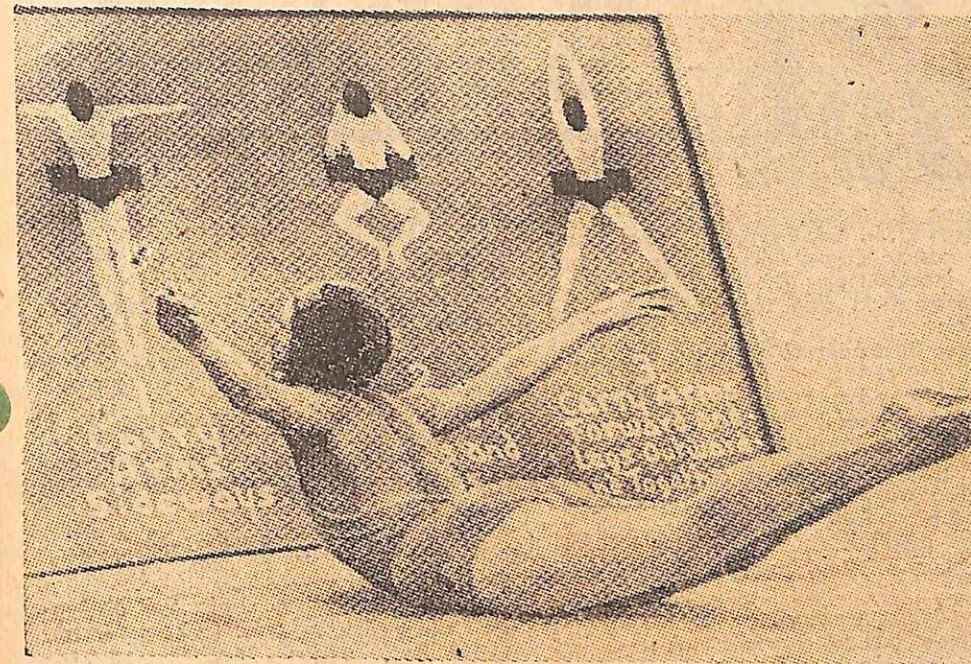
Συνθίζουμε όταν πρόκειται να χαρακτηρίσουμε κανένα ως βλάκα και ανόητο, να τον λέμε μεταξύ άλλων και χήνα. Και όμως, το πτερωτό αυτό κατοικίδιο δεν είναι και τόσο ανόητο όσο το φανταζόμαστε! Παράδειγμα, η χήνα της εικόνας μας, που παίρνει τακτικά, κάθε πρωί, το ντούς της, σ' ένα πίδακα της πλατείας Μαντλέν, στο Παρίσι.

ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ... ΠΑΓΟΔΑ

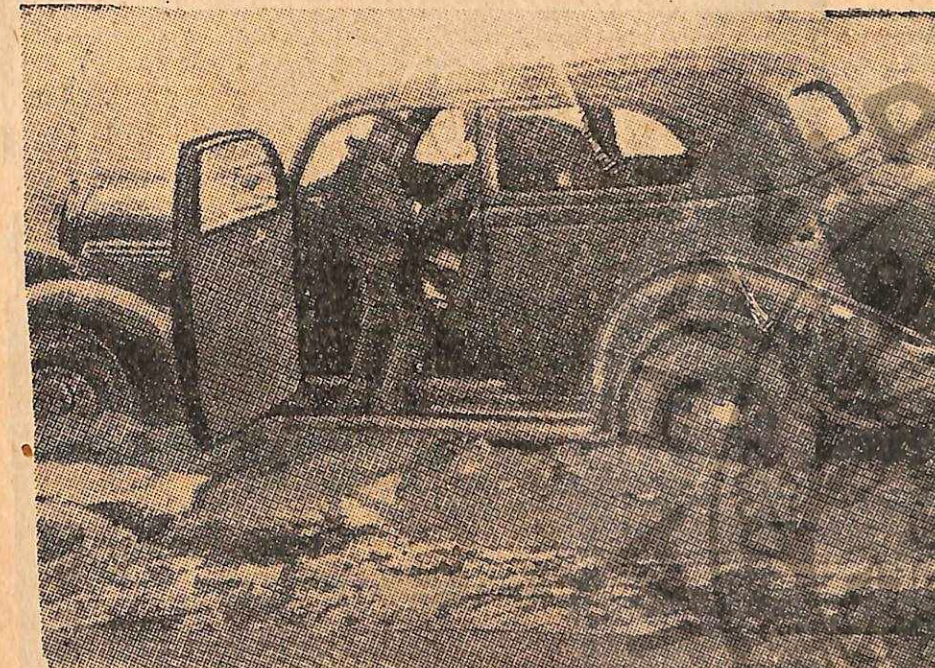
Δεν πρόκειται για καμιά Ινδική παγόδα ή για κανένα άλλο... εξωτικό οικοδόμημα. Το παραπάνω παράδοξο κτίριο είναι ένα εστιατόριο στο Χόλλυγουντ. Είναι καμωμένο, εξωτερικώς, ολόκληρο από δορακά. Έχουν δε χρησιμοποιηθεί γι' αυτή τη δουλειά περί το μισό εκατομμύριο δορακά. Μπορείτε να πείτε ότι η έμφανισή του δεν είναι τουλάχιστον πρωτότυπη;

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Οι γυμναστικές ασκήσεις στο σπίτι είναι συχνά ωφέλιμότερες από τις ασκήσεις καθ' όμιλους. Η νεαρά σπορτούμαν που δείχνει η εικόνα μας, φαίνεται ότι είναι πεπεισμένη περί αυτού, γι' αυτό και κάνει υόνη της κάθε πρωί την γυμναστική της, μπροστά σ' έναν ειδικό πίνακα που της δείχνει πώς πρέπει να γυμνασθή, ούτως ώστε να επιτύχει γρηγορότερα.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΗΣ 1938!

Οι Νεοέλληνες που διαρκώς γκρινιάζουν για δρόμους και πεζοδρόμια, μπορούν, αν θέλουν, να ακολουθήσουν το παράδειγμα του Αμερικανού μίστερ Φράνκ Πέτερλιν. Ο άνθρωπος αυτός, αφού απελπίσθηκε ότι θα διώρθωναν το δρόμο που πάει σπίτι του, και που είχε χάλα, ξαπλώθηκε μέσα στο αυτοκίνητό του, καταμεσής του δρόμου αυτού και κήρυξε απεργία πείνης!

Μικρά

Ένας Γάλλος μικροβιολόγος βεβαιώνει ότι στα δοννά της Έλβετίας και σε ύψος 3000 ποδών δεν υπάρχει ίχνος μικροβίου. Γι' αυτό οι άνθρωποι που γεννήθηκαν και ανατράφηκαν εκεί ψηλά, όταν κατέβουν σε πολιτείες, προσβάλλονται εύκολα από τις διάφορες αρρώστειες και πεθαίνουν γρήγορα.

Την Περσία και στις Ινδίες υπάρχει ένα είδος προβάτων, που τα μεταχειρίζονται και ως φορητά κτήνη. Τόσο μεγάλα και δυνατά είναι.

Τάλα με στάλα το νερό τρυπάει και την πέτρα λείει μια λαϊκή παροιμία. Ο καταρράκτης αυτός άνοιξε επάνω στο με το παραπάνω την παροιμία αυτή. Σε διάστημα 36.000 ετών, όπως λένε οι γεωλόγοι, ο καταρράκτης αυτός άνοιξε επάνω σε βραχώδες έδαφος, με κοίτη βάθους 200 ποδών, πλάτους 2.000 ποδών, και μήκους επτά μιλίων.

Το παιχνίδι του μπιλιάρδου πρωτοπαίχθηκε στην Ευρώπη κατά τον μεσαίωνα από τους λιπότες του τάγματος των Ναϊτών.

Ένας γιατρός του Βερολίνου βεβαιώνει ότι κατά κανόνα, όλοι οι εξ επαγγέλματος πολιτιστάς πάσχουν από καρδιακά νοσήματα.

Προατηρήθηκε ότι οι γωρικοί κι' οι βοσκίκοι που τρέφονται κατά το πλείστον με γάλα και ψωμί, έχουν πυκνότερα μαλλιά και τα διατηρούν μέχρι γήρως. Αντιθέτως η κατάχρηση της κρεοφαγίας προκαλεί την πρόωγη φαλάκρα.

Τουφέκια εφευρέθηκαν κατά το τέλος του δεκάτου πέμπτου αιώνα από τον Βιεννέζο Γεσπάρντ Ζόλνερ.

Επολλά σχολεία του Σικάγου τα παιδιά υποχρεώνονται να υπογράψουν ένα πρωτόκολλο, δια του οποίου υποχρεούνται να μη μισούν τα φτερά των πουλιών, ούτε να καταστρέφουν τις φωλιές τους.

Το πρώτο τηλεγραφικό κώδιο ορίστηκε στον Ατλαντικό Ωκεανό το 1858 και σίτες κέντε Αλντόρτσον του ίδιου έτους διαβιβάστηκε μέσω αυτού το πρώτο τηλεγράφημα.

33. (Η συνέχεια)

Τό διάβασε άραγε; Ή μαρτυρική αυτή έρώτηση την θασανίζει αδιάκοπα.

—Φαίνεται να ύποφέρεις! τοῦ λέγει.

—Όχι, μητέρα.

—Είσαι χλωμός. Φαίνεται κουρασμένος...

—Ω, σέ διαβεβαιώ ότι δεν έχω τίποτα μητέρα. Μόνο, καθώς σέ είδα έτσι, τρώμαξα... και αν θρίσκει ότι είμαι χλωμός, θά όφείλεται σ' αυτό άσφαλώς.

Μιλά με δυσκολία, τραυλίζοντας σχεδόν, ζητώντας τις λέξεις.

—Ήσυχασε, παιδί μου, λοιπόν, βλέπεις ότι δεν ήταν τίποτα. Πέρασε εντελώς.

—Μά πώς λιποθύμησες, μητέρα;

—Δεν ξέρω. Έκανε πολλή ζέστη στα σαλόνια. Όπως κι' εσύ ήθελα να αναπνεύσω λίγο δροσερό αέρα στον κήπο και περνώντας από δώ αισθάνθηκα ότι δεν είχα την δύναμη να φθάσω έως εκεί.

—Θέλεις να σέ οδηγήσω στο διαμέρισμά σου; Θά σέ δικαιολογήσω στον πατέρα μου...

—Ναί... αισθάνομαι μιά άκατανίκητη νύστα.

Προσπαθούσε να χαμογελάσει καθώς πάλαιε αυτό.

Έκείνο που σκεφτόταν πραγματικά ήταν ότι είχε πρό πάντων την ανάγκη να μείνη μόνη, ότι ο θόρυβος την πείραζε... ότι η μουσική αυτή, όσο μακρυνή και σδυσμένη κι' αν έρχόταν, την εξενεούριζε τρομερά...

—Ήθελε να μείνη μόνη για να σκεφθῇ καλύτερα με τί τρόπο θά έθγαινε από την κρίσιμη θέση στην όποία την έφριχναν οι άξιώσεις του Έρβέ.

Ο Μπερνάρ της πρόσφερε το μπράτσο του. Έκείνη σπηρίχθηκε σ' αυτό θαρειά. Ήταν ακόμα έξαντλημένη, συντριμμένη. Δεν μπορούσε να περπατήσει χωρίς βοήθεια.

Την ώδήγησε έως το διαμέρισμά της, χωρίς να διασχίσουν τα σαλόνια. Κανείς, ούτε καν ο συνταγματάρχης, δεν αντίληφθηκε την άπουσία της.

Στο κατώφλι του δωματίου της, ο Μπερνάρ της είπε:

—Δεν χρειάζεσαι τίποτα μητέρα;

—Όχι.

—Θέλεις να σου στείλω την καμαριέρα σου;

—Εύχαριστώ. Θά ξεντυθώ μόνη μου.

Και καθώς έμενε όρθιος, στενοχωρημένος, κατάχλωμος πάντα, ή ίδια σκέψη πέρασε πάλι από το μυαλό της κομήςσης:

—Έχει διαβάσει το γράμμα του Έρβέ!

Και της φάνηκε ότι θά λιποθυμήσει για δεύτερη φορά. Τρέμοντας, με φωνή άσταθη, ψιθυρίζει:

—Τά μάτια σου είναι σκληρά, άγαπητό μου παιδί... Γιατί με κυττάξεις έτσι; Σοῦ έκανα τίποτα;

—Όχι μητέρα.

—Τότε, γιε μου, ποιος είναι ο λόγος;

—Δεν ξέρω, μητέρα.

—Μήπως δεν μ' αγαπάς πιά;

Είχε πῆ τις λέξεις αυτές με φωνή που μόλις άκούοταν, με τά μάτια κλειστά, το κεφάλι σκυμμένο όπως ένας κατηγορούμενος που άναμένει την θανατική καταδίκη του.

Και οι λέξεις αυτές έκαναν να μαλακώσει ή καρδιά του Μπερνάρ.

—Εγώ, μαμά, δεν σ' αγαπώ; Έγώ, μαμά; έπλε με φωνή που έπνιγαν οι λυγμοί.

Την περιέβαλλε μ' ένα βλέμμα γεμάτο από μιά άπέραντη συμπόνια, μιά φλογερή αγάπη.

Την σφίγγει μέσα στα χέρια του την γεμίζει με φίλια.

Ξαλλά, ακόμη πιο φλογερά, γιατί πράγματι είχε νοιώσει μέσα στην καρδιά του κάποιο δισταγμό.

Είστω και για μιά στιγμή.

Και της λέγει μέσα σ' αυτό την θαυμασία αυτή φράση:

—Ω μητέρα! Δεν ξέρω γιατί, μα μου φαίνεται ότι ποτέ δεν σ' αγαπήσα τόσο πολύ!

—Παιδί μου! Χρυσό μου παιδί!

Και κλαίει.

Ο Μπερνάρ

ΔΙΚΗ

την αφήνει. Καταλαβαίνει πώς ό,τι κι' αν της πῆ θά ζωντανέψει τον πόνο της. Ξανακατεβαίνει στα σαλόνια. Άνακατώνεται με όλους αυτούς τους καλεσμένους που χαμογελούν, εκείνος που έχει τώρα στην καρδιά του έναν πόνο που τίποτε δεν θά γλυκάνη.

Μά οι άνθρωποι αυτοί δεν τον ένδιαφέρουν. Δεν ζητά παρά έναν μονάχα μέσα σ' όλους.

Και αυτός είναι ο Πιέρ Ζιρόντ. Θέλει να μιλήσει μαζί του. Θέλει να προσπαθήσει να μαντεύσει την ψυχή αυτή.

Έν τῷ μεταξύ, ή κυρία ντε Σεβερνύ, συντετριμμένη, με το πρόσωπο μέσα στα χέρια της, τά μάτια άπλανή, το μέτωπο ζαρωμένο, σκέφτεται τον Έρβέ.

Ξαναδιαβάζει και πάλι το γράμμα. "Α! Δεν έχει γελασθῇ! Άπαιτεί πράγματι έκατό χιλιάδες φράγκα. Και τον ξέρει καλά τον άθλιο. Δεν θά υποχωρήσει σε τίποτα!

Σέ ποιόν να έμπιστευθῇ την θέση

Συντετριμμένη, με το πρόσωπο μέσα στα χέρια της, τά μάτια άπλανή, το μέτωπο ζαρωμένο...

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ?

της; Σε ποιόν να ζητήση το ποσό αυτό;

Σκέφτεται για μιά στιγμή ν' αποταθῇ στον Άντουάν ντε Πονταλέ, τον άδελφό της. Μά είναι θεαία για την άρνησή του. Ο Άντουάν δεν την αγαπά. Δεν την αγαπήσει ποτέ.

Εμεινε όπως ήταν άλλοτε: έγωιστής, ματαιόδοξος, φιλάργυρος. Μολαταύτα ο άδελφός της είναι ο αίτιος της έγκαταλείψεως αυτής. Έπειδή άκριβώς φοβόταν εκείνον ή Μαργαρίτα έμπιστεύθηκε το παιδί στα χέρια του Ροζέ. Και ο Άντουάν είχε σπεύσει να καταδιώξει τον Ροζέ. Ο Ροζέ δεν έπέστρεψε πιά. Κι' από τον καιρό εκείνο, ή Μαργαρίτα δεν ξαναείδε το παιδί της. Τί είχε συμβῇ; Ποτέ δεν είχε μάθει άκριβώς. Ποιος ήταν ο ρόλος του Πονταλέ; Σε όλα αυτά; Ένας ρόλος άπαισίου.

Ο Πονταλέ, έξ αιτίας της ύψηλης του κοινωνικής θέσεως, φοβόταν ένα σκάνδαλο στην οικογένειά του. Θά ήθελε, ίσως, ν' αποφύγη το σκάνδαλο αυτό.

Μά καθώς φοβόταν το πᾶν από τον άδελφό της, ήταν άποφασισμένη να μη του άποκαλύψη ποιά ήταν το παιδί που είχε άποδοθῇ στην στοργή της τόσο άναπάντεχα.

—Ναί, σκεφτόταν, θά δώ τον Άντουάν άμέσως... Πρέπει.

Χτύπησε το κουδούνι και παρουσιάστηκε άμέσως ή καμαριέρα της. Βιαστικά, ή Μαργαρίτα έγραψε λίγες λέξεις με το μολύδι, τις έκλεισε σ' ένα φάκελλο κι' έδωσε το γράμμα στην καμαριέρα.

Ο κύριος ντε Πονταλέ, ο άδελφός μου, θά έρίσκει ακόμη στο μέγαρο. Δώσε του την έπιστολή αυτή και συνόδευσέ τον έως έδώ.

Ένα τέταρτο άργότερα, ο άδελφός και ή άδελφή θρίσκονταν άντιμέτωποι.

Ο Άντουάν είχε αλλάξει πολύ λίγο. Ή σκληρότης των χαρακτηριστικών του είχε γίνει έντονωτερη. Πολύς και θαθείς ρυτίδες χάραξαν το μέτωπό του. Τά χείλη του διατηρούσαν πάντα μιά στιγνή και άποφασιστική έκφραση.

Μόλις είδε το τρομαγμένο και άπλανές βλέμμα της Μαργαρίτας, ο Άντουάν κατάλαβε ότι κάτι συνέβαινε.

Τί τρέχει, λοιπόν; ρώτησε.

Χωρίς να του αναφέρῇ το όνομα του Ζιρόντ, αναφέροντας όμως τον Έρβέ, ή Μαργαρίτα του άφηγήθηκε με λίγες σύντομες λέξεις την τρομερή θέση στην όποία θρίσκοταν. Και του άπεκάλυψε καταλήγοντας τις νέες άξιώσεις του Έρβέ.

—Είναι λυπηρόν! Είναι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Είμαι λυπηρόν!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΗΡΟΥΝΙΟΥ

Το γρήγορο και το καλό ποτέ μαζί δεν πάνε.

—Παντρέψου άμα έχεις σπίτι να κοιμάσαι.

—Ή όμορφιά διαβάινει κι' ή καλωσύνη μένει.

—Δεν μπορείς νάχης καλύτερον ύπνρέτη από τον έαυτό σου.

—Οι έλπίδες κι' οι ύποσχέσεις είναι φαγητά σαρακοστιανά.

—Καλύτερη σάλτσα από την όρεξη δεν ύπάρχει.

—Οικογένεια ένωμένη, έχει την εύλογία Θεού.

—Γυναίκα που ξέρει να ύπακούη είναι βασίλισσα του άντρός της.

—Άκουε πρώτος και μίλα τελευταίος.

—Ύστερα από τά παθήματα, όλοι είναι φρόνιμοι.

—Καλά δουλεύει ο δουλευτής, όταν καλά άνατρέφει τά παιδιά του.

Κάποιος Ιστορικός άνεκάλυψε ότι ή χρήση του πηρουνιού έγινε γνωστή στην Εύρώπη για πρώτη φορά το 1054, χάρις στη σύζυγο του Δόγη της Ένετίας Δομενίκου Σιλβίου, Έλληνίδα την καταγωγή. Ή δόγισσα, λοιπόν, αυτή, έτρωγε χρησιμοποιώντας ένα χρυσό πηρούνι με δυο δόντια, δικής της έπινοήσεως. Όταν όμως έγινε γνωστό το πράγμα, θεωρήθηκε ως θλασφημία κατά του χεριού, το όποιον... εϋώγησε ο Θεός, και ο κληρός άναθεμάτισε τη δόγισσα, ή όποία εισήγαγε «καινά δαιμόνια» στις καθιερωμένες συνήθειες. Έκτοτε το πηρούνι δεν ξαναφάνηκε πιά στην Ένετία μέχρι το 1500.

Στην Άγγλία εισήγαγε το πηρούνι ο Θωμάς Κόρνας, ο όποιος, για τον λόγο αυτόν, έπαινομάσθη από τους συγχρόνους του «πηρουνοφόρος».

Ση Γαλλία, μέχρι της Έπαναστάσεως, κάθε προσκεκλημένος σε γεύμα όφειλε να παίρνῃ μαζί του το πηρούνι του και το μαχαίρι του.

Στην Ελλάδα... δεν είναι γνωστό πότε μάς ήλθε το πηρούνι.

Μη δείχνεις ποτέ το θάθος του πορτοφολιού σου, ούτε το θάθος της ψυχής σου.

—Στο χαλασμένο πλοίο όλοι οι άνεμοι έρχονται ένάντιο.

—Πάρε γυναίκα μικρότερή σου αν θέλῃς νάσαι κύριός της.

—Δεν μπορεί κανείς νάναι συγχρόνως στο μύλο και στο φαύρο.

—Το τρελλό κεφάλι χάνει τη σκούφια του.

—Για να φας το σίδερο πρέπει νάχῃς δόντια άτσάλινα.

—Το γέλιο των γυναικών είναι σαν μιά λάμψις του ούρανοῦ.

—Το πρώτο έθῆμα του καλού είναι να μην κάμῃς κακό.

—Τίποτε δεν μάς κάνει τόσο μεγάλους όσο ή δυστυχία.

—Μονάχα ή ζωή μάς διδάσκει πώς να ζούμε.

—Ή καρδιά δεν έχει ρυτίδες.

ψιθύρισε εκείνος στενοχωρημένος. "Επεσε στα χέρια ενός παλαιανθρώπου που θά σ' εκδίωξη έως ότου γίνει πλούσιος με τά δικά σου λεπτά. Έγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα.

—Είσαι πλούσιος εσύ και μπορείς να διαθέτῃς ελεύθερα την περιουσία σου χωρίς να δίνῃς λογαριασμό σε κανένα. Δώσε μου αυτές τις έκατό χιλιάδες φράγκα.

—Έκατό χιλιάδες φράγκα! Τί εύκολα που τά λές.

—Σκέψου ότι σε όλα αυτά ένας ήτσα ο ένοχος, και ότι ο ένοχος αυτός είσαι σύ.

—Είσαι λίγο κι' εσύ, μοῦ φαίνεται.

—Όχι, είπῃς εκείνη έντονα.

Ο Άντουάν άνασήκωσε τους ώμους.

Ο καθείς μας έχει τον δικό του τρόπο να βλέπη τά πράγματα.

—Τέλος άρνείσαι;

—Μά την πίστη μου, ναί.

—Άλλά τότε είμαι χαμένη.

—Ίσως.

—Τί θέλεις να πῇς;

—Ότι θά δώ αυτόν τον παλαιάνθρωπο τον Έρβέ... Θά τον άπειλήσω. Θά φοβηθῇ.

Έκείνη έκανε μιά κίνηση δυσπιστίας. Άμφέβαλλε.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Άγγλικές παροιμίες

Στό σύνταγμα επί μιᾷ ἐβδομάδα τώρα οἱ φυλακίσαις πέφτανε στις ράγες τῶν στρατιωτῶν τόσο συχνές κι' ἀλλεπάλληλες, πού μόνο..

μέ τὰ σπουργίτια πού πέφτουν στις κοπριές μποροῦν νά συγκριθοῦν.

Ἐκεῖ πού σέ τιμωροῦσε ὁ δεκανέας μέ εἰκοσιτετράωρο περιορισμό, ἐρχόταν ὁ λοχίας καί γιά τὸ παραμικρὸ σοῦβαζε δυὸ μέρες κράτηση. Δὲν πρόφτανε νά ξευστῇ γιά τὸ λαγεῖο πού σοῦτυχε, καί νάσου ὁ ἀνθυπολοχαγὸς σέ χειροτονοῦσε μέ ὀχταήμερο κράτηση, γιατί, νά ποῦμε, δὲν ἴσουν... πρόσ-γαρος!

Καί ὅλα αὐτὰ τὰ τυχερά, γιατί; Γιατί τὴν Κυριακὴ πού μὲς ἐρχόταν θά ἔκανε, λέει, ἐπιθεώρηση ὁ συνταγματάρχης! Περίφημα δηλαδή! Ὅλοι, λοιπόν, οἱ γαλονάδες, ἀπὸ τὸν ὑποδεκανέα μέχρι τὸν Ἰλαρχο, ἦσαν τόσο ἀνάστατοι κι' ἐκνευρισμένοι, πού μέ τὸ παραμικρὸ σὲ παραφούσκωναν στὶς τιμωρίες. Ἐπειδὴ, λέει, θάρχυναν ὁ κύριος συνταγματάρχης! Καλὸ κι' αὐτό!

■ ■

Ἀπ' τὸ πρωὶ λοιπὸν ὡς τὸ βράδυ, ἡ ἐπιλαρχία ὅλη παραδόνταν, σὰν νά τὴν εἶχε πιάσει σπασμός. Ὡς πού ἔνα βράδυ, ἐκεῖ πού οἱ ἄνδρες καθόριζαν πατάτες μέσα στὸ θάλαμο, πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ Φαές καὶ νελώντας μέ ἀρκετὴ κακεντρέχεια, εἶπε στὸν Γκιγιωμέτ:

—Χμ! Λοιπόν, Γκιγιωμέτ, σὺ πού ὅλο παραπονιέσαι γιά τὴν σούπα, νά εὐκαιρία νά βγῇς παραπονούμενος στὸν συνταγματάρχη...

Ὅλος ὁ θάλαμος ἀντήχησε ἀπὸ καυχασμούς.

Ὁ Γκιγιωμέτ, πού ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα στὸ κρεβάτι του, μέ τὰ δυὸ γέρια σταυρωμένα πίσω ἀπὸ τὸ σβέρκο του καί γάζευε παρακολουθώντας τὴ δουλειὰ τῶν συναδέλφων του, ἀπάντησε μ' ἕνα ἀπλό καὶ ἡρεμὸ τόνο:

—Καί τί; Δὲν μπορῶ τάχα νά βγῶ παραπονούμενος; Σάμπως θά μ' ἐμποδίσω κανένας;

—Ἀλήθεια, εἶπε ἕνας ἱππέας, ἀξίζει τὸν κόπο νά βγῇς: Αὐτὴ ἡ σούπα εἶνε χειρότερη καὶ ἀπὸ κολοκυθόζουλο. Δὲν ξέρω τί μπαχαρικά βάζουν μέσα, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς θά γινόταν καλύτερη ἂν ἔβαζαν... συναμική!

—Σούπα εἶναι αὐτή. ἡ τοῦ διαβόλου πεσκέσι! συνεπλήρωσε ὁ Φαές. Σήμερα δὲν βοήκα οὔτε ἕνα ψιχουλό κρέας μέσα.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες ἦσαν σύμφωνοι. Φώναζαν ὅτι τὸ συσσίτιο ἦταν γιά πέταγμα, κι' ἄρχισαν νά βρίζουν τὸν κλέφτη τὸ μάγειρα. Ἦταν λοιπὸν πρώτης τάξεως εὐκαιρία, τώρα μέ τὴν ἐπιθεώρηση, νά τὸν καταγγελοῦν στὸν συνταγματάρχη.

—Λοιπόν, ἐγὼ σὰς λέω θά τὸν ἀναφέρω, εἶπε ἀπ' τὸ κρεβάτι του ὁ Γκιγιωμέτ. Ἦ ἐγὼν θά πάω χειροπόδαρα στὴν ψειροῦ, ἡ αὐτός.

Ἀλλὰ ὁ Φαές, τοῦ διαβόλου κάλτσα, ἔκανε πὼς δὲν τὸν πίστευε, κι' ἄρχισε τίς τσιγγιλιές:

—Ἀστα, φιλαράκο μου. Δὲν σοῦ बताίει... Ἀκού μένα πού σοῦ λέω. Ὁταν ἔρθῃ ἡ ὥρα ἐκεῖνη θά κάνῃς τὴν πόπια.

Ἐμένα δὲ μοῦ βαστάει, κουφαδόγι; φώναξε κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ ὁ Γκιγιωμέτ, καί πετάχτηκε πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι του.

■ ■

Ἡ μέρα τῆς ἐπιθεώρησης ἔφθασε. Ἀπ' τίς τέσσερις, δυὸ ὥρες πρὶν χάβα-

Ἡ σούπα

Ἐνα εὐδυμο διήγημα τοῦ Ζωρζ Κουρτελιν

Ἐπ, ὅλοι οἱ ἄνδρες ἦσαν στὸ πόδι. Ἀλλοὶ κουβαλοῦσαν νερὸ μέ κουβάδες, ἄλλοι τρίβαν τὸ πάτωμα μέ βουρτσες, ἄλλοι τὸ πλέναν μέ σκούπες, ἄλλοι σκούγαν τὰ τ' ἴμ' ὡς ὁ σκονίζαν καί ἐξείνεναν τὰ πορτοκί... τὰ ράφια, τὰ κρεβάτια ἀλείβαν μέ λίπος τὰ στρίποδα τίς σανίδες μέ πετρέλαιο γιά τοὺς κοριοὺς, ἄλλοι γυάλιζαν τὰ σπαθία τους, τὰ κουμπία τους τὰ δπλά τους. Μὲς στὸ πανδαμόνιο καί τὴ φασαρία ἀκούγες πού καί πού καί κανένα πείραγμα ἀπὸ κανένα στραβόζουλο.

Τέλος, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἦσαν ὅλα ἔτοιμα. Οἱ ἄνδρες ὄρθιοι, μπρὸς τὰ κρεβάτια τους, πεντακάθαροι καί καλοσυγυρισμένοι, περίμεναν τὴν ἐπιθεώρηση!... Στὶς δύο ἀκριβῶς, ὁ δεκανέας ἀρχιφύλακας ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα φώναξε:

—Στίς θέσεις σας!... Προσοχή!

Μὲ μιάς ἔπαυε κάθε σούσουρο. Δὲν ἀκούγονταν ὁ παραμικρὸς ὀρυβος. Μιά στιγμὴ ἄκρας ἡσυχίας, κι' ἔπειτα ἕνα παράγγελμα καί μιὰ κλαγγὴ ἀπὸ σύρσιμο τῶν σπαθιῶν.

Ὁ συνταγματάρχης φάνηκε στὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας. Πίσω του ἕνα σμῆνος ἀξιωματικοί, μ' ἐπίσημες στολές, χρυσὰ γαλόνια καί παράσημα, τὸν ἀκολοῦθοσαν. Ἐκανε ἕνα βῆμα καί στάθηκε. Ἐρριξε μιὰ γρήγορη ματιά σ' ὅλο τὸ θάλαμο. Φάνηκε ἱκανοποιημένος. Ἐπειτα πλησίασε τὸν πρώτο δεξιὰ, τὸν Γκιγιωμέτ. Ἀρχισε νά τοῦ τραβᾷ ἕνα-ἕνα τὰ κουμπία του, γιά νά δῇ ἂν ἦσαν καλορραμένα, τὸν ἔξετασε ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια, κι' εὐχαριστημένος, τοῦ εἶπε μ' ἕνα τόνο κάπως φαιδρὸ:

—Μπράβο!... Καί δὲν μοῦ λές, παλληκάρι μου, περνάτε καλὰ ἐδῶ στὸ σύνταγμα; Ἡ ἔχετε κανένα παράπονο;

—Συνταγματάρχα μου, ἀπάντησε μέ

θάρος ὁ Γκιγιωμέτ, ἔχω νά σὰς πῶ, ὅτι ἡ σούπα δὲν ἀξίζει τίποτε!... —Πῶς!... Ἡ σούπα δὲν ἀξίζει τίποτε; ἀνέκραξε ὁ συνταγματάρχης, ἔκπληκτος.

—Τίποτε, συνταγματάρχα μου, τίποτε. Εἶναι λίγη, κι' αὐτὴ ἀνοστή καί κακορρίζικη, καυμένη ἀπὸ λίγα ξεροκόκκαλα. Ὁ μάγειρας εἶναι...

—Λέγε, παιδί μου, μπρὸς!... Τι εἶναι ὁ μάγειρας;

—Ὁ μάγειρας εἶναι... δὲν ἐνδιαφέρεται. Νά, αὐτὸ ἔχω νά σὰς πῶ, συνταγματάρχα μου.

Οἱ ἄνδρες ἀκίνητοι, σὲ στάση προσοχῆς, μέ τὸ βλέμμα ἐμπρός, τὰ χέρια τενωμένα κολλητὰ στοὺς μηρούς, ἔδειχναν ὅτι δὲν εἶχαν ἀκούσει τίποτε.

—Ἔτσι ἔ; εἶπε ὁ συνταγματάρχης. Πού εἶναι ὁ σιτιστής; Νά ἔρθῃ ἐδῶ!... Ὁ σιτιστής παρουσιάστηκε κάτω-γρος.

—...Κύριε συνταγματάρχα!... τραύλι-σε.

—Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ! ἔφώναξε ὁ συνταγματάρχης. Θά κανονίσουμε ἀμέσως τὸ ζήτημα αὐτό. Ὅσο γιά σένα, παιδί μου (εἶπε στὸν Γκιγιωμέτ, γυπώντας του τὸν ὦμο) ἔκανες πολὺ καλὰ νά μοῦ τὸ πῇς. Αὐριο ἡ σούπα θά βελτιωθῇ.

Ὁ συνταγματάρχης βηματίζει νευρικά κι' ἀπὸ τὸ θυμὸ του δάγκωνε τὸ μουστάκι του. Ἐξάφνα στάθηκε μπροστὰ στὸν Φαές.

—Δὲν μοῦ λές ἐσύ, παλληκάρι μου, τὸν ῥώτησε. Εἰν' ἀλήθεια, ὅτι ἡ σούπα δὲν ἀξίζει τίποτε ἐδῶ;

Ὁ Φαές τάχασε.

—Μὴ σαστίσεις. Πές μου πὼς τὸ βρῖσκες ἐσύ τὸ συσσίτιο; Πές τὴ γνώμη σου γωρὶς νά φοβάσαι τίποτε.

—Εἶναι καλοῦτσικο... δηλαδή καλὸ, κύριε συνταγματάρχα.

—Πολὺ καλὰ... Καί σὺ; ῥώτησε ἕναν ἄλλο στρατιώτη.

Αὐτὸς δίστασε γιά μιὰ στιγμὴ καί μετὰ ψιθύρισε:

—Εἶναι... εἶναι... καλὸ!...

—Πολὺ καλὰ!... Καί σὺ τί λές;

—Συνταγματάρχα μου, ἡ σούπα εἶναι ἐξαιρετὴ! εἶπε κι' ὁ πλαγιὸς φαντάρος.

Ὁ συνταγματάρχης ἔμεινε γιά λίγο σιωπηλὸς, κι' ἔξαφνα πῆγε μπροστὰ στὸν Γκιγιωμέτ πού ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο του.

—Δὲν μοῦ λές, ἐσύ, τοῦ φώναξε ἄγρια, τί τὸ πέρασες ἐδῶ μέσα;... Ἐ;... Τί κάθεσαι καί τσαμπουνᾷς;... Ἐ; γιά λέγε μου...

—Συν... Συν... Συν... ταγμα... τάρ... χα μου... κατώρθωσε νά ψιθυρίσῃ.

—Λέγε, λέγε καθαρά, τί ἀπαντᾷς; —Ἀλλὰ...

—Ἀ!... Μά ἐσύ εἶσαι ἀνυπόφορος!... Εἶσαι πολὺ γοντροκέφαλος καθὼς βλέπω... κεφάλι ἀγύριστο!... Μά κάνεις πολὺ ἀσχημα. Καί θά τὸ μάθῃς ἀμέσως.

Καί στρεφόμενος πρὸς τὸ λοχία:

—Λοχία, δεκαπενθήμερο αὐστηρά φυλάκιση σ' αὐτὸ τὸ ζῶν!

Ὁ καυμένος ὁ Γκιγιωμέτ δὲν τόλμησε οὔτε νά... ξεροκαταπιῇ.

ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΓΕΡΑΛΗΣ

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

—Σοῦ ὀρκίζομαι, ἀγαπημέ μου, ὅτι εἶσαι ὁ πρῶτος ἄδρας πού ἀγαπῶ.

—Σὲ πιστεύω!

—Πόσο εἶσαι καλός! Εἶσαι ὁ πρῶτος πού τὸ πιστεύεις!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὅταν πέθανε ὁ δοῦξ τῆς Β'ν-δωμης, ὁ Λουδοβίκος ὁ 14ος, ἔθεσε τὴ διοίκηση τῆς Προβ. τὴν ὁποία εἶχε ὁ ἀποθανὼν, σὲ στρατάρχη Βιλλάρ, ὅστις ἐπίσης ἦταν δοῦξ καὶ ὁμότιμος.

Ὅταν ὁ Βιλλάρ ἐπῆγε νά ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας βγήκαν γιά προεμπάνησή του, τοῦ ἐπρόσφεραν ἕνα σακκίδιο γεμάτο χρυσὰ λουδοβίκια, λέγοντας:

—Ἰδοῦ, αὐθέντα, βαλάντιον ὅμοιο μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο προσεφέραμε στὸν δοῦκα τῆς Βανδωμης, ὅταν ἦλθε ἐδῶ καί τὸ ὁποῖο ὁ δοῦξ δὲν ἐδέχθηκε...

—Ἀ! ἀπάντησε ὁ στρατάρχης, ὁ δοῦξ τῆς Βανδωμης ἦταν πολὺ περίεργος ἄνθρωπος...

Καί πῆρε τὸ βαλάντιο.

ὁ Μάριος καὶ ὁ Ὀλίβ

συζητοῦν στὴ Μασσαλία

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΘΥΜΩΝΕΙ

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ... ΚΡΥΑΔΑΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Μάριος καὶ ὁ Ὀλίβ εἶχαν μιὰ φοβερὴ συζήτηση στὸ καφενεῖο.

Γιατὶ μάλλωνα; Θά χρειαζόταν πολλὸς χρόνος νά σὰς τὸ ἐξηγήσωμε. Γιά κάποιο τεράστιο πιάσι πού εἶχε πιάσει, ὅπως ἔλεγε ὁ Μάριος. Τὸ ἀποτέλεσμα πάντως ἦταν νά βροῖσῃ ὁ Ὀλίβ τὸν Μάριο.

—Γιὰ πρόσθετε τὰ λόγια σου! λέγει καταφουρισμένος τοῦ Ὀλίβ καί πετάχτηκε ἐπάνω.

—Εἶπα αὐτὸ πού εἶπα!

—Θά σὲ ξεκοιλιάσω. Δὲν βρῖσκεται καλεῖς νά μὲ κρατήσῃ;

—Σοῦ λέγω καί πάλι: εἶσαι ἀπὸ ἐκεῖνο!...

Καί ὁ Μάριος μὲ ἀπελπισία:

—Τέλος πάντων δὲν βρῖσκεται καλεῖς ἐδῶ μέσα νά μὲ πιάσῃ νά μὴν τὸν κάνω κομμάτι!...

—■—

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΙΔΙ

Ὁ Μάριος διηγείται στὸν Ὀλίβ μιὰ τρομακτικὴ κτηνηγοικία του περιπέτεια:

—Ποῦ λές ἐκεῖ πού πήγαινα, βλέπω ἕνα φεῖδι, μὰ ἕνα φεῖδι, τί νά σοῦ πῶ! Θάταν ὡς ἔξ μετρα μακρὸ. Κοῦρος ἰδρῶς μέ περιέλουσε, ἀλλὰ ἔφερε ἐσὺ Ὀλίβ, ὅτι δὲν μοῦ παίρνουν ἐμένα ἐν-κολα τὸν ἀέρα. Στέκομαι λοιπόν. Τὸ κυττάζω μέ κυττάζω κι' αὐτό. Προσπαθῶ νά τὸ μαγνητίσω, τίποτε! Κάνω νά κουνήσω τὸ δαχτυλίδι μου, πετιέται δολοκλήρο ἐπάνω.

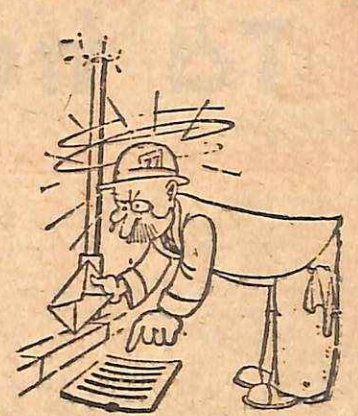
—Χοῖστος καί Παναγία, Μάριε! Κι' ἐπείτα;

—Ἐπειτα ξύπνησα.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΜΠΙΛ

Ἐνας σπουδαῖος ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν γινόταν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς. Ὁ Κ. Μπίλ εἶναι μεγάλος λάτρης τοῦ ποδοσφαίρου, ἀλλ' ἔχει ἀκόμα ὀρκισθῇ καὶ νά μὴ δῇνη πεντάρα γιά εἰσιτήριο. Σκέπτεται, λοιπόν, ν' ἀνοίξῃ μιὰ τρύπα στὸ σανιδότοιχο τοῦ γηπέδου καί ἀπὸ ἐκεῖ νά παρακολουθῇ ἀνενόητος τὸ παιχνίδι. Ἀπελάμβανε χαρούμενος τοὺς καρπούς τῶν κόπων του, ὅταν καταφθάει ἕνας πόλιςμαν. Ὁ Κ. Μπίλ, ὅμως δὲν τὰ χάνει. Βρίσκει τὸν τρόπο νά βολέψῃ τὰ πράγματα καί...

—Πῶ! Πῶ! Εἶδες ἐκεῖ; Παρ' ὀλίγο τὰ δυὸ ποτηράκια πού ἦταν νά μὲ κάνουν νά ξεχάσω νά εἶδω τὸ κουτὶ τὸ γράμμα τῆς γυναίκας μου!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ἀπὸ Ἑβραῖοι κάποτε, ὁ Ἀβραάμ κι' ὁ Σολομών, περνοῦσαν ἕνα γεφύρι πάνω ἀπὸ ἕνα πλατὺ ποτάμι. Ἐξάφνα στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ γεφυρίου εἶδαν μιὰ πινακίδα, ἡ ὁποία ἔγραφε: «Ὁ Σολομὼν ἀμολῇ ἔχει ἐκεῖνος πού θά σώσῃ ἕναν ἄνθρωπο κινδυνεύοντα ἀ πνιγῇ».

Συμφωνήσανε τότε νά πέσῃ ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος νά τὸν σώσῃ τάχα καὶ ὕστερα νά μοιραστοῦν τὰ 5 σελίνια.

Ἐπείτα λοιπὸν πρῶτος ὁ Σολομὼν στὸ νερὸ κι' ἄρχισε νά φωνάζῃ πὼς τάχα πνίγεται.

—Βοήθεια, βοήθεια, Ἀβραάμ! φώναζε τότε. Σώσε με!

—Τί ὥραία τὰ παρασταίνεις! τοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος του γελώντας.

—Βοὲ δὲν παρασταίνω τίποτε. Θά πνιγῶ στ' ἀλήθεια!

—Ξέρεις, τί σκέπτομαι Σολομὼν; Νά μὴ σὲ βγάλω ἀπ' τὸ νερὸ. Ἡ πινακίδα γράφει παρακάτω ὅτι ἐκεῖνος πού θ' ἀνασῇ ἀπ' τὰ νερά ἕνα πτώμα, παίρνει 10 σελίνια.

Τὰ περίεργα τῶν σπόρ

Ο ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΣ ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ποιο είναι το αρχαιότερο αθλητικό σωματείο του κόσμου; Ένας Άγγλος αθλητικογράφος βάλθηκε να το βρή και το βρήκε: είναι ο σύλλογος τοξωτών της βελγικής πόλεως Μπρὺς «Ζιλντ ντέζ Άρσε ντέ Σαίν Σεμπαστιέν». Τόσο αρχαίο είναι το σωματείο αυτό, ώστε δεν ξέρουν ούτε τα σημερινά μέλη

του πότε ιδρύθηκε και ποιοι υπήρξαν οι ιδρυταί του. Ένα πράγμα μονάχα είναι γνωστό και αυτό πιστοποιεί την αρχαιότητα του συλλόγου: ότι μέλη του, πήραν μέρος στην Πρώτη Σταυροφορία! Όστε ο σύλλογος έχει σήμερα ηλικία όκτώ αιώνων και μισού, τουλάχιστον!...

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ

στην Άγγλία γίνεται κάθε χρόνο και από 350 ήδη ετών, ένας περίεργος αγών σβώλων. Διεξάγεται ο αγών αυτός μεταξύ γέρων και ειδικότερα, παπουδών, και ο νικητής ανακηρύσσεται πρωταθλητής του κόσμου στους βώλους για ένα χρόνο.

Το πρωτάθλημα είναι παλιό και ο άσος του είναι κάποιος Σάμ Σπούνερ, ο οποίος διατηρεί τον τίτλο συνεχώς κατά τα πέντε τελευταία χρόνια και πού έννοει να τον διεκδικήσει και φέτος από τους άλλους συναγωνιστάς.

Ο Σπούνερ, κέρδισε για πρώτη φο-

ρά το πρωτάθλημα στα 1902—όποτε ήταν μόνον... 60 ετών! Δηλαδή λίγο ακόμα και θα έορτάση μαζί με την έκτη και έβδομη νίκη του και την εκατονταετηρίδα του!

ΕΝΑΣ... ΝΕΑΡΟΣ ΓΚΛΟΜΠ-ΤΡΟΤΤΕΡ

Είναι ο μίστερ Μάτιους Γκριού και είναι ηλικίας μόνον... 85 ετών! Ο φοβερός αυτός γέρος, γυρίζει διαρκώς, εδώ και δέκα χρόνια τώρα, τον κόσμο, την στιγμή που άλλοι συνομήλι-

κοί του — και γιατί όχι οι νεώτεροί του; — κάθονται στην γωνίτσα τους και ρουφούν σιγά-σιγά το χαμομήλι τους!

Ο μίστερ Μάτιους έχει αρχίσει από ηλικίας 75 ετών και δεν αισθάνεται διόλου κουρασμένο τον έαυτό του. Σημειώστε δε ότι ως επί το πλείστον, ταξιδεύει πεζή. Έχει διασχίσει ως τώρα τις κυριώτερες χώρες της Ευρώπης και της Άσίας και τώρα ετοιμάζεται να περάσει στην Αμερική. Έχει δηλαδή όλη τη διάθεση να συνεχίσει!

ΠΟΤΕ ΚΕΡΔΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΡΕΚΟΡ

Ποια λοιπόν είναι η εποχή κατά την οποία σημειώνονται τα περισσότερα ρεκόρ;

Η άνοιξη! Θα φωνάξετε ίσως όσοι μάς διαβάσετε. Θεωρητικώς μπορεί ναχετε δίκιο, γιατί έτσι πρέπει να είναι. Η άνοιξη βρίσκει ξεκουραστούς τους αθλητάς και επί πλέον είναι η εποχή που ο ανθρώπινος οργανισμός όργα από νέον σφρίγος και ζωή. Έν τούτοις, για να αποδειχθεί άλλη μια φορά ότι μετα-

ξύ θεωρίας και πράξεως... πολλά πέλλει, δεν συμβαίνει στην πραγματικότητα αυτό με τα αθλητικά ρεκόρ. Ο τελευταίος, τουλάχιστον πίνακας των ρεκόρ της Διεθνούς Οδηλατικής Ένώσεως θα έδει ότι οι περισσότερες επιδόσεις έχουν κερδηθεί κατά τα τέλη του καλοκαιριού ή και του φθινοπώρου ακόμη.

Και συγκεκριμένα: το 1936 μόνον εξ ρεκόρ κατεργήθησαν τον Μάϊον, ένδεκα τον Ιούνιο και δέκα έννεα τον Ιούλιο. Ένψ τον Αύγουστο, Σεπτέμβριο, Οκτώβριο και Νοέμβριο έχουν κερδηθεί 160 ρεκόρ!

ΕΝΑΣ ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΟΣ ΜΠΟΞΕΡ

αναφέρουμε παραπλεύρως για ένα ποδοσφαιρικό θαύμα. Λοιπόν στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας, υπάρχει το «παντάν» του στο μόδε, είναι ο μικρός Φρέντ Λίνδσαιη που σε ηλικία 13 ετών καταπλήσσει τους ειδικούς με το τελευταίο παίξιμό του και την αντοχή του στα χτυπήματα ακόμη και βαρυτέρων του αντιπάλων!

Ο μικρός, όπως λέγει, προπονείται τώρα μ' έναν πυγμάχο του Σίδνεϋ για να κάνει περιοδεία επιδείξεως στα μεγαλύτερα αθλητικά κέντρα του κόσμου.

ΕΝΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟ ΘΑΥΜΑ

Πολύς θόρυβος γίνεται κατ' αὐτάς στην Άγγλία γύρω από ένα αληθινό θαύμα του ποδοσφαίρου. Είναι ο νεαρός Ράλφ Σάμουελ Μόρνεϋ, ηλικίας 14 μόνον ετών!

Ο υάντζερ του μεγάλου ποδοσφαι-

ρικού συλλόγου «Άρσενάλ», τον είδε να διευθύνει κάποια μέρα έναν ποδοσφαιρικό αγώνα παιδικών και τον θαύμασε. Τον πήρε αμέσως υπό την προστασία του και από τότε ο μικρός προπονείται υπό την επίβλεψη του. Ο μάνατζερ και προστάτης του λέγει ότι είναι μια αληθινή ποδοσφαιρική ιδιοφυΐα.

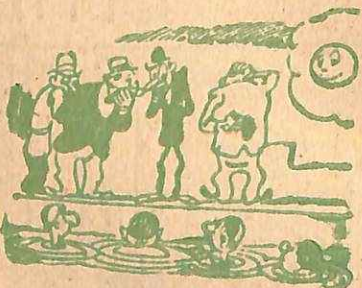
Έν τῷ μεταξύ ο μικρός Μόρνεϋ συνεχίζει και τις σπουδές του στο κολέγιο.

Ο προπονητής του λέγει, ότι σε λίγον καιρό, όλος ο φιλάθλος κόσμος θα υυλάη γι' αυτόν.

ΟΙ ΑΔΙΟΡΓΑΝΩΤΟΙ ΔΙΟΡΓΑΝΩΤΑΙ

Αν πιστέψουμε τα παρακάτω όπως τα άφηγείται Άθηναίος φιλάθλος που έπείστρεψε αυτές τις μέρες από το Παρίσι, υπάρχουν και άφηρημάδες που ξεπερνούν κάθε όριο!

Ίδου το γεγονός:
Η κολυμβητική επιτροπή των Παρισι

ων, είχε καθιερώσει εβδομαδιαίες προπονητικές επιδείξεις «γυνώτερ-πόλο» σε μια «παισινα», στις οποίες συμμετέχουν οι καλλίτεροι παίκτες του Παρισιού.

Στην πρώτη επίδειξη, άπειρο ήταν το φιλάθλο... και φιλοθέαμον κοινό. Οι παίκται έπλεσαν στο νερό και έπρόκειτο να δοθεί το σύνθημα της έναρξεως των άσκήσεων, όταν ξαφνικά διεπιστώθη... ότι έλειπε η μάλλα!

Όλα τα είχαν προβλέψει οι διοργανωταί έκτός αυτής!...

Η Γκαμπύ Μορλαί

Μας μιλεί για την επιτυχία

Ποιός μπορούσε περισσότερο να μιλήσει για την επιτυχία στην ζωή, στην τέχνη, από την Γκαμπύ Μορλαί, την δημοφιλέστερη Παριζιάνα στάρ; Και όμως άκούστε την πώς εκφράζεται απαντώντας σ' ένα έρώτημα που της έκανε ή συνεργάτης μεγάλου παρισινού περιοδικού.

□ □

Η επιτυχία! Τι εύκολη λέξη και πρό παντός τί εύκολα πού την έπαναλαμβάνουν τα ανθρώπινα χείλη! Και, όμως, αν θελήση να έμβραθύνη κανείς, θά έδει ότι είναι περίπου συνώνυμη με την ευτυχία. Είναι κάτι το σχεδόν ασύλληπτο, σαν κι αυτήν. Έννοώ βέβαια την αληθινή επιτυχία, την πραγματική, όχι την επιτυχία της μιάς στιγμής. Και η επιτυχία αυτή κερδίζεται δύσκολα, άργά και ύστερ' από μόχθους και προϋποθέσεις που μπορούν να σάς φῶνε τα καλύτερά σας χρόνια. Για μένα τουλάχιστον, λένε ότι έχω επιτύχει στην σταδιοδρομία μου. Αν έπιμείνετε να το παραδεχθώ θά προσθέσω ότι αν έκανα κάτι, το έκανα ύστερα από σκληρότατο άγώνα. Το θέατρο, από όπου ξεκίνησα, το κατέκτησα σπιθαμή προς σπιθαμή! Άρριβισμός στην τέχνη δεν χωρεί αν βέβαια, σήμερα τα πράγματα δεν είναι τόσο αυστηρά και οι αντίληψεις περί τέχνης έχουν πάθει άρκετη άβραρία. Πάντως, όμως, έγω έπάλαψα σε μια εποχή που το θέατρο και ο κινηματογράφος θεωρούντο ακόμη μια τέχνη. Σήμερα τα πράγματα είναι εύκολότερα. Μια καλλιτέχνης μπορεί να κοιμηθεί φιγκυράντ και να ξυπνήσει άσπτερ. Άλλά και σήμερα, δεν μπορεί να πῆ κανείς για την επιτυχία ότι είναι κάτι το σταθερό, το διαρκές. Πόσα χρόνια «ζή» ένας στάρ; Ο κινηματογράφος «Μολλώχ άχόρταγος», θέλει διαρκώς και νέο υλικό για την άπύθμενη κοιλιά του. Βρίσκουν οι σκηνοθέται διαρκώς νέους, τους ένθαρρύνουν και σε δυο μέρες τους λανσάρουν... άστέρας! Έρχεται, βέβαια, έτσι ή επιτυχία, αλλά μια επιτυχία δεν σημαίνει πάντα και καθιέρωση ενός ταλέντου, μια άνανώρησή του από αυτούς που καταλαβαίνουν. Κι έτσι βλέπουμε σε λίγον καιρό να έμφανίζονται νέα δνόματα, για να αντικαταστήσουν τα άλλα που έχουν κιόλας «παληώσει». Ανακεφαλαιώνω: Το να σημειώσει λοιπόν κανείς κάποια επιτυχία, δεν είναι το δύσκολο. Εκείνο που είναι αλήθεια δύσκολο είναι να την διατηρήσει. Και την διατηρήσει κανείς την επιτυχία όσο πιο πολύ άρέσει στο κοινό. Γιατί μόνον σ' αυτό πρέπει να βασίζεται κανείς, έφόσον μόνον αυτό καταλαβαίνει αληθινά και άγαπᾷ αληθινά τον καλλιτέχνη που έχει άξία. Θά μου πῆτε: και ή κριτική; Αυτήν, για να είμεθα ειλικρινείς, πρέπει να την λογαριάζει κανείς μόνον στις άρχές του σταδίου του, όπου είναι απαραίτητος και ή παραμικρότερη ένθάρρυνσις. Κατόπι την αντικαθιστά ή διαφήμισις, ή καμουφλαρισμένη δηλαδή ψευτιά. Αί, λοιπόν, δεν θάθελα ποτέ να γίνω, ότι έγιναι, μόνον από διαφήμιση! Είναι σύστημα πολύ

έπισφαλές. Μια δόση ναρκωτικού στο κοινό το όποιον, όμως μπορεί και να μην την αισθανθή ή αν την αισθανθή να ξυπνήσει κάποια μέρα τόσο άσχημα πού να μην ξέρη ο διαφημιζόμενος από πού του ήρθε ή... ξαφνική άποτυχία. Όσον άφορά την κριτική; σάς άναφέρω και το έξης: ότι υπάρχουν καλλιτέχναι τους όποιους έχει κουρελιάσει ή κριτική, τους είρωνεύθηκε, τους πέταξε σαν σκύβαλα στα ρείθρα του δρόμου, αλλά θεωρητι-

κώς. Το κοινό τα άγνόησεν όλα αυτά, γιατί το κοινό είναι ο άρχων, ο υπέρτατος κριτής για κάθε άξία. Και όταν το κοινό άγαπήσει έναν καλλιτέχνη, τον άγάπησε για πάντα και μπορεί να φωνάξη ή κριτική όσο θέλει. Σας θυμίζω τις άρχές της σταδιοδρομίας μου. Υπήρξε όπως σάς είπα πολύ δύσκολος. Η κριτική δεν υπήρξε διόλου έπιεικής για μένα. Με βρήκαν μικρόσωμη, μιση μερίδα άνθρωπον! Βρήκαν πώς δεν είχα φωνή, πώς δεν άκούομαι καθόλου στη σάλλα και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι δεν θά κάνω «σπουδαία πράγματα». Έγω παρ' όλίγον να το πιστέψω τόσο πιο πολύ, όταν οι διευθυνταί μου, έπηρεασμένοι δεν μου έδιναν παρά ρολάκια. Ήλθε όμως ο κινηματογράφος έδωκα ό,τι ήθελα έγω ό,τι μπορούσα να δώσω και ή σκηνοθεσία άλλαξε άμέσως!... Δεν μπορώ, όμως, ακόμη και σήμερα να καυχηθώ ότι έχω κερδίσει την όριστική επιτυχία. Έρχονται στιγμές που άμφιβάλλω κι' έγω για την καλλιτεχνική μου άξία και διερωτώμαι αν δεν διήρκεσε πολύ ή επιτυχία μου. Έν τούτοις είναι, όπως σάς είπα το κοινό, και αυτό φαίνεται με μεθάει ακόμη. Πάντως, έπαναλαμβάνω ότι δεν υπάρχει σχετικώτερο και άντιπαθέστερο πράγμα από την επιτυχία στον κινηματογράφο. Αν ο Ροδόλφος Βαλεντίνο, ήταν δυνατόν να ξαναρχότανε στον κόσμο και να ξανάπαιζε στον κινηματογράφο σάς βεβαιώ ότι δεν θά είχε πια την πρώτη επιτυχία. Και υπάρχουν σήμερα βεντέτες που θάταν πρό πολλού ξεχασμένες, αν δεν τις συγκρατούσε στην ζωή, την καλλιτεχνική ζωή ή έντατική διαφήμιση.

ΓΚΑΜΠΥ ΜΟΡΛΑΙ

Η Γκαμπύ Μορλαί, σε δυο από τους μεγαλύτερους ρόλους που κέρασε στο θέατρο και στην όθνη

Ενα τρελλό όνειρο :

Δραματικός διάλογος του Α. Σνίτσλερ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ANNA ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ, μιά όμορφη γυναίκα 35 χρόνων.
ΦΡΑΝΤΣ ΚΕΛΛΕΡ, ένας συμπαθητικός άνδρας της ίδιας περίπου ηλικίας.
ΚΑΟΥΦΜΑΝ, διευθυντής έμπορικου καταστήματος.

(Η σκηνή παριστάνει τó λογιστήριο ενός μεγάλου έμπορικού καταστήματος. Δύο γραφεία άριστερά και δεξιά. Στο βάθος ένα χρηματοκιβώτιο. Μιά έταξέρα με κατάστιχα. Πόρτα άριστερά και στο βάθος. Τηλέφωνο. Η Άννα κάθεται στο γραφείο της και κυττάζει τó μεγάλο ρολόι τού τοίχου).

ANNA, (άνησυχη).—Οχτώμιση κι' ακόμα νάρθη ό κύριος Κέλλερ... Μά τί έγινε, λοιπόν; Πώς δέν ήρθε στήν ώρα του;

(Άνοίγει ή πόρτα τού βάθους και μπαίνει ό διευθυντής Κάουφμαν. Η Άννα, ταραμμένη, σηκώνεται μπροστά στο γραφείο της).

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (αύστηρος).—Καλημέρα, κυρία Μπλουμένταλ. (Ρίχνει μιά ματιά στο άλλο γραφείο). Πώς; Δέν ήρθε ακόμη ό κύριος Κέλλερ;

ANNA, (ταραμμένη).—Καλημέρα, κύριε διευθυντά... Ό κύριος Κέλλερ; Μά... θα είναι μέσα στο κατάστημα...;

ΚΑΟΥΦΜΑΝ.—Τόν είδατε;

ANNA, (κατακόκκινη από την ταραχή της).—Τόν κ. Κέλλερ; Πώς... Είχε έρθει πρώτος...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (δύσπιστος).—Πολύ καλά... Μπορείτε να μου πείτε, κυρία Μπλουμένταλ, τί χρήματα βρίσκονται στο ταμείο;

ANNA, (με την ίδια ταραχή).—Αμέσως, κύριε διευθυντά... (Άνοίγει ένα μεγάλο λογιστικό βιβλίο). Τó Σάββατο τó θράδυ έκλείσαμε με έκατόν τριάντα χιλιάδες μάρκα. Α!... Μή συγχωρείτε... Πρέπει να προσέσω ακόμη και τις είκοσι χιλιάδες μάρκα τού κυρίου Κέλλερ που εισέπραξε από τούς Μπάουερ...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (κάθεται στο γραφείο και κυττάει τó βιβλίο).—Μά πώς; Δέν έχετε τελειώσει ακόμη τούς λογαριασμούς σας!...

ANNA, (κατάχλωμη).—Μάλιστα, κύριε διευθυντά... Δηλαδή... ό κύριος Κέλλερ τó Σάββατο που εισέπραξε τις είκοσι χιλιάδες μάρκα από τούς Μπάουερ δέν έπρόφτασε να έπιστρέψει στο γραφείο... Τό άπόγευμα, όπως και την Κυριακή, είχαμε κλειστά...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (θυμωμένος).—Ε, λοιπόν;

ANNA, (με την ίδια ταραχή).—Επρεπε να φέρη τά χρήματα σήμερα τó πρωί...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (έκπληκτος).—Μά από πού είναι έδώ; Δέν σάς τά παρέδωσε;

ANNA, (με φωνή που τρέμει).—Μάλιστα, κύριε διευθυντά...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ.—Τότε, λοιπόν, γιατί μου λέτε όλες αυτές τις ιστορίες; Κλείστε, σάς παρακαλώ, τούς λογα-

ριασμούς σας... Τά χρήματα τού ταμείου μπορεί να τά χρειασθώ ύστερα από λίγη ώρα... Να τά έχετε έτοιμα... Περιμένω την έπίσκεψή ενός έμπόρου... (Σηκώνεται).

ANNA, (τρέμοντας φανερά).—Τά χρειαζόσθε όλα, κύριε διευθυντά;

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (σκανδαλισμένος).—Τί έρώτησις είναι αύτή; Κυρία Μπλουμένταλ, μου φαίνεσθε πολύ παράξενη σήμερα τó πρωί!... Δέν μου άρέσουν οι άταξίες στο ταμείο!

ANNA, (πειραγμένη).—Κύριε διευθυντά, με προσβάλλετε!... Έργάζομαι δεκαπέντε χρόνια σ' αύτό τó κατάστημα... Κανένας άλλος διευθυντής δέν μου έκανε ως τώρα μιά παρα-

νομή...

ANNA, (άνησυχη).—Οχτώμιση κι' ακόμα νάρθη ό κύριος Κέλλερ... Μά τί έγινε, λοιπόν; Πώς δέν ήρθε στήν ώρα του;

(Άνοίγει ή πόρτα τού βάθους και μπαίνει ό διευθυντής Κάουφμαν. Η Άννα, ταραμμένη, σηκώνεται μπροστά στο γραφείο της).

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (αύστηρος).—Καλημέρα, κυρία Μπλουμένταλ. (Ρίχνει μιά ματιά στο άλλο γραφείο). Πώς; Δέν ήρθε ακόμη ό κύριος Κέλλερ;

ANNA, (ταραμμένη).—Καλημέρα, κύριε διευθυντά... Ό κύριος Κέλλερ; Μά... θα είναι μέσα στο κατάστημα...;

ΚΑΟΥΦΜΑΝ.—Τόν είδατε;

ANNA, (κατακόκκινη από την ταραχή της).—Τόν κ. Κέλλερ; Πώς... Είχε έρθει πρώτος...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (δύσπιστος).—Πολύ καλά... Μπορείτε να μου πείτε, κυρία Μπλουμένταλ, τί χρήματα βρίσκονται στο ταμείο;

ANNA, (με την ίδια ταραχή).—Αμέσως, κύριε διευθυντά... (Άνοίγει ένα μεγάλο λογιστικό βιβλίο). Τó Σάββατο τó θράδυ έκλείσαμε με έκατόν τριάντα χιλιάδες μάρκα. Α!... Μή συγχωρείτε... Πρέπει να προσέσω ακόμη και τις είκοσι χιλιάδες μάρκα τού κυρίου Κέλλερ που εισέπραξε από τούς Μπάουερ...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (κάθεται στο γραφείο και κυττάει τó βιβλίο).—Μά πώς; Δέν έχετε τελειώσει ακόμη τούς λογαριασμούς σας!...

ANNA, (κατάχλωμη).—Μάλιστα, κύριε διευθυντά... Δηλαδή... ό κύριος Κέλλερ τó Σάββατο που εισέπραξε τις είκοσι χιλιάδες μάρκα από τούς Μπάουερ δέν έπρόφτασε να έπιστρέψει στο γραφείο... Τό άπόγευμα, όπως και την Κυριακή, είχαμε κλειστά...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (θυμωμένος).—Ε, λοιπόν;

ANNA, (με την ίδια ταραχή).—Επρεπε να φέρη τά χρήματα σήμερα τó πρωί...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (έκπληκτος).—Μά από πού είναι έδώ; Δέν σάς τά παρέδωσε;

ANNA, (με φωνή που τρέμει).—Μάλιστα, κύριε διευθυντά...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ.—Τότε, λοιπόν, γιατί μου λέτε όλες αυτές τις ιστορίες; Κλείστε, σάς παρακαλώ, τούς λογα-

ριασμούς σας... Τά χρήματα τού ταμείου μπορεί να τά χρειασθώ ύστερα από λίγη ώρα... Να τά έχετε έτοιμα... Περιμένω την έπίσκεψή ενός έμπόρου... (Σηκώνεται).

ANNA, (τρέμοντας φανερά).—Τά χρειαζόσθε όλα, κύριε διευθυντά;

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (σκανδαλισμένος).—Τί έρώτησις είναι αύτή; Κυρία Μπλουμένταλ, μου φαίνεσθε πολύ παράξενη σήμερα τó πρωί!... Δέν μου άρέσουν οι άταξίες στο ταμείο!

ANNA, (πειραγμένη).—Κύριε διευθυντά, με προσβάλλετε!... Έργάζομαι δεκαπέντε χρόνια σ' αύτό τó κατάστημα... Κανένας άλλος διευθυντής δέν μου έκανε ως τώρα μιά παρα-

νομή...

ANNA, (άνησυχη).—Οχτώμιση κι' ακόμα νάρθη ό κύριος Κέλλερ... Μά τί έγινε, λοιπόν; Πώς δέν ήρθε στήν ώρα του;

(Άνοίγει ή πόρτα τού βάθους και μπαίνει ό διευθυντής Κάουφμαν. Η Άννα, ταραμμένη, σηκώνεται μπροστά στο γραφείο της).

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (αύστηρος).—Καλημέρα, κυρία Μπλουμένταλ. (Ρίχνει μιά ματιά στο άλλο γραφείο). Πώς; Δέν ήρθε ακόμη ό κύριος Κέλλερ;

ANNA, (άνησυχη).—Οχτώμιση κι' ακόμα νάρθη ό κύριος Κέλλερ... Μά τί έγινε, λοιπόν; Πώς δέν ήρθε στήν ώρα του;

(Άνοίγει ή πόρτα τού βάθους και μπαίνει ό διευθυντής Κάουφμαν. Η Άννα, ταραμμένη, σηκώνεται μπροστά στο γραφείο της).

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (αύστηρος).—Καλημέρα, κυρία Μπλουμένταλ. (Ρίχνει μιά ματιά στο άλλο γραφείο). Πώς; Δέν ήρθε ακόμη ό κύριος Κέλλερ;

ANNA, (ταραμμένη).—Καλημέρα, κύριε διευθυντά... Ό κύριος Κέλλερ; Μά... θα είναι μέσα στο κατάστημα...;

ΚΑΟΥΦΜΑΝ.—Τόν είδατε;

ANNA, (κατακόκκινη από την ταραχή της).—Τόν κ. Κέλλερ; Πώς... Είχε έρθει πρώτος...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (δύσπιστος).—Πολύ καλά... Μπορείτε να μου πείτε, κυρία Μπλουμένταλ, τί χρήματα βρίσκονται στο ταμείο;

ANNA, (με την ίδια ταραχή).—Αμέσως, κύριε διευθυντά... (Άνοίγει ένα μεγάλο λογιστικό βιβλίο). Τó Σάββατο τó θράδυ έκλείσαμε με έκατόν τριάντα χιλιάδες μάρκα. Α!... Μή συγχωρείτε... Πρέπει να προσέσω ακόμη και τις είκοσι χιλιάδες μάρκα τού κυρίου Κέλλερ που εισέπραξε από τούς Μπάουερ...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (κάθεται στο γραφείο και κυττάει τó βιβλίο).—Μά πώς; Δέν έχετε τελειώσει ακόμη τούς λογαριασμούς σας!...

ANNA, (κατάχλωμη).—Μάλιστα, κύριε διευθυντά... Δηλαδή... ό κύριος Κέλλερ τó Σάββατο που εισέπραξε τις είκοσι χιλιάδες μάρκα από τούς Μπάουερ δέν έπρόφτασε να έπιστρέψει στο γραφείο... Τό άπόγευμα, όπως και την Κυριακή, είχαμε κλειστά...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (θυμωμένος).—Ε, λοιπόν;

ANNA, (με την ίδια ταραχή).—Επρεπε να φέρη τά χρήματα σήμερα τó πρωί...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (έκπληκτος).—Μά από πού είναι έδώ; Δέν σάς τά παρέδωσε;

ANNA, (με φωνή που τρέμει).—Μάλιστα, κύριε διευθυντά...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ.—Τότε, λοιπόν, γιατί μου λέτε όλες αυτές τις ιστορίες; Κλείστε, σάς παρακαλώ, τούς λογα-

ριασμούς σας... Τά χρήματα τού ταμείου μπορεί να τά χρειασθώ ύστερα από λίγη ώρα... Να τά έχετε έτοιμα... Περιμένω την έπίσκεψή ενός έμπόρου... (Σηκώνεται).

ANNA, (τρέμοντας φανερά).—Τά χρειαζόσθε όλα, κύριε διευθυντά;

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (σκανδαλισμένος).—Τί έρώτησις είναι αύτή; Κυρία Μπλουμένταλ, μου φαίνεσθε πολύ παράξενη σήμερα τó πρωί!... Δέν μου άρέσουν οι άταξίες στο ταμείο!

ANNA, (πειραγμένη).—Κύριε διευθυντά, με προσβάλλετε!... Έργάζομαι δεκαπέντε χρόνια σ' αύτό τó κατάστημα... Κανένας άλλος διευθυντής δέν μου έκανε ως τώρα μιά παρα-

νομή...

ANNA, (άνησυχη).—Οχτώμιση κι' ακόμα νάρθη ό κύριος Κέλλερ... Μά τί έγινε, λοιπόν; Πώς δέν ήρθε στήν ώρα του;

(Άνοίγει ή πόρτα τού βάθους και μπαίνει ό διευθυντής Κάουφμαν. Η Άννα, ταραμμένη, σηκώνεται μπροστά στο γραφείο της).

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (αύστηρος).—Καλημέρα, κυρία Μπλουμένταλ. (Ρίχνει μιά ματιά στο άλλο γραφείο). Πώς; Δέν ήρθε ακόμη ό κύριος Κέλλερ;

ANNA, (ταραμμένη).—Καλημέρα, κύριε διευθυντά... Ό κύριος Κέλλερ; Μά... θα είναι μέσα στο κατάστημα...;

ΚΑΟΥΦΜΑΝ.—Τόν είδατε;

ANNA, (κατακόκκινη από την ταραχή της).—Τόν κ. Κέλλερ; Πώς... Είχε έρθει πρώτος...

ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (δύσπιστος).—Πολύ καλά... Μπορείτε να μου πείτε, κυρία Μπλουμένταλ, τί χρήματα βρίσκονται στο ταμείο;

ANNA, (με την ίδια ταραχή).—Αμέσως, κύριε διευθυντά... (Άνοίγει ένα μεγάλο λογιστικό βιβλίο). Τó Σάββατο τó θράδυ έκλείσαμε με έκατόν τριάντα χιλιάδες μάρκα. Α!... Μή συγχωρείτε... Πρέπει να προσέσω ακόμη και τις είκοσι χιλιάδες μάρκα τού κυρίου Κέλλερ που εισέπραξε από τούς Μπάουερ...

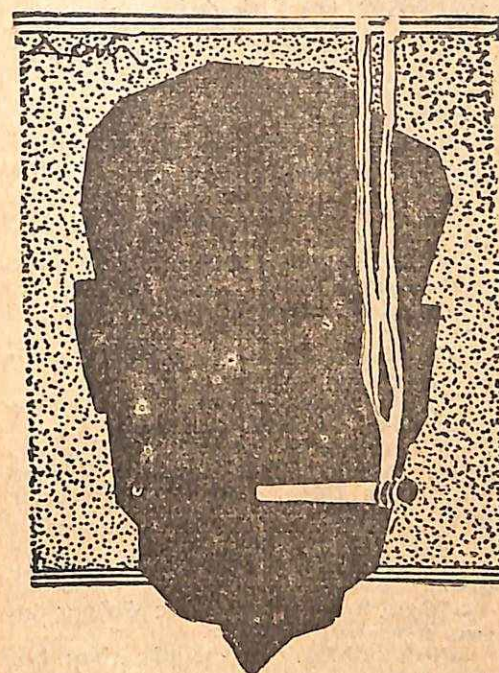
ΚΑΟΥΦΜΑΝ, (κάθεται στο γραφείο και κυττάει τó βιβλίο).—Μά πώς; Δέν έχετε τελειώσει ακόμη τούς λογαριασμούς σας!...

ANNA, (κατάχλωμη).—Μάλιστα, κύριε διευθυντά... Δηλαδή... ό κύριος Κέλλερ τó Σάββατο που εισέπραξε τις είκοσι χιλιάδες μάρκα από τούς Μπάουερ δέν έπρόφτασε να έπιστρέψει στο γραφείο... Τό άπόγευμα, όπως και την Κυριακή, είχαμε κλειστά...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ",

Η δολοφονία τού τοκογλύφου

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΜΙΑ ΔΙΑΡΡΗΞΗ ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ

Ηταν μήνας Ιανουάριος και εκείνο τó θράδυ τó χιόνι έπεφτε σέ πυκνές τολύπες στο Λονδίνο, όταν κατά τά μεσάνυχτα, ένας αξιοπερίεργος τύπος διέσχισε ά-

τάραχος τούς δρόμους, λές και άψηφούσε και παγωνιά και χιόνια.

Δέν ήταν νέος ώστόσο ό άνθρωπος αυτός. Ήταν ένας άντρας της ηλικίας εκείνης, κατά την οποίαν μόνον άν ήταν τρελλός θα τού έπιτρεπόταν να άδιαφορή για την κατάσταση τού καιρού και μάλιστα σέ τόσο προχωρημένη ώρα.

Ήταν ένας ψηλός και αδύνατος άνδρας άκαθόριστης ηλικίας, μάλλον ήλικιωμένος, με γκριζά μαλλιά, και χοντρά γυαλιά σέ σκελετό ταρταρούγας, που τόν ανάγκαζαν κάθε τόσο να σταματάη καταμεσής τού δρόμου για να τά ξεθαμπώσει με τó μανδηλι του, και, με μιά μικρή κρεατοελιά κάτω από τó άριστερό, αύτί. Περπατούσε ώστόσο κυρτωμένος, με τó ύφος άνθρώπου που τόν είχαν γηράσει πρόωρα οι άτυχίες και κούτσαινε έλαφρά από τó άριστερό πόδι. Μολοντί ή παγωνιά ήταν μεγάλη και τó χιόνι έπεφτε πυκνό, ούτε άδιάδροχο φορούσε ούτε και κρατούσε όμπρέλλα. Ένα μάλλινο κασκόλ διπλωμένο στον λαιμό του, τού προστάτευε τόν αυχένα, και μέρος τού προσώπου του από τó διαπεραστικό κρύο.

Προχωρώντας άργά-άργά, μπήκε στον παραποτάμιο δρόμο και σέ λίγο, σταμάτησε μπρός σέ μιά ώραια έπαυλη και έβρινε δλόγυρά του μιά ματιά, σαν άνθρωπος που ήθελε να βεβαιωθεί άν δέν τόν παρακολουθούσε κανείς. Τó χιόνι είχε σταματήσει να πέφτει έκείνη την ώρα και ή παγωνιά είχε γίνει πολύ πιο αισθητή.

Άφου βεβαιώθηκε πως κανένα άδιάκριτο μάτι δέν παρακολουθούσε τις κινήσεις του, άφησε τó μισοκακόμοιρο όφρος του και πήδησε τά σιδερένια κάγκελλα τού κήπου της όμορφης έλλάς με εύκινησία που θα προκαλούσε τόν θαυμασμό έκείνου που θα τόν έβλεπε. Ή έπαυλις ήταν κατασκότεινη. Σκυλλί στον κήπο δέν ύπληρχε. Πετριγυρίζοντας την ό άγνώστος, τύπος, διάλεξε ένα από τά πλάθυρα τού πρώτου πτώματος, τó διέρρηξε με

μεγάλη δεξιότητά και στο διάστημα δύο τó πολύ λεπτών και σέ λίγο, κυκλοφορούσε σαν φάντασμα μέσα σέ σκοτεινούς διαδρόμους φωτιζόμενος άμυδρά από τó κλεφτοφανάρο του.

Σέ λίγο, άνακάλυπτε την βιβλιοθήκη τού μεγάρου και έμπαινε μέσα σ' αύτή. Ή πρώτη του δουλειά ήταν να τραβήξη τó βαρύ παραπέτασμα τού παραθύρου, έτσι ώστε να μη φανή από τó δρόμο φως και κατοπιν να προχωρήσει προς τó χρηματοκιβώτιο τó όποιο και περιεργάστηκε λίγες στιγμές σαν πραγματογνώμων. Βγάζοντας τότε από την ζώνη του μερικά διαρρηκτικά έργαλεία έπεδόθηκε άθόρυβα στην διάρρηξή του. Για την δουλειά αύτή δέν τού χρειασθηκαν παρά δέκα μόνον λεπτά της ώρας.

Μιά δυσάρεστη έκπληξη ώστόσο τόν περίμενε, μόλις τó χρηματοκιβώτιο άνοιξε. Στο έσωτερικό του δέν θρήκε τó παραμικρό χαρτονόμισμα και τó παραμικρό κόσμημα. Και όμως, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχε μαζέψει, έπρεπε να βρή μέσα στο χρηματοκιβώτιο έκείνο θησαυρούς!

Ή όμορφη έκείνη έλλα άνθηκε στον χρηματιστή "Αρτσιμπαλντ Μπέκερ" ό όποιος φημιζόταν ως ένας από τούς πιο σκληρούς τοκογλύφους!

Δάνειεν επί ενεχύρω και με τόκο όγδόντα ή και εκατό τοις εκατό! Άνθρωπος που φοβόταν ως και αύτή ακόμη ή μάννα του, δέν έμπιστευόταν την περιουσία του ούτε σ' αύτή την Τράπεζα της Άγγλιας. Τά χρήματά του και τά ένέχυρά που άποτελούσαν μεγάλο θησαυρό, τά έκρυβε στο χρηματοκιβώτιο της έπαύλεώς του. Πώς τώρα αυτός δέν εύρισκε τó παραμικρό κόσμημα και ούτε ένα σελίνι μέσα στο χρηματοκιβώτιο τού άπάνθρωπου τοκογλύφου;

Ό "Λωποδύτης-Φάντασμα", γιατί όπως θα μάντεψε ασφαλώς ό άναγνώστης, αυτός ήταν ό διαρρηκτής, σκέφθηκε λίγες στιγμές και στο τέλος έχαμονέλασε μουρμουρίζοντας:

—Φίλτατε "Αρτσιμπαλντ Μπέκερ, λυπάμαι πολύ που μ' ανάγκαζες να μη περιορίσω την έρευνά μου μέσα στην βιβλιοθήκη σου. Καταλαβαίνω! Δέν έχεις έμπιστοσύνη ούτε στο χρηματοκιβώτιό σου και τó θράδυ κρύβεις τούς θησαυρούς σου μέσα στην κρεββατοκάμαρά σου. Μεταξύ στρώματος και σομιέ ίσως. Έλα όμως που δέν έννοω να βγω από δω μέσα με άδεια χέρια! Τί να κάνουμε; Ά-φού είνε έτσι τά πράγματα, θα σου κάνω ή μεγάλη τιμή να σέ έπισκεφθώ και στην κρεββατοκάμαρά σου.

Τό ότι ό τοκογλύφος "Αρτσιμπαλντ Μπέκερ" βρισκόταν έκείνη την ώρα στην

κρεββατοκάμαρά του και κοιμόταν κουκουλωμένος ως τά αυτιά, ήταν κάτι περισσότερο παρά θέβαιο για τόν "Λωποδύτη-Φάντασμα". Πριν έπιχειρήσει αύτή τη διάρρηξη, πήρε όσες δυνατός πληροφορίες μπορούσε για την ιδιωτική ζωή τού τοκογλύφου. Γνώριζε καλά ότι ό τοκογλύφος, χρόνια τώρα, από τότε που πέθανε ή γυναίκα του, κλειδωνόταν από τις έπτά στο σπίτι του και κοιμόταν από τις έννέα. Τό προσωπικό της έπαύλεας, μιά καμαριέρα, ή μαγειρίσσα, ένας θαλαμηπόλος και ό κηπουρός, ήσαν άναγκασμένοι να κάνουν την ίδια πληκτική ζωή. Έπλάγιαζαν και αύτοί όλίγο μετά τις έννέα, στα διαμερίσματά τους, που έβρισκονταν στο τρίτο πάτωμα. Σωφέρ δέν είχε, γιατί δέν είχε την άνάγκη τέτοιων πολυτελείας. Ωδηγούσε μόνος του τó "φορτάκι" του.

Βγαίνοντας από την βιβλιοθήκη, ό "Λωποδύτης-Φάντασμα" προχώρησε περπατώντας στα δάκτυλα ως την πόρτα της κρεββατοκάμαρας. Έβγαλε τότε μιά μακρυνά σύριγγα με κεραυνόβολο άναίσθητικό άέριο, έπέρασε τó στόμιο της στην κλειδαρότρυπα και έπίεσε. Ύστερα από πέντε λεπτά, με την βεβαιότητα ότι ό τοκογλύφος από τόν φυσικό ύπνο θα είχε περάσει σέ ένα ληθαργικό που θα διακοιούσε έξη τουλάχιστον ώρες, διέρρηξε και την πόρτα της κρεββατοκάμαρας και μπήκε μέσα σ' αύτην κρατώντας στή μύτη του ένα θαμβάκι ποτισμένο με κάποιο ύγρο που έξουδετέωνε την ένέργεια τού ναρκατικού άερίου.

Μιά άλλη έκπληξη, πολύ πιο δυσάρεστη, τόν περίμενε μόλις μπήκε στην κρεββατοκάμαρα και άναψε τó κλεφτοφανάρο του, που για λίγες στιγμές τó κράτησε σβασμένο. Μιά έκπληξη από έκείνες που κάνουν τόν άνθρωπο να χάσει την ψυχραιμία του.

Πάνω στο κρεβάτι κοιτόταν πεσμένος με τά μορτίνα, ό τοκογλύφος "Αρτσιμπαλντ Μπέκερ" και κάτω από τó πρόσωπό του βρισκόταν μιά λιμνούλα από μαύρο, παγωμένο αίμα. Ένα περίστροφο, μεγάλο διαμετρήματος κοιτόταν κάτω από τó κρεβάτι, κάτω άκριβώς από τó δεξί χέρι τού τοκογλύφου που κρεμόταν προς αύτό.

Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ - ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ Ε-ΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ευθύς μόλις συνήλθε από την πρώτη του έκπληξη ό "Λωποδύτης-Φάντασμα" έτρεξε στο κρεβάτι και σέ λίγο, ύστερα από όλιγοστιγμή εξέταση, βεβαιώθηκε πως είχε να κάνει με ένα πτώμα.

Έπρεπε πια να βεβαιωθεί και άν έπρόκειτο περί αυτοκτονίας ή έγκληματος. Τά πράγματα, εκ πρώτης όψεως, μαρτυρούσαν ότι έπρόκειτο περί αυτοκτονίας. Δέν έπρεπε όμως να βασισθώ στα πράγματα. Ή στάσις τού πτώματος, όπως και τó περίστροφο, μπορούσαν κάλλιστα να ήσαν μιά σκηνοθεσία ενός έγκληματίου για να παραπλανή ή δικαιοσύνη.

Χωρίς να άγγισξ τó πτώμα, ούτε τó

MARTEN-NTAL

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

περίστροφο, άνοιξε τὰ τζάμια γιά νά άερίσθῃ τὸ τραγικὸ δωματίου καὶ άρ- χισε άμέσως τίς έρευνές του. Τά μάτια του, κάρφωθηκαν έξαφνικά σέ ένα χαλ- κά μέ διάφορα κλειδιά πού θρискόταν πάνω στό κομοδίνο. Μέσα στό κλει- διά άναγνώρισε καὶ τὸ κλειδί τοῦ χρη- ματοκιβωτίου. Αὐτὸ τοῦ φάνηκε πολύ περίεργο. "Αν ὁ τοκογλύφος δέν εἶχεν αὐτοκτονήσει, δέν θά άφηνε τὸ κλειδί τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ πάνω στό κομοδίνο του. "Ανθρωπος σάν αὐτὸν πού έτρεμε γιά τὸ χρῆμα του καὶ πού φοβόταν ὡς καὶ αὐτὴ άκόμη τῆ σκιά του, θά έκρυβε τὸ κλειδί τοῦ χρημα- τοκιβωτίου τοῦ σέ κάποια μυστική κρύπτη άν όχι κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα του. "Αν πάλι εἶχεν αὐτοκτονήσει, αὐ- τοκτόνησε, άφού πήρε τοὺς θησαυροὺς του ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό του καὶ τοὺς έκρυψε κάπου μέσα στήν κρεβά- τοκάμαρά του! Ποῦ; "Υστερα, ένας άνθρωπος πού άποφασίζει νά πηδήσῃ ἀπὸ τὴν μιὰ ζωὴ στήν άλλη, σκέπτε- ται τοὺς θησαυροὺς του κατὰ τίς τε- λευταίες του στιγμές; Τοὺς πήρε ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό του γιά νά μὴ τὸ άνοίξουν οὐ πηρέτες του μετὰ τὸν θά- νατό του καὶ δέν θροῦν τίποτα οἱ κλη- ρονόμοι του; Τότε γιατί άφησε τὸ κλειδί πάνω στό κομοδίνο, στή διάθε- ση τοῦ πρώτου τυχόντος; Δέν έπρεπε νά κρύβῃ καὶ τὸ κλειδί σέ μέρος τὸ ὁ- ποῖο μόνον οἱ κληρονόμοι του θά γνώ- ριζαν; "Απὸ τὰ κλειδιά, τὰ μάτια του πήγανε στό παράθυρο πού ἦταν καλὰ κλεισμένο ἀπὸ μέσα. Τά τζάμια, ἀπὸ τὴν παγωνιά ἦσαν θαμπωμένα έξετα- ζοντάς τὰ διώας προσεκτικά, εἶδε σέ έ- να σημεῖο δακτυλίδι. "Ο τοκογλύφος εἶχε σκουπίσει μὲ τὰ δακτυλά του τὴ θαμπάδα τοῦ τζαμιοῦ γιά νά κυττάξῃ στό διάδρομο πρὶν αὐτοκτονήσει; Κα- θὼς έξεταζε τὸ παράθυρο, τὸ πόδι του έπάτησε κάτι τὸ σκληρό. "Εσκυψε καὶ σήκωσε ἀπὸ τὸ παγὺ ταπέτο ένα άν- δρικό δακτυλίδι μὲ ένα ρουμίνι. Τί έ- σήμαινε πάλι αὐτό; Καὶ ποῖν άκόμη σχηματίζῃ γνώμη γιά τὸ εὐρήμα του, λίγο έλειψε νά ξεφωνίσῃ θριαμβευτι- κά. Τά μάτια εἶχαν καὶ πάλι καοφω- θῇ στό πτώμα καὶ εἶδε κάτι πού τὸν έ- πειθε πῶς έπρόκειτο περὶ έγκλήμα- τος! Προχωρώντας τότε πὸς τὸ έρ- μάρι, τὸ άνοιξε καὶ κύταξε τὸ έσωτε- ρικὸ πρὸς τὸ κάτω μέρος. "Η έξετα- σις αὐτὴ τὸν έπεισε πιά πῶς δέν χω- ροῦσε ἡ παραμικρὴ άμφιβολία ὅτι έ- πρόκειτο περὶ έγκλήματος. Βγήκε τό- τε ἀπὸ τὴν έπαυλὴ άφού άφησε μέσα στό χρηματοκιβώτιο τὸ περίφημο έπι- σκεπτήριό του καὶ εἰδοποίησε τηλεφω νικῶς τὸν Σοῦμερ.

ΕΝΑ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΚΟΛΠΟ

*Ήταν κιόλας πέντε καὶ τέταρτο. Σέ λίγο, θά άρχιζε ἡ κίνηση στοὺς δρό- μους. "Ενα γαλακτοπωλεῖο πού θρι- σκόταν άπέναντι άκριβῶς ἀπὸ τὴν τραγικὴ έπαυλῃ, άνοιγε τίς πόρτες του. "Ο "Λωποδύτης-Φάντασμα" μῆ- κε σ' αὐτὸ καὶ διέταξε ένα ζεστὸ γάλα άφού έκάθισε μὲ τρόπο ὥστε νά βλέ- πῃ πρὸς τὴν έπαυλῃ.

Σέ λίγο, εἶδεν ἀπὸ τὴ θέση του έ- κείνη νά καταφάνῃ ὁ Σοῦμερ μὲ δυὸ άλλους άστυνομικοὺς καὶ νά χτυπᾷ τὴν πόρτα. Εἶδε τὴν καυκαριέρα νά ά- νοίγῃ καὶ τὴν κατάπληξή της ὕστερα ἀπὸ λίγες λέξεις πού τῆς εἶπαν οἱ ά- στυνομικοί.

"Υστερα ἀπὸ μιῇ ὥρᾳ εἶδε νά κα- ταφάνουν δυὸ αὐτοκίνητα μὲ άστυνο- μικοὺς καὶ δικαστικούς. "Αφῆσε νά πε- ράσουν δέκα λεπτά τῆς ὥρας έπλήρω-

σε τὸ γάλα πού εἶχε πῆ καὶ, παίρνον- τας γιά μιὰ άκόμη φορά τὸ μισοκακό- μοιρο ὕφος του, μῆπκε στήν τραγικὴ έ- παυλῃ.

—Τὰ πράγματα εἶναι άπλούστατα, έλεγεν έκείνη τῇ στιγμῇ ὁ εἰσαγγε- λεύς. "Ο "Λωποδύτης Φάντασμα" δέν σκοτώνει. Εἶναι γνωστὸ αὐτό. Αὐτὸς ὁ- μως άν συλληφθῇ θά πληρώσῃ γιά τὸ θάνατο τοῦ "Αρτσιμπαλντ Μπέκερ γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου αὐτοῦ. "Εδесе τὸν χρηματι- στή, τὸν έφίμωσε, διέρρηξε τὸ χρημα- τοκιβώτιό του καὶ τοῦ πήρε ὅλη του τὴν περιουσία. Τὸ ὁμολογεῖ μὲ τὸ έ- πισκεπτήριό πού άφησε, τὸ ὁμολόγησε καὶ τηλεφωνικῶς στόν ἱνσπέκτορ Σοῦ- μερ. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ χρηματι- στής, φίλαργυρος ὅσο κανένας ἴσως στόν κόσμο, δέν έμπιστευόταν οὔτε μιὰ λίρα σέ τραπεζικὸ κατάστημα. "Όλη του τὴν περιουσία τὴν εἶχε στό σπῆτι του, μέσα στό χρηματοκιβώτιό του. "Ο "Λωποδύτης-Φάντασμα" τοῦ πήρε, λοιπόν, ὅλη του τὴν περιουσία άφῆνοντάς στή θέση τῆς εἰς ἀντάλ- λαγμα, ένα έπισκεπτήριό μὲ ὑποσχέ- σεις. "Αγνωστο πῶς, ὁ χρηματιστής κατάρθωσε κατόπιν καὶ έλυσε τὰ δε- σμὰ του. "Ετρεξε στό χρηματοκιβώ- τιό του, εἶδε τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς του, δέν έπίστεψε ἴσως στήν ὑπόσχεση τοῦ "Λωποδύτη — Φάντασμα" νά έπι- στρέψῃ τὰ κλοπιμαία καὶ, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς άπελπισίας, έπέστρεψε στό δωματίό του καὶ τίναξε τὰ μυαλά του.

—Μιὰ έρώτησι παρακαλῶ, λέει ὁ "Λωποδύτης — Φάντασμα", διακόπον- τας τον. Βρήκατε τὸ σχοινί μὲ τὸ ὁ- ποῖο ὁ "Λωποδύτης-Φάντασμα" τὸν εἶχε δεμένο;

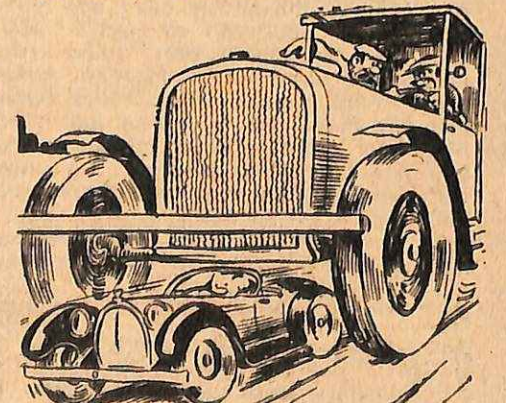
"Αλληλοκυττάχτηκαν ὅλοι κατάπλη- κτοι. "Η έρώτησι τοῦ άγνωστου ἦταν πολὺ λογικὴ. "Όσο γιά τὸν Σοῦμερ, έγοῦρλωσε τὰ μάτια του κυττάζοντάς τον καὶ έκαμιν ένα ὅημα πρὸς αὐτόν.

—Ποῖος εἰσθε σεις; —"Ενας περίεργος άνθρωπος. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ὑποθέσεις κινοῦν έξαιρε- τικά τὸ ένδιαφέρον μου. Περινοῦσα τυ- χαίως, άκουσα έγκλημα καὶ άνέβηκα. —"Α! Καί... τί έννοεῖτε μὲ τὴν έρώ- τησή σας;

—Ποῖος μάς πείθει ὅτι ὁ "Λωποδύ- της-Φάντασμα" δέν μῆπκε γιά νά κλέ- ψῃ μετὰ τὸν θάνατο αὐτοῦ τοῦ ανθρω- πού, ὅτι δέν πήρε οὔτε καρφίτσα καὶ ὅτι εἰδοποίησε τὴν άστυνομία;

—Αὐτὰ εἶναι ὑποθέσεις. —Βρίσκετε; Μοῦ έπιτρέπετε νά κά- νω μερικὲς παρατηρήσεις; Κάτι κα-

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

—Περίεργο πράμα! Πρὸ λίγου ἦταν προ- στά μας μιὰ κουρσίτσα καὶ τώρα δέν τὴν βλέπω...

ταλαβαίνω καὶ ἐγὼ ἀπὸ αὐτά.

"Ο Σοῦμερ ὁ ὁποῖος ὑπωψιάζοταν πῶς ὁ άγνωστος ἦταν ὁ "Λωποδύτης- Φάντασμα" δέν έφερε τὴν παραμικρὴ αντίρρηση.

—Κάμετέ τες. —Εὐχαριστῶ γιά τὴν έμπιστοσύνη. Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν θαλαμη- πόλο:

—Πλησίασε μιὰ στιγμῇ. "Εχω κάτι νά σέ ρωτήσω.

"Ο θαλαμηπόλος έπλησίασε δυσανα- σχετώντας.

—Τί μὲ θέλετε; "Εγὼ δέν ξέρω τί- ποτα.

—Γιατί θιάζεσαι; Σέ ρώτησε κανεῖς άν γνωρίζεις τίποτα;

—"Όχι... ἀλλά νόμιξα... "Εγὼ κοιμή- θηκα κατὰ τίς έννέα καὶ μισή.

—Μά οὔτε πότε κοιμήθηκες σέ ρωτή- σαμε. Κάποια άλλη έρώτησι έχω νά σοῦ κάνω. Πόσο καιρὸ ὑπηρετεῖς σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι;

—Δυὸ μῆνες. —Εἶσαι ὁ μόνος άνδρας τοῦ προσω- πικοῦ. "Ετσι;

—"Όχι. Καὶ ὁ κηπουρὸς άνδρας εἶ- ναι. Δέν εἶναι γυναίκα.

—Ναί, ἀλλά ὁ κηπουρὸς εἶναι ένα γεροντάκι πού έγήρασε στήν ὑπηρε- σία τοῦ "Αρτσιμπαλντ Μπέκερ καὶ άν ὑποθέσουμε πῶς ὁ κύριός σου δολοφονήθηκε ἀπὸ μέλος τοῦ προσωπι- κοῦ του, μόνον τὸν κηπουρὸ δέν μποροῦ- με νά ὑποψιασθοῦμε.

—"Εμένα μπορεῖτε νά μὲ ὑποψια- σῆτε;

—Βεβαίως, Γιατί ἐσὺ εἶσαι νέος στήν ὑπηρεσία. Καί, ὅχι μόνον σέ ὑποψιά- ζομαι, ἀλλά καὶ εἶμαι θέβαιος πῶς σὺ τὸν έδολοφόνησες. "Ινσπέκτωρ Σοῦ- μερ, λέει στρεφόμενος πρὸς τὸν άστυ- νομικό, πέσασέ του τίς χειροπέδες άν θέλῃς νά έξακολουθήσω. "Αν κάνω λά-θος, τοῦ τίς θνάξεις.

"Ο θαλαμηπόλος άφησε τὸν έαυτό του νά πέσῃ θαρῶς σέ μιὰ πολυθρόνα, πράγμα τὸ ὁποῖο γιά ὅλο τὸν κόσμο άπετέλεσε μιὰ ὁμολογία. "Ενας εληρὸς μεταλλικός κρότος άκούσθηκε. "Ο Σοῦμερ τοῦ πέραςσε στή στιγμῇ τίς χειροπέδες καὶ στράφηκε πρὸς τὸν "Λωποδύτη-Φάντασμα".

—Περιμένουμε κύριε τίς εξηγήσεις σας.

—Εἶναι άπλούστατα. Διάρρηξη δέν εἶναι σὸ μέγαρο ἐκτὸς τῆς διαρρή- ξεως τοῦ "Λωποδύτη-Φάντασμα" πού μῆπκε ἀπὸ ένα παράθυρο. "Αν έξετα- σετε τὸ χιόνι, θά βρῆτε ἴσως άποτυπώ- ματα τῶν ὑποδημάτων του.

—Τὰ ὁποῖα δέν εἶναι άπίθανο καὶ νά συμφωνοῦν μὲ τὰ ὑποδήματα πού φο- ρεῖτε, παρατήρησε ὁ Σοῦμερ εἰρωνικά.

—"Όχι ἱνσπέκτωρ. "Αν ἐγὼ ἦμουν ὁ "Λωποδύτης-Φάντασμα" θά φοροῦσα ὅπως έκείνος ὑποδήματα μὲ προσθε- τές σόλες πού θά τίς έβγαζα μετὰ τὸ κατόρθωμά μου. "Αλλά μὴ μὲ διακό- πτετε γιὰτὶ μὲ τίς διακοπές δέν κά- νουμε άλλο παρὰ νά χάνουμε καιρό. "Αλλος, λοιπόν, ἀπὸ τὸν "Λωποδύτη- Φάντασμα", δέν μῆπκε ἐδῶ μέσα, καί, ὅπως ξέρομε ὅλοι μας, ὁ άνθρωπος αὐτὸς δέν σκοτώνει. "Η αὐτοκτονία ὁ- ποκλείεται.

—Απὸ τί; —Παρατηρήσατε τὰ ὑποδήματα πού φορεῖ τὸ θῦμα!

Στράφηκαν ὅλοι καὶ τότε μόλις πα- ρατήρησαν ὅτι τὸ πτώμα φοροῦσε πα- ράτερα ὑποδήματα! Παρατηρήσατε τώρα καὶ έκείνο τὸ δακτυλίδι πού λάμ- πει πεσμένο στό ταπέτο, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ δολοφόνος μετὰ τὸ έγκλημα έπέταξε ά-

Πῶς ζοῦσαν καὶ διασκέδαζαν στὸν μεσαιῶνα

"Αρχοντες καὶ άρχόντισσες άγράμματοι. "Ο δαυμασμός πρὸς τὴν βαρβαρότητα. Πῶς μιὰ ὥραια

δέσποινα άναγκάστηκε νά φάῃ τὴν καρδιά τοῦ άγαπημένου της. — Γιορτές,

πανηγύρια, έξωφρενισμοί, κλπ.

Κάθε ἐποχὴ έχει τὰ δικά της ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ τίς ξεχωριστές δια- σκεδάσεις της. "Απ' ὅλες, ὁμως, τίς ἐποχές πού σημείωσαν σταθμὸ στήν ἱστορία τῆς ανθρωπότητας, ἡ πιὸ ένδιαφέρουσα εἶναι ἡ μεσαιωνικὴ, γιὰτὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μακρᾶς αὐτῆς πε- ριόδου βλέπουμε ν' αναπτύσσεται ὁ σύγ- χρονος πολιτισμός, ένῳ, ἐκ παραλλήλου, έπικρατοῦσαν ἀκόμα μερικὲς προλήψεις, δεισιδαιμονίες καὶ βαρβαρότητες πού προκαλοῦν τὴν κατάπληξη καὶ τὸν τρό- μο τοῦ σημερινοῦ ανθρωποῦ.

Θά σᾶς παρουσιάσουμε, λοιπόν, μερι- κές σύντομες καὶ χαρακτηριστικὲς εἰκό- νες ἀπὸ τὴν κοσμικὴ καὶ κοινωνικὴ τῆς μακροῦνης έκείνης ἐποχῆς. "Ενας κόσμος περίεργος, ἀλλόκοτος — καὶ λιγάκι κω- μικός — θά ξαναζωντανέψῃ μπροστά σας. Μά, ὅπως καὶ άν έχη τὸ πρᾶγμα, θά παραδεχθῆτε καὶ μόνον σας πῶς ὁ κό- σμος αὐτὸς παρουσίαζε μεγάλο ένδιαφέ- ρον καὶ πῶς εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ γοη- τεία πού έχουν ὅλα τὰ περασμένα...

—

"Όλοι γενικά οἱ εὐγενεῖς τοῦ μεσαιῶ- νος ἦσαν άγράμματοι. "Αγνοοῦσαν γρα- φὴ καὶ άνάγνωσι. Τὴ σκοτοῦρα αὐτὴ τὴν άφηναν γιὰ τοὺς νομομαθεῖς, τοὺς γραφιάδες καὶ τοὺς ποιητάς. Καὶ αἱ πο- λυῦμνηθείσαι, ὁμως, δέσποιναι τοῦ και- ροῦ έκείνου, ἦσαν πιὸ άγράμματος καὶ ἀπὸ τοὺς άνδρες. "Ενας χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς, εξυμνώντας τὰ σωματικά καὶ ψυχικά θέληττρα τῆς "Αγνῆς, δου- κίσσης τῆς Φραγκονίας, προσθέτει μὲ θαυμασμό:

"Τὸ καταπληκτικὸ σ' αὐτὴ τὴν ὑπερ- τελεία γυναίκα εἶναι ὅτι ξέρεῖ νά γράφῃ τὸ μικρὸ της ὄνομα!...".

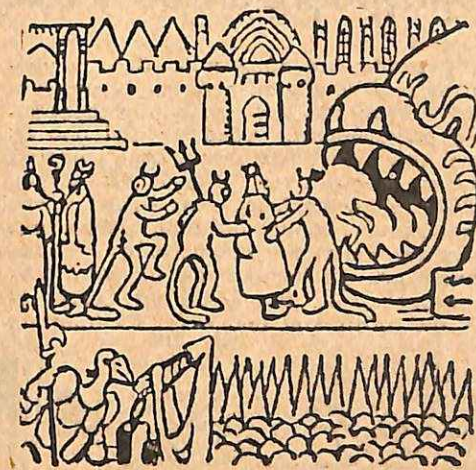
—

"Ενα άλλο περίεργο χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς έκείνης εἶναι πῶς ἡ βαρβα- ρότης, τὰ πρωτόγονα δηλαδὴ καὶ άγρια αἰσθήματα έθεωροῦντο τότε άσφαλές τε- κμήριο... εὐγενούς καταγωγῆς καὶ κα- λῆς ἱπποτικῆς συμπεριφορᾶς! "Όσο πιὸ

πὸ τὸ παράθυρο τὰ κλοπιμαία σέ κά- ποιο συνένοχό του πού περίμενε σὸ σκοτεινὸ δρομάκι! Βλέπετε τίς δα- χτυλίδες σὸ θαμπωμένο τζάμι; Τὸ σκούπισε μὲ τὰ δακτυλά του γιά νά δι- ῃ άν ὁ συνένοχός του θρискόταν σὸ δρόμο! "Ενα δακτυλίδι τοῦ έπεσε στή θία του καὶ αὐτὸς δέν τὸ κατάλα- βε. "Αφού τὸν έσκότωσε, τὸν έντυσε εἰλαστικά γιά νά σκηνοθετῇ μιὰ αὐ- τοκτονία. "Ανοίξατε τὸ έρμάρι καὶ θά βρῆτε δυὸ παράταιρα ὑποδήματα! Αὐτὰ τὰ ὑποδήματα δὲν έπρόδωσαν! Στὴ θία του, πήρε δυὸ ὑποδήματα δυὸ διαφορετικῶν ζευγαριῶν καὶ τὰ φόρεσε σὸ θῦμα τοῦ!

—Περιττὸ νά εξακολουθήσετε, λέει σκηνοθετῶν μιὰ αὐτοκτονία. "Όμολο- σῇκανόμενος ὁ θαλαμηπόλος. "Εγὼ γὰ κύριοι, Στὴν τακτικὴ άνάκρισι καὶ

ἀπότομος καὶ βάρβαρος φαινόταν ένας άρχοντας, τόσο περισσότερο ἦταν άξιο- θαύματος. Θά έχετε ἴσως διαβάσει τὴν ἱστορία τοῦ εὐγενούς εκείνου, ένός ἀπὸ τοὺς ένδοξότερους γόνους τῆς χώρας τῶν Κρίνων—ὅπως λεγότανε τότε ἡ Γαλ- λία — ὁ ὁποῖος, θέλοντας νά έκδικηθῇ

Μιὰ θεατρικὴ παράστασις κατὰ τὸν Με-σαιῶνα: Οἱ διάβολοι παίρνουν έναν άμαρ-τωλὸ καὶ τὸν ρίχνουν στήν Κόλπασα—στό ά- νοιχτὸ στόμα τοῦ Δράκον!

τὴν άπιστὴ γυναῖκα του, τῆς έδωσε νά φάῃ τὴν καρδιά τοῦ άγαπημένου της, πού τὸν εἶχε πεσοκόψει τὴν προηγού- μενη μέρα...

"Όταν ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἱστορία έγινε γνωστὴ σέ μεγάλο κύκλο, ὅλοι θαύμα- σαν τὴν λεπτότητα καὶ τὴν εὐγένεια τοῦ ἱπποτοῦ αὐτοῦ πού άπέφυγε νά κά- νῃ σκηνές ζηλοτυπίας στή γυναῖκα του καὶ προτίμησε νά τὴν τιμωρήσῃ γιά τὴν άπιστία της μὲ τὴν τὸση διάκρισι καί... πρω- τοτυπία συγχρόνως!...

—

Παροιμιώδεις θά μείνουν ἐπίσης ἡ εἰ- πιστία καὶ ἡ δεισιδαιμονία τῶν εὐγενῶν

τοῦ μεσαιῶνος. Εἶχαν τὴν γνώμη ὅτι τὴ Γαλλία τὴν κατοικοῦσαν άποκλειστικά τέρατα, δαιμόνια, πνεύματα, βρुकόλα- κες καὶ φαντάσματα... "Απὸ τὴν άτέλειω- τη σειρὰ τῶν προλήψεων τῆς ἐποχῆς έ- κείνης, ὥς άναφέρουμε μιὰ, τὴν πιὸ χα- ρακτηριστικὴ: Κάθε πού ένας Γάλλος έ- σκυβε πάνω ἀπὸ ένα πηγάδι έκανε τὸ... κρουολογημένο φάντασμα τοῦ πηγαδιοῦ νά... φτερινίζεται! Επρεπε τότε νά πῇ άμέσως: «Μέ τίς ὕγιεις σας!» εἰδεμὴ θά διέτρεχε τὸν κίνδυνο νά ζαλιστῇ καὶ νά πέσῃ μέσα σὸ πηγάδι.

"Εκείνο ὁμως πού ἄποδ ἰκνύει παρα- στατικώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο παράδειγμα πόσον άφελεῖς ἦσαν οἱ άνθρωποι τοῦ μεσαιῶνος, εἶναι ὅτι συχνά δικάζανε στὰ έπίσημα δικαστήρια διάφορα ζῶα — ά- λογα, χοίρους, σκυλιὰ καὶ πουλερικά ά- κόμα! — έπειδὴ έτυχε νά ὑποπέσουν σ' ένα... παράπτωμα. "Ο διαπρεπὴς νομο- μαθὴς Μπεριά Σαίν-Πρι άφησε ένα πο- λυσελίδο σύγγραμμα σὸ ὁποῖο δίνει, μὲ πολλὴ σοβαρότητα, πολυτίμες συμβου- λές γιά τὸν τρόπο πού πρέπει νά δικά- ζωντο τὰ ζῶα.

"Ο ἴδιος συγγραφεὺς αναφέρει σ' ένα κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του ὅτι μετὰ τοῦ IB' καὶ τοῦ ID' αἰῶνος πολλοὶ χοῖροι καταδικάστηκαν ν' άπαγχονισθοῦν — φέ- ροντας άνδρικήν περιβολή! — έπειδὴ έφα- γαν ζωντανὰ μικρὰ παιδάκια.

"Αλλ' οἱ δικαστὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ άν- θρωποι καὶ ὑποπίπτουν καὶ αὐτοὶ σὲ σφάλματα. Δικαστικὲς λοιπόν πλάνες γι- νόντανε άνέκαθεν σέ δίκες, ὅχι μόνάχα άνθρώπων ἀλλά καὶ ζῶων. Κάποτε έ- να ἄλογο καταδικάστηκε νά καη ζωντα- νό, έπειδὴ σκότωσε μιὰ φοράδα μὲ μιὰ κλωτσιά. Μετὰ τὴν έκτέλεση ὁμως τοῦ... έγκληματιοῦ άπεκαλύφθη ὅτι τὸν φόνον εἶχε διαπράξει ένα άλλο ἄλογο. Καὶ ὁ νομομαθὴς Μπεριά Σαίν-Πρι έπιλέγει σοβαρώτατα:

"Η πλάνη αὐτὴ δέν πρέπει νά μάς κάνῃ νά χάσουμε τὴν έμπιστοσύνη μας σὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης...

"Όχι παίζουμε...

στὴν άπολογία μου κατὰ τὴν δίκη μου, θά δώσω περισσότερες λεπτομερείες. "Εφ' ὅσον ὁ θαλαμηπόλος μιλοῦσε, δικαστικοὶ καὶ άστυνομικοὶ άλληλο- κυττάζονταν άφωνοὶ ἀπὸ τὴν κατάπλη- ξη. "Όταν ὥστόσο τελείωσε τὴν αφή- γησὴ του καὶ στράφηκαν γιά νά συγ- χαροῦν τὸν άγνωστο... άλληλοκυτά- χτηκαν καὶ πάλι μὲ άπορία. "Ο άγνω- στος εἶχεν εξαφανισθῇ.

—Καλὰ τὸ κατάλαβα, λέει ἐν τέλει ὁ Σοῦμερ.

—Ποῖ; Πι πρᾶγμα;

—"Ο άγνωστος αὐτὸς δέν ἦταν άλλος ἀπὸ τὸν "Λωποδύτη-Φάντασμα!.

—"Αν εἶναι δυνατό!

—Εἶναι, εἶναι...

HERMAN LANTON

Υπαρίσκατε στη ζωή σας; Ατυχεστόρο άνθρωπο από τον έαυτό σας; Έγώ γνώρισα. Είπε ο φίλος μου Μπιγκορνό. Είχα πάλιν καιρό να τον δω, γι' αυτό, όταν το άπογευματάκι εκείνο συναντηθήκαμε ξαφνικά στα βουλεβάρτα, έξεδήλωσα την πιο εύλικρινή χαρά:

— Τόν αγαπώ μου Μπιγκορνό! φώναξα! Τόν παλιό μου συμμαθητή! Τι μου γίνεται λοιπόν; Πόσο είμαι ετυχεύς, πού σε ξαναβλέπω!...

Ο φίλος μου με κούταξε με ύφος περιλυπό:

— Έχεις δίκη, μου είπε, να δείχνεις τόσο χαρά πού με βλέπεις. Αν ήξερες όμως! Αλλά πού να ξέρεις! Πάμε αν θέλεις, να κάσουμε κάπου και να σ'οντά τ'α πώ.

Σε λίγο ήμασταν καθισμένοι σ' ένα τραπέζακι στο γειτονικό «μιστρό» και φωνάζαμε τ'ο γκαρσόνι να μ'ας φέρη δυο ούτοκυ.

— Λέγε, λοιπόν, Μπιγκορνό. Σ' ακούω.

— Άκουγε αγαπητέ μου φίλε και μη θαυμάζεις γι'α την άτυχία μου. Δυο

χρόνια τώρα είμαι χωρίς δουλειά. Πρώτη άτυχία αυτή. Έκανα ό,τι μπορούσα γι'α να βρω κάτι να κά-

νω, όπως θα κρίνης και μόνος σου. Έβαλα κάληπ στις έκλογές... Άπέτυχα. Έπλυνα πάντα σ' ένα ξενοδοχείο: μ' έδιωξαν γι'ατί έσπασα τ'ο πιάτο στο όποιο έ-

τρωγε ο βασιλεύς της μαρμελάδας. Έκανα τόν ντέτεκτιβ, με απέλυσαν

γιατί έπιασα έναν άθωο ενώ ο ένοχος έφυγε μ' άεροπλάνο γι'α την Έρυθρά Θάλασσα. Έγινα ψευδομάρτυρας: δεν τ'α κατάφερα:

Είπα την αλήθεια αντί να πώ αυτό γι'α τ'ο όποιο με είχαν πληρώσει. Έκανα τόν πλασιέ σ'ε φάκες

νέου συστήματος: κανείς δεν ήθελε να τις αγοράση! Είχα πιά απέ-

πισθή ό,τι θ'α κατάρθαν να κερδίσω έντιμος τ'ο ψωμί μου και ήμουν έτοιμος να γραφώ σ'ε μιά λέσχη δολοφόνων, ό-

ταν ξαφνικά με συναντ'α — καλή ώρα όπως σήμερα έού — ο φίλος μου Γκρι-

πουίγ. Είχε λείει να πλάσρη κάτι θαυμασίους, όπως έλεγε, άπορροφητήρας

της σκόνης. Έγώ ήμουν άπελπισμένος και κούνησα δύσπιστα τ'ο κεφάλι. Έν

τούτοις δεχθήκα... Τι είχα να χάσω; Μ' έστειλαν, όμως να πλάσάρω τούς άπο-

ρφητήρας σ'ε μιά χώρα όπου έκαμε τό-

σο

σο

σο

σο

σο

σο

σο

σο

σο

σο

σο

σο

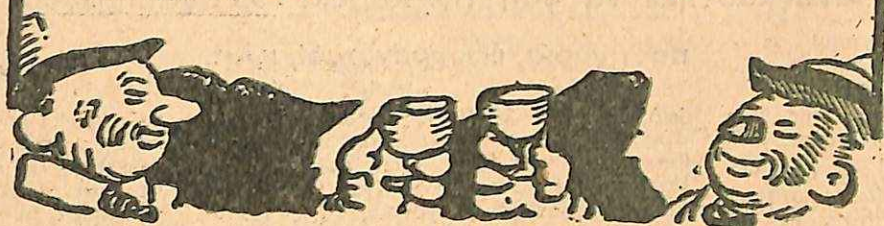
σο

σο

σο

σο

'Ατυχία μιά φορά!

Ευδυμογράφημα του Μαξιμ

ση ύγρασία και τόσο κρύο όλο τ'ο χρόνο, ώστε δεν εύρισκες ούτε ίχνος σκόνης! Όταν τούς μίλησα γι'α άπορροφητικά μηχανήματα, γέλασαν και μου είπαν: «Δεν έχεις να μ'ας φέρης μερικά ψυγεία, καλύτερα;» Παράτησα λοιπόν και αυτή τη δουλειά. Μιά μέρα καθώς διάβαζα την έφημερίδα μου, βλέπω μιά άγγελία: «Ζητείται υδραυλικός. Άπευθυντέον...». Βυθίστηκα σ'ε σκέψεις... 'Υδραυλικός... Τι μπορούσα να ξέρω έγώ άπ' αυτή την δουλειά; Έν τούτοις,

Είχα κάνει ένα μικρό λάθος.

ήταν κι' αυτό μιά διέξοδος. Θα γινόμουν και υδραυλικός και κομμάτια να γίνη!...

Παρουσιάζομαι, λοιπόν, στη διεύθυνση πού έγραφε ή έφημερίδα.

— Ξέρεις από τούτο;

— Ξέρω!

— Ξέρεις από τ'ο άλλο;

— Ξέρω!

Έτσι έπιασα άμέσως δουλειά. Την ίδια μέρα ο προϊστάμενός μου με στέλνει στο σπίτι μιάς κυρίας να της διορθώσω την βρύση τ'ο μπάνιου της. Κόβω τούς σωλήνες, κολλώ, ξεκολλώ, ξανακολλώ και κάποτε τέλεψα. Κοπίασα πολύ. Φώνοξα την κυρία να άπολαύση τούς καρπούς τών κόπων μου.

Ανοίγει ή κυρία τ'ο ρουμπινέ τ'ο νερού και γιμίζει άμέσως τ'ο μπάνιο άπ'ο την άπονηκτική μυρωδιά τ'ο γκαζιού. Κλείνει τότε τη βρύση και άνοίγει τ'ο ρουμπινέ τ'ο γκαζιού. «Ένα κύμα νε-

ρού τήν περιχ'α άμέσως! Άπολούστατα: είχα κάνει ένα μικρό λάθος. Κόβοντας και κολλώντας είχα ένώσει τόν σωλήνα τ'ο φωταερίου με τόν σωλήνα τ'ο νε-

ρού, και αντίστροφως! Έννοείται ό,τι την άλλη μέρα δεν με είδε τ'ο μαγαζί

τ'ο υδραυλικού.

Είχα πιά τελείως άπελπισθή ό,τι θ'άβρι-

σο

σο

σο

σο

σο

σο

σο

σκα δουλειά. Όταν Ένα πρωί έρχεται ή θυρωρός και μου λέει:

— Κύριε, Μπιγκορνό. Άύριο γίνεται στην ένορία μας ένας γάμος. 'Ο παπ'ας, όμως, βρί-

σκεται σ'ε τρομερή ά-

μηχανία γι'ατί άρρώ-

στησε ο οργανίστας

του και δεν ξέρει ποιόν να βρή γι'α να τόν άν-

τικαταστήση. Έγώ, όμως, τ'ο είπα να μ'ην

άπελπίζεται και θ'α τ'ο εύρισκα έγώ έναν ορ-

γανοπαίκτη.

— Και τόν βρήκες; ρωτά την θυρωρό.

— Ναί. Είσαθε έσείς! Την κούταξα σ'α χ-

ζός:

— Έγώ οργανοπαίκτης; Δεν είσαι καλά

κυρά μου;

— Άφού σ'ας άκουσα να παίζετε πιά-

νο; Τι πιάνω, τι άρμόνιο, τ'ο ίδιο κάνεις.

Είχε δεν είχε μ' έπεισε και τήν ήμέ-

ρα τών γάμων ήμουν στη θέση μου μπο-

στά σ'ε τ'ο όργανο της Έκκλησίας της έ-

νορίας μου.

Η τελετή είχε άρχισει και έγώ είχα

προχωρήσει σ'ε κομμάτι πού έπαίξα,

όποτε βλέπω ν'άρχεται άγριεμένος κά-

ποιος. Φορούσε βελάδα, ψηλό κολλάρο

και άσπρα γάντια.

— Κύριε, μου λέγει! Πάψτε ά-

μέσως!...

— Γιατί; τ'ο λέγω.

— Γιατί ή μ'ας κοροϊδεύετε, ή είσαθε τρελλός. Άντί να παίζετε

τ'ο γαμήλιο έμβρατήριο τ'ο Μέν-

τελων, παίζετε την νεκρώσιμη

άκολουθία!...

Ρίχνω μιά ματιά σ'την νότα.

Ο άνθρωπος είχε δίκη. Είχα κά-

μει λάθος στις νότες! Έννοείται

ό,τι έφυγα άμέσως άπ'ο τήν έκκλη-

σία και ο γάμος δεν έγινε.

Έφυγα προτροπάζων άπ'ο τήν

έκκλησία γι'ατί κινδύνευα να λυν-

ταρισθώ. Τήν άλλη μέρα δέχθη-

κα σ'ατί μου τήν επίσκεψη τ'ο

παπ'α. Ήταν άκόμη έξω φρενών.

ήπειλ'α με τήν κόλαση και ο-

σο

σο

Έμασταν καθισμένοι σ' ένα τραπέζακι του γειτονικού μιστρώ,

σο

σο

σο

σο

σο

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γραφεία :
Όδ'ος Άναργύρων 0

Διευθυντής :
Ν. ΑΡΤΑΞΕΡΗΣ

Άρχισυντάκτης :
ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΑΣ

Τ'ο φύλλον...
με τήν όκ'α

ΑΝΤΙ ΑΡΘΡΟΥ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

2ον ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΠΑΡΤΣΕΧΕ-
ΚΟΦΣΚΑΙΖΕΡΕΝ

Σήμερα θα σ'ας παρουσιάσω την μεγαλύτεραν αθηνιάν τ'ο αιώνας μας ε'ς τ'α φυσικομαθηματικά, τόν σοφόν καθηγητή τ'ο Μονάχου δορα Έρνέστον φόν Παρτσεγκεφσλίζερεν, τόν νέον διαπρεπή συνεργάτην μας όστις θα προσφέρει ε'ς τούς αναγνώστας μας ώραιότατα μαγικά παιχνίδια και χαριτωμένα άστεία.

Θ'α άρχίσω με μ'ιαν άποκάλυψη: Λέγεται πού Φραγκλίνου ό,τι έφευρε τ'ο αλεξίπτωτον και τήν μαγικήν ράβδον τήν όποιαν χρησιμοποιούν οι ταχυδακτυλογοί. Λάθος μέγα και άδικία άποσιμώρητος ε'ς δ'άρους έ-

νός σοφού, άληθώς σοφού άν-

δρος, όλος τε ύπηρες ο διαπρε-

πής συνεργάτης μας. Λοιπόν τ'ο

αλεξίπτωτον τ'ο έφευρε ο δορ

Παρτσεγκεφσλίζερεν, καθώς έ-

πίσας και τήν κόνιν δι'α τ'ο γο-

ρέους. Γόνος παλαιάς θανατικής

οικογενείας ο μέγας σοφός, άπ'ο

μικρός παρείχε έκδηλα τ'α σημεία

μιάς μεγάλης μεγαλοφυΐας. Και

έν πρώτοις, δεν έτρωγε διόλου

τις πατάτες! Αυτά κατά τήν γνώ-

μην τ'ο μεγάλου Λομπρόζο εί-

ναι ένδειξεις μεγαλοφυΐας.

Έν όλίγοις πρόκειται περί έ-

ξαιρετικού άνδρος. Τήν πρώτην

του ανακάλυψιν τήν έκαμε ε'ς ή-

λικίαν έπτά έτών, ανακαλύψας

κατά τήν διάκριαν μιάς παιδ'ας

ό,τι τα φρέσκα αυγά σπάνουν τό-

σο εύκολα όσον και τ'α κλούβια.

Έπικωλούθησε έμφορής πραγμα-

τεία: «Περί τής σχετικότητας τών

νόργάνων σωμάτων με τ'α ένόρ-

γανα» και μ'α περισπούδαστος

μελέτη «Περί τ'ο πεινύματος τών

βατράχων δι'α μέσου τ'ο αιώ-

νος». Διά τ'ο τελευταίον αυτό

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ΒΙΟΙ
ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

(Η «Καθημερινή» Εβδομάς) έν τή επιθυμία της να συμβάλη τ'ο κατά δύναμιν και αυτή ε'ς τήν έξύψωσιν τ'ο πνευματικού επιπέδου τών Έλλήνων, θ'α άρχιση δημοσιεύουσα άπ'ο τής σήμερον ε'ς γλαφυράν μεταφρασιν τούς «Παράλληλους Βίους» τ'ο Πλουτάρχου. Αρχίζομεν σήμερα με τόν Σωκράτην).

Ο Σωκράτης ύπηρες υ'ος τής Έραφίλης και τ'ο Άναξιμανδρου. Ο πατήρ του, ήτο άριστοκρατικής καταγωγής, διαφανή-

σας όμως με τόν πατέρα α'ούτ'ο κατά τήν διανομήν κτηματός τι-

νός, άνεχώρησε ε'ς Άμερικήν ά-

νών και έκαμε περιουσίαν. Δυσ-

τυχώς όμως, έπιστρέψας ε'ς Έλ-

λάδα, κατεδάφισεν τ'α ώρία

του δολάρια πολιτευθείς και ού-

τω ήναγκάσθη να νυμφευθή τήν

Έραφίλην διαθένουσαν μικράν

τίμια και δύο δωμάτια με τ'α

τ'ο σκεπτικού οικοπέδου. Έκ τ'ο

γάμου α'ούτ'ο έγεννήθη ο Σωκρά-

της. Ούτος έν άρχή ούδόλος ύ-

π'ηξε φιλόσοφος. Κατόπι τ'ο

παθε. Παίζων κάποτε με τούς

συνμηλικούς τόν δόλοιο, ήκουσε

ένα έξ α'ούτων να λέγη ε'ς μ'ιαν

κρίσιμον στιγμήν τ'α παγγινού:

«να ή κανείς ή να μη ή!» Τό-

σον έπηρεάσθη ο Σωκράτης άπ'ο

τήν σοφήν α'ούτην ρήσιν τ'ο Άμ-

λέτου, ώστε άποφάσισε άπ'ο τής

στιγμής εκείνης, να φιλοσοφήσ.

Και έωλοσόφησε: ένυμφεύθη

τήν Ξανθίππην.

(Ε'ς τ'ο προσεχές ή συνέχεια)

συγγαμιά του, έτιμήθη με τ'ο

βραβείον Νόμπελ. Σήμερα, ο σο-

φός δοκτωρ έφησυχάζει ε'ς τήν

έν Θουρίγγη έπαυλίν του και

συνγράφει «Έξ'επτα και κούτα».

Ε'ς τ'ο προσεχές: Ο

άκαδημαϊκός κ. Π. Τορβάς.

Μικρά νέα της ημέρας

Η Φλορέλ, ή συμπαθητική Γαλλίς δεντέττα, είχε αποφασίσει κάποτε να έκδόση ένα τόμο Άναιμήσεων άπ'ο τήν έρωτική της ζωή. Και ένα παρισινό περιοδικό πειραχτήρι τ'ο διαδόλου, έγραφε στα φίλα του: «Οί μισοί άπ'ο τούς πανρευμένους κυρίους τών Παρισίων, θ'α καθόνται πιά σ' αναμμένα κάρβουνα, με τή σέψη ό,τι πιθανόν ν' αναφέρεται και τ'ονομά τους σ'ε διδβλίο τής Φλορέλ».

Έφθασεν ε'ς τήν πόλιν μας προσφύμενος εκ Τουμπουκτού ο έντομολόγος κ. Μ. Γ. Χάφτης κομίζων νέον είδος μυίας άνθρώπου έν Έλλάδι, τήν όποιαν άνεκάλυψεν ε'ς ένα ρυάκιον, παρ'α τ'ο όρος Κιλιμάντζαρον.

Η μυία έκρατήθη ε'ς τ'ο τε-

λωνείον Πειραιώς, μέχρις ότου

έξακριβωθή αν ύπάγεται ε'ς κα-

νένα πίνακα «αληθινά».

Κ-ρ'α πληροφορούμεθα, δεν εί-

ναι διόλου άκριβές ό,τι καταπλέει

προσεχώς ε'ς τόν φαληρικόν όρ-

μ'ο ο έλβετικός στόλος. Πρόκει-

ται περί τ'ο έλβετικού κοτέρου

«Πεσταλτόσι» τ'ο όποιον έθριμύ-

θενους κατά τ'ας τελευταίας ίστο-

δρομίας τής λίμνης τής Γενεύης.

Ε'ς τόν συνοικισμόν Δραπε-

τσώνος συνεβλήσαν δια μ'ιαν

μπογαδόφωαν αι κυρία Λουσι-

κα και Λεονοία. Η πρώτη άρπά-

σασα πηρούνουν, έπετέθη κατά

ε'ς δευτέρως και τής έξωρθε

τόν δεξιόν οφθαλμόν. Η έτέρα,

έκδικουμένη, τής έξώρθε τόν ά-

νιστερόν δια καρσίδος. Αμφότε-

σαι ώδηγήθησαν ε'ς τ'ο τμήμα

διά τ'α περαιότερο.

Τ'ο δωμάτιον ήτο πενιχώς έπι-

πλωμένο. Μιά τσάμπα ε'ς τ'ο μέ-

σον α'ούτ'ο εκ ξύλου δονός δι' α-

ραβονομημάτων κεκοσμημένοι, έ-

13 (Η συνέχεια)

ή 'Ινφάντη, όμως, δεν ήθελε με κανένα τρόπο να βγεί από το δωμάτιο.

—Κυρία, της είπε ο γιατρός αυστηρά, βγήτε αμέσως έξω αν αγαπάτε την αδελφή σας. Έχωμε ανάγκη από βοήθεια και όχι από δάκρυα.

—Επειτα από λίγα λεπτά ξόθασε και ο παπās με την Άννα Μετάληψη. Αμέσως έπειτα ξόθασαν και οι θείοι της 'Ολίβ. Είχαν φθάσει όπως ήταν, με τα νυχτικά τους, και μ' ένα παλτό μόνο ο καθένας από πάνω.

Σπαρακτική σκηνή έπηκολούθησε, αλλά ο γιατρός έσπευσε να επιβάλει σ' όλους σιωπή.

Όταν ο παπās τελείωσε, ο δωρ Σάντρε είπε στους παρισταμένους:

—Η νέα, εξακτοποιήθηκε με τόν Θεό, όφηστε μας τώρα να κάνωμε κι' εμείς ως άνθρωποι ό,τι μπορούμε άκόμη.

—Έχει δικήν ο έξοχώτατος, είπε ο παπās, πάμε παιδιά μου έξω εμείς.

Και παρέσυρε όλους έξω από το δωμάτιο στο όποιο έφερουγίε ο θάνατος.

Ο παπās παρέσυρε την θεία, την άννη και τόν θείο Κάρλος μέσα στο γραφείο, όπου βασίλευε ή μεγάλητερη άταξία. Οι λάμπες ήταν άναποδογυρισμένες και σπασμένες, τά βιβλία σκορπισμένα στά γαλιά, τά μαξιλάρια χρισμένα και πεταγμένα κάτω από τά τραπέζια. Όλα εκεί μέσα έδιναν την έντύπωση άγρίας πάλης.

Ο παπās γονάτισε κοντά σ' ένα παράθυρο κι' άρχισε να προσεύχεται. Η 'Ινφάντη καθισμένη στο ντιβάνι άνάμεσα στους θείους της, τούς διηγείτο διακοπτόμενη από τούς λυγμούς, την τρομερή νύχτα πού είχε βάψει με αίμα τό σπíti του Δόν Ζουάν.

—Επειτα από μιά ώρα, φάνηκε στο γραφείο ο μαρκήσιος.

—Τρέχω, είπε, για να φέρω όρρό. Ο γιατρός θά δοκιμάση μιά τελευταία ένεση!

.....

Επί δύο μέρες ή 'Ολίβ πάλαψε με τόν θάνατο. Επί τέλους όμως—ό ίσχυρός όργανισμός της υπέρλαυσε—ή ζωή άνακτούσε τά δικαιώματά της.

—Σώθηκε! φώναξε ένα πρωί ο γιατρός με πρόσωπο πού έλαμπε από χαρά. Πραγματικά κάθε κίνδυνος είχε πιά περάσει. Η 'Ολίβ άρχισε να εξαγαμπαίνει στόν κόσμο! Για άρκετές μέρες, ήταν άνισχυρη και άκαμη την πα-

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

—Ένα παθητικό και άριστουργηματικό Ισπανικό

ραμική κίνηση. Κανένα χαμόγελο δεν ζωήρεψε τό πρόσωπό της. Τά κοντά μαλλιά της, χτενισμένα κατά τόν αγγυπιακό τρόπο, την έκαναν να μοιάζει με κόρη του Φαραώ έαπλωμένη μέσα στόν τάφο της.

Ύστερα από λίγες μέρες άρχισε να ξαναβρίσκη τόν έαυτό της. Μά μιλή και τέλους να άνασκηκνείται στο κρεβάτι της. Η Φανέτ δεν την άφηνε ούτε στιγμή. Και όταν ήταν πιά σέ θέση ή 'Ολίβ να άκούη χωρίς να ταρασσεται έπικινδύνως, ή Φανέτ, της διηγήθηκε κάθε τι πού είχε συμβή. Τότε, για πρώτη φορά είδε ή 'Ολίβ πόση εύγνωμοσύνη φωρστούσε στόν μαρκήσιο. Αυτός την είχε σώσει!... Καμιά λέξη, όμως, εύγνωμοσύνης δεν ξέφυγε από τά χείλη της 'Ολίβ.

Όταν πιά ή νέα βρισκότανε στην άνάρρωση, ο γιατρός συνέστησε λίγη έξογή. Επρότεινε την Γρενάδα, όπου τό δροσερό κλίμα θά έπέτύγγανε την άνάρρωση.

■ ■

Τό τραίνο πού από την Σεβίλλη πήγαινε στη Γρενάδα, διασχίζει μιά πεδιάδα πλούσια και θαυμάσια καλλιεργημένη. Τά έλαιόδεντρα διαδέχονται τις πορτοκαλλιές και στίς όγθες τών ποταμών άνθίζουν οι ροδοδάφνες. Ένας έπίγειος παράδεισος!

Τό τραίνο προχωρούσε άργά μέσα στην άποπνικτική ζέση. Τά κατεβασμένα κουρτινάκια έριχναν μιά έλαφρά σκιά μέσα στο βαγόνι όπου άναπαύονταν ή 'Ολίβ. Καθισμένη δίπλα της ή Φανέτ της έκανε σιγά-σιγά άέρα με μιά ψάθινη βεντάγιά.

■ ■

Ήταν νύχτα πιά, όταν τό τραίνο ξόθασε στην Γρενάδα. Με μύριες προουλάξεις μετέφεραν την 'Ολίβ στην νέα της κατοικία. Ήταν ένα όρατο σπíti, στην άκρη της πόλεως, γτισμένο μέσα σ' έναν άπέραντο κήπο γεμάτο όπωροφόρα δένδρα και άνθη.

Οι μέρες περνούσαν στίς άρχές ήσυχα. Η 'Ολίβ δυνάμωνε σιγά-σιγά και φαινόταν εύτυχισμένη. Ξαφνικά, μιά μέρα ένα συννεφάκι ήλθε να ταραξή την παραδειγματική αυτή γαλήνη: τό πρώτο γράμμα από τόν μαρκήσιο. Έγραφε με πολλή άβρότητα πρός την Φανέτ αλλά και με έξαιρετικό ένδιαφέρον για την 'Ολίβ. Ήταν σχεδόν όλόκληρο άφιερωμένο σ' αυτήν. Ζητούσε πληροφορίες για την υγεία της, παρακαλούσε έπιμόνας να του στείλουν νέα της και στο τέλος υπέσχετο να της εξαγαράψη σύντομα.

Η 'Ολίβ είχε γίνει κατακόκκινη άκούγοντας την Φανέτ να της διαβάζει τό γράμμα αυτό. Μέσα στην ψυχή της, μαζί με την εύγνωμοσύνη πού έτρεφε στόν μαρκήσιο για την σωτηρία της, ένοιωσε και κάτι άλλο, κάποιο άλλο αίσθημα πιά βαθύ γι' αυτόν. Στην άρχή δεν ήξερε αν ήταν άπλως έκτίληση ή συμπάθεια. Τώρα κάτι άρχισε να υποπτεύεται κι' ένας 'αηρότατος φόβος την κυριεύσε.

Τό αίσθημα αυτό έγινε έντονότερο

όταν ήλθε και δεύτερο γράμμα από τόν μαρκήσιο. Η 'Ολίβ έβλεπε πιά καθαρά μέσα της. Και κάποια άντιπάθεια στην άρχή ένα αίσθημα ζήλειας κατόπι άρχισε να την κυριεύει για την άδελφή της. Και άγωνιούσε να μάθη τι είδους δεσμοί συνέδεαν την άδελφή της με τόν μαρκήσιο. Τι να είχε άραγε γίνει στίς σπíti του νέου κατά τις τρεις ήμέρες πού είχε μείνει εκεί ή Φανέτ; Ένα άπόγευμα ή Φανέτ κατεγίνετο σ' ένα άλλο δωμάτιο με κάτι μικροδουλειές. Καθώς πηγαινόηγοτο, τραγουδούσε ένα τραγούδι πού τό είχε πρωτακούσει ή 'Ολίβ να τραγουδή ο μαρκήσιος.

Η 'Ολίβ στάθηκε και την άκουε. Με πόσο πάθος τραγουδούσε τό τραγούδι αυτό ή άδελφή της!

Και καθώς ή νέα γυναίκα έξακολουθούσε να τραγουδά, ή 'Ολίβ έσφιξε τά χείλη ψιθυρίζοντας.

—Ω! την μισώ! Την μισώ!...

Και στο στεγνωμένο στόμα της, οι λέξεις αυτές έφερναν μιά πικρή δροσιά. «Νά, λοιπόν, σκέφθηκε ή 'Ολίβ, γιατί ύποφέρω όταν με πλησιάζει, γιατί ή παρουσία της μου είναι μισητή! Η σκιά πού λατρεύω και πού με δ' άγνει, βρίσκεται πίσω της!»

Τό παράπονό της κατέληξε σέ λυγμούς:

«Αντίζηλος της άδελφής μου! Είναι δυνατόν αυτό!»

Τις ήμέρες πού έπηκολούθησαν την νύχτα εκείνη της άπογνώσεως, ή 'Ολίβ όρνήθηκε να βγή. Οι ώρες τού φαγητού περνούσαν σιωπηλές. Άδικα ζητούσε ένα μέσο για να διαφύγει από τό μαρτύριο αυτό. Μέχρι της έπιστροφής της θείας Μαρίας, δεν θά μπορούσε να εγκαταλείψη την 'Ινφάντη. Θά ήθελε να φύγει για την Λισαβώνα, μαζί με την Όλγα αν της τό επέτρεπαν οι δυνάμεις της. Οι νύχτες της κυλούσαν νοοίς ύπνο, τά μάτια της ξεφύλλιζαν βιβλία, τά όποια ή άφηρημένη σκέψις της δεν έννοούσε.

Άλλά ένα βράδυ πού τό φώς ήταν άναμμένο πίσω από τις μισανοιγμένες κουρτίνες της, ή 'Ολίβ άκούσε έξαφνα στόν κήπο, την άρμονική συγκορδία μιάς κιθάρας. Οι νότες ήηούσαν με γλυκύτητα. «Επειτα μιά ανδρική φωνή, μελωδικώτατη ύψώθηκε μέσα στο σκοτάδι και τρανούδησε με γοργό ρυθμό.

«Θά ξαναϊδω την κόρη πού λατρεύω, και ξεχειλίζει μέσ' στά στήθη μου ή χαρά. Μ' από τά φυλλοκάρδια, δίχως να τό θέλω, πικρό παράπονο αναβλύζει έξω-ά! Γιατί να μου σπαράξης από ζήλεια, την πολυπονημένη μου, φτωχή καρδιά; Άχ! Θάρα, με τά κερασένια γέλια, δεν ήταν νάγες πιά λιγώτερη όμορφιά μ' έτσι πιστά να μ' αγαπούσε πάντα; Άλλη εύτυχία δεν θάθελε καμιά!».

Η 'Ολίβ άνασκηκνένη πάνω στο στρώμα της, επανέλαβε με έκπληξη τις λέξεις αυτές πού δεν της ήταν άγνωστες, τις λέξεις τού γρεναδινοῦ τραγουδιού, πού τις έννοιον ψιθυρίζει όλοι οι έρωτευμένοι της 'Ισπανίας.

Εσβυσε τό φώς της κατέβηκε από

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα του Γεωργίου Ρεβάλ —

τό κρεβάτι της και πλησίασε στο παράθυρο, προσπαθούσα να διαπεράση τό σκοτή του κήπου. Άλλά όταν τό τραγουδάκι τελείωσε, όλα έγιναν πάλι σιωπηλά. Η νέα περίμενε άκόμη, με τό αυτί της τενωμένο. Οι παλμοί της καρδιάς της ήταν τόσο δυνατοί, ώστε άντηγούσαν μέσα στο δωμάτιο σάν τούς κρότους ενός τρελλού έκκρεμου.

Πώς μπορούσε να είναι ο μυστηριώδης αυτός τραγουδιστής; Ήταν μήπως καμιά έρωτική έκδήλωση; Κάποια σερενάτα προσφερομένη σέ κάποια σενορίτα; Άλλά ο κήπος εκείνος ήταν δικός των. Έρχονταν λοιπόν να κάνουν καντάδα στο παράθυρο τών δύο άδελφών; Ήταν μήπως καμιά συνέντευξη; Άλλά από ποιόν; Την Φανέτ! Ναι, στην Φανέτ άπευθυνόταν ή έρωτική επίκληση. Η άδελφή της είχε ίσως συναντήσει ήδη στο πάρκο τόν άόρατο τραγουδιστή. Μιά κίνηση θυμού την έφερε στο γειτονικό σαλόνι.

Όσο την προηγούμενη νύχτα, ο άγνωστος μπήκε πάλι μέσα στόν κήπο την ώρα πού τό φεγγάρι είχε άρχισεί να δύη. Η 'Ολίβ άκούσε τά βήματα τού άγνώστου έπισκέπτου να πηγαίνουν πρός τό μέρος τών ροδοδασμών. Όρεια, κοντά σέ μιά από τις στήλες τού έξώστου, ή 'Ολίβ ήταν κρυμμένη έντελως μέσα στην σκιά.

Ο έρωτευμένος τραγουδούσε τώρα τό τελευταίο τετράστιχο τις ρομάντσας: «Μάτια έλπίδα της φτωχής μου καρδιάς, πώς τη γλυκεία σου όμορφιά θά να κρύψης;

Έξαφνα ή 'Ολίβ άπλωσε τό χέρι της και είπε: —Όποιος και αν είσθε, τά τραγούδια σας έχουν δώσει ψυχή στην μρωμένη αυτή νύχτα. Τό άνθος αυτό είναι δικό σας!

Απέσπασε τό γαρύφαλλο πού φορούσε στα μαλλιά της, και τό έρριξε μέσα στο σκοτάδι. Ο άγνωστος όμως δεν παρουσάστηκε.

Τό πρωί της άλλης ήμέρας, ή Φανέτ

Από την Άλάμπρα άκούγονταν τά τραμ πού άνέβαιναν. Μιά βραχνιασμένη φωνή έψελνε κάποιο μοιρολόι σέ μιά μακρυνη αϋλή όπου οι καστανιέτες έδιναν τόν ρυθμό σ' έναν άόρατο χορό. Η 'Ινφάντη έκλαιε σπριγιμένη στο παράθυρο, μόνη πρός στόν ποιητικό αυτό διάκασμο μιάς ωραίας έρωτικής νύχτας.

Η 'Ολίβ φόρεσε μιά μακρυά άσπρη tunik, έρριξε πάνω στους ώμους της ένα «μαντόν» πού ήταν κεντημένο με άνθη και πουλιά, και τύλιξε τό κεφάλι της με μιά έσάρπα.

Κυττάχθηκε στόν καθρέφτη και βλέποντας ότι ήταν πολύ γλυμή έβαλε λίγο ρουζ.

Όπως την προηγούμενη νύχτα, ο άγνωστος μπήκε πάλι μέσα στόν κήπο την ώρα πού τό φεγγάρι είχε άρχισεί να δύη. Η 'Ολίβ άκούσε τά βήματα τού άγνώστου έπισκέπτου να πηγαίνουν πρός τό μέρος τών ροδοδασμών. Όρεια, κοντά σέ μιά από τις στήλες τού έξώστου, ή 'Ολίβ ήταν κρυμμένη έντελως μέσα στην σκιά.

Η 'Ολίβ φόρεσε μιά μακρυά άσπρη tunik, έρριξε πάνω στους ώμους της ένα «μαντόν» πού ήταν κεντημένο με άνθη και πουλιά, και τύλιξε τό κεφάλι της με μιά έσάρπα.

Κυττάχθηκε στόν καθρέφτη και βλέποντας ότι ήταν πολύ γλυμή έβαλε λίγο ρουζ.

Όπως την προηγούμενη νύχτα, ο άγνωστος μπήκε πάλι μέσα στόν κήπο την ώρα πού τό φεγγάρι είχε άρχισεί να δύη. Η 'Ολίβ άκούσε τά βήματα τού άγνώστου έπισκέπτου να πηγαίνουν πρός τό μέρος τών ροδοδασμών. Όρεια, κοντά σέ μιά από τις στήλες τού έξώστου, ή 'Ολίβ ήταν κρυμμένη έντελως μέσα στην σκιά.

Ο έρωτευμένος τραγουδούσε τώρα τό τελευταίο τετράστιχο τις ρομάντσας:

«Μάτια έλπίδα της φτωχής μου καρδιάς, πώς τη γλυκεία σου όμορφιά θά να κρύψης;

Έξαφνα ή 'Ολίβ άπλωσε τό χέρι της και είπε:

—Όποιος και αν είσθε, τά τραγούδια σας έχουν δώσει ψυχή στην μρωμένη αυτή νύχτα. Τό άνθος αυτό είναι δικό σας!

Απέσπασε τό γαρύφαλλο πού φορούσε στα μαλλιά της, και τό έρριξε μέσα στο σκοτάδι. Ο άγνωστος όμως δεν παρουσάστηκε.

Τό πρωί της άλλης ήμέρας, ή Φανέτ

μπήκε σιγανά στο οωμάτιο της άδελφής της. Βαθύ σκοτάδι έπικρατούσε εκεί μέσα. Οι κουρτίνες ήταν κατεβασμένες. Ψηλαφητά ή νερά γυναίκα προχώρησε πρός τό κρεβάτι, έγγιζοντας με τά πόδια της τά ρούχα πού ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα. Με χαμηλή φωνή είπε:

—Ολίβ, ύπνησες; Γιατί έχεις τόσο σκοτεινά; Είσαι κουρασμένη;

Πλησίασε τό χέρι της, συνάντησε τό σωμα της άδελφής της, ή όποια άναρρίγησε...

—Γιατί δεν άπαντάς; συνέχισε ή Φανέτ. Ξύπνα, έχω να σου πω σοβαρά νέα. Έχω άνάγκη από την συμβουλή σου.

Εστρεψε τόν ήλεκτρικό διακόπτη και τό φώς πλημμύρισε τό δωμάτιο.

Η Φανέτ έμεινε κατάπληκτη.

Η άταξία πού έπικρατούσε εκεί ήταν άπείριστη. Τά μαξιλάρια με τις μεταωάτες δαντέλλες ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα, πάνω από τό μεταξωτό φόρεμα και τό άνθοκέντητο σάλι πού ή 'Ολίβ είχε άποσπάσει από τούς ώμους της και τά είχε ποδοπατήσει. Οι σελίδες ενός βιβλίου και τά κομμάτια μιάς φωτογραφίας ήταν σκορπισμένα γύρω από τό κρεβάτι—κοντά σ' ένα άναποδογυρισμένο τραπέζι. Με τό κεφάλι της στραμμένο πρός τό δρομάκι, με τό πρόσωπό της πηγμένο κάτω από τά μαλλιά της, ή 'Ολίβ γυμνή, φαινόταν σάν να άγνούσε την παρουσία της άδελφής της.

Η Φανέτ έβγαλε μιά κραυγή.

—Ολίβ! Τι συμβαίνει λοιπόν; Είσαι άρρωστη; Θέλεις να φωνάξω τόν γιατρό;

Η 'Ολίβ όμως ούτε κουνήθηκε.

Άπαλά ή Φανέτ σκέπασε τό γυμνό σωμα με τό άνθοκέντητο σάλι και είπε:

—Ολίβ! Μίλησέ μου, λοιπόν! Άγαπημένη μου 'Ολίβ! σήκωσε τό κεφάλι σου!...

Η 'Ολίβ, όμως, έμεινε πάντα άκίνητη. Η νεαρά γυναίκα γονάτισε κοντά της στο προσκέφαλο και με άλλοιωμένη φωνή έξακολούθησε:

—Ήλθα τόσο πρωί να σε δώ γιατί πρέπει να άπαντήσω στόν θεό Κάρλος. Μ' άκούς; Θέλεις να με άκούσης; Ο θεός νομίζει ότι είναι άνάγκη να γυρίσω στη Γαλλία.

(Συνέχεια στο προσεχές)

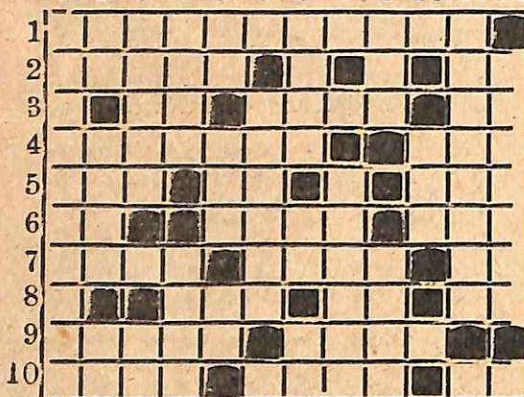

Η Φανέτ έμεινε κατάπληκτη.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Απαραίτητος στο ράφιμο (αίτ.)
2. Ασθενεια παιδική.— "Ανθρωπος γαλλιστί.
3. Μέτρον μήκους της 'Ιαπωνίας.— Μέρος του οφθαλμού.— Προσωπική αντωνυμία.
4. Αρρώστεια.— "Αρθρον (γεν.)
5. Συμπερασματικών.— Μέτρον επιφανείας.— Στρατιωτικόν παράγγελμα.
6. "Αρθρον (πληθ.).— "Ανευ βλάβης (θελ. γεν.) Τίτλος αγγλικός.
7. Σύνορα. "Ορος της τράπουλας.— Δύο διάφορα φωνήεντα με την αυτήν προφοράν.
8. Τό λέν οι μαθηταί όταν δεν ξέρουν λέξη από το μάθημα (έλαφρως ανορ.).— Αναφορική αντωνυμία.— Τροφή.
9. Χώρα της αρχαίας Μικρασίας.— Τοπικόν επίρρημα.
10. Πληξίς.— Είς εκ των έπτά σοφών.— Πατρίς του 'Ερρίκου 4ου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

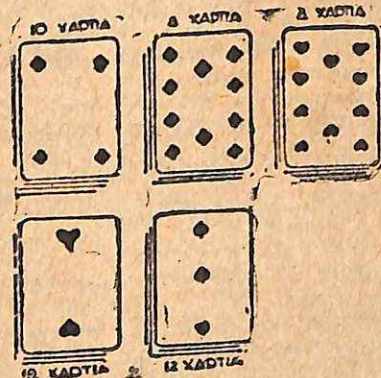
1. Πολίτευμα.
2. "Ονομα διασήμου γκαγκωτερο.— Μάρκα περιφώνων γαλλικών πιάτων.— Υπάρχων.
3. "Επισκεπτήριον.— Γράμμα.
4. Αριθμός.— "Αγία.
5. ΥΑ.— Μάρκα αυτοκινήτων.— Αλυπτιακή θεότης.
6. Χωρίον της 'Αττικής.
7. Κρότος.— "Αρθρον (πληθ.).— "Αρθρον (πληθ.).
8. Χωρίς σκοπόν.
9. Ροός.— Τραπουλόχαρτο.
10. Πρακτορείον είδησεων.
11. Περιποιούμαι άσθενή.
12. "Εργαλείον κτίστου (πληθ.).

(Εστάλη υπό του κ. Δημητρίου Βίρλα, μαθητοῦ γυμνασίου Ναυπάκτου).

ΝΕΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Δίνετε μιά τράπουλα των 52 χαρτιών και προτείνετε σ' έναν να σχηματίσει μυστικά όσους σωρούς θέλει, φροντίζοντας να μετρά από το χαρτί που βάσει ως βάση ως ότου συμπληρωθούν 13.

Π.χ. "Αν βάλη ως βάση έξάρι, λογαριάζοντας ως 6 αυτό το χαρτί θα μετρήσει 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13. Δηλαδή ο σωρός θ' αποτελεσθῇ από 8 χαρτιά. Βάζει έπειτα για βάση άσο. Θα μετρήσει πάλι ως τὰ 13 και έτσι ο δεύτερος σωρός θ' αποτελεσθῇ από 4 χαρτιά. "Αν βάλη βάση δεκάρι (και τὰ γραμμένα λογαριάζονται ως δεκάρια) ο σωρός θ' αποτελεσθῇ από 4 χαρτιά. "Ετσι προχωρώντας θ' αποτελέσει όσους σωρούς θέλει, και στο τέλος είτε θα εξαπληθύνει μερικά χαρτιά, τὰ όποια ζητείτε και άφού τὰ μετρήσετε ύπόσχεσθε ότι θα βρήτε το γινόμενο άθροισμα των άλλων χαρτιών που κρύβονται κάτω από τους σωρούς. "Ας κρύβονται κάτω από τούς σωρούς 2, 3, 4, 10, 10. Θ' αποτελεσθούν λοιπόν 5, 3, 4, 10, 10. Θ' αποτέλεσμα από 12 χαρτιά, ο δεύτερος από 11, ο τρίτος από 10, ο τέταρτος και πέμπτος από 4. "Εμεινε και ταρτος και πέμπτος από 4. "Εμεινε και ένα ποσό χαρτιών, τὰ όποια μετράτε και τὰ βρίσκετε 11. Συμπεραίνετε λοι-

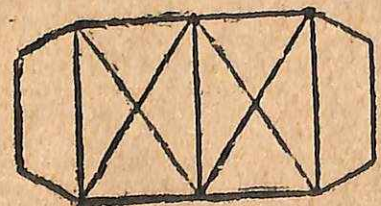
πόν ότι οι σωροί αποτελούνται έν όλον από 41 χαρτιά και κάνετε τον έξής ύπολογισμό: "Αφού οι 5 σωροί έχουν 41 χαρτιά, σημαίνει ότι μπορείτε να υποθέσετε τούς 4 από 8 και τον ένα από 9. Κι' έτσι λύετε άμέσως το πρόβλημα γιατί θα ύπολογίσετε κάθε σωρό από 8 χαρτιά ότι έχει ως βάση το έξάρι, 8 χαρτιά—24. Θά προσθέσετε και 5 άρα 4x6=24. Θά προσθέσετε και 5 πόντους για τον πέμπτο σωρό, που έχει το 9 ως βάση, και βρίσκετε 19, όπως και είναι πραγματικά.

Βλέπετε ότι πρόκειται περί καθαράς αριθμητικής πράξεως.

Στήν εικόνα μας έχουμε τὰ χαρτιά φανερά για να κάνουμε το πράγμα άντιληπτόν.

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Με μιά μονοκονδυλιά μπορείτε να κάνετε το πιοκάτω σχήμα:

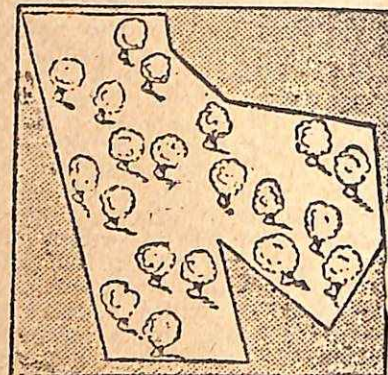

Δέν πρέπει να ξαναπεράσει το μολύ.

Βι σας από το ίδιο μέρος, ούτε να κόψω καμιά γραμμή.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Θά χωρίσετε το γήπεδο αυτό σε δέκα ίσα μέρη, εις τρόπον ώστε το καθ'

ένα άπ' αυτά να περιλαμβάνη δυό δέντρα.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

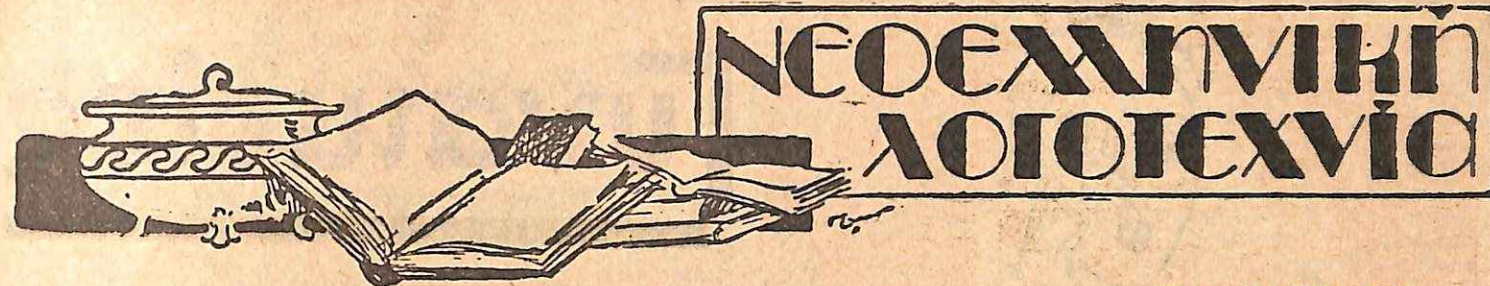
Μπορείτε, με το σχήμα αυτό και με

δυό μόνον ψαλλιδιές να φτιάξετε το γαλλικό γράμμα U :

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 526

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Γ	Ο	Β	Α	Π	Μ	Α	Ρ	Α		
2		Ρ	Κ	Λ	Ο	Π	Η		Ε		
3			Ι	Ο	Α	Τ	Ν				
4	Κ	Α	Δ	Η	Σ	Π	Η	Λ	Ο	Σ	
5	Ε		Ι	Ο	Π	Ε	Ρ	Α		Υ	
6	Ρ	Ε	Α	Σ	Ρ	Π	Υ	Ρ			
7	Μ	Ν	Ε	Μ	Ε	Α	Ω	Ο			
8	Α	Β	Α	Ν	Α	Ν	Ο	Ν	Ο	Σ	
9		Ι	Τ	Α	Λ	Σ					
10	Α	Ο	Ρ	Ν	Ε	Ο	Λ				
11	Ι	Σ	Ι	Σ	Ω	Ν	Α	Ο	Σ		

ΑΝΤΙΘΕΣΗ

Γύρω μου μήπως δέν άνθουν
τ' "Απρίλη τὰ λουλούδια
και τὰ πουλιά δέν τραγουδοῦν
μαγευτικά τραγούδια;
Μά τί καθύμεις!

Στή συντριμμένη μου ψυχή
παντοτεινά χιονίζει
της νεότητος μου τὰ λούλουδα
άσπλαχνα ξεφυλλίζει
ό Μαρασμός.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΡΗΣ

ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

"Απόψε θέλω να πιώ... Κι' απόψε να μεθύσω....

Χά... χά... χά... "Ε, κάπελα, φέρε μας κρασί, δώσε στους φίλους μου να πιούνε και σὺ αταίγγανε με τὰ φλογερά τὰ μάτια, παίξε με τὸ μαγεμένο σου βιολί τραγούδια της πατρίδος μας. Τραγούδια που να μιλάνε γι' αγάπες που διαβήκανε, γι' αγάπες ψεύτρες, ξελογιάστρες, που γέλασαν και πόνεσαν πολλούς....

"Ελα αταίγγανε άρχισε... προτού άκόμα να μεθύσω....

"Απόψε ή καρδιά μου θα κλάψη μαζί με τὸ βιολί σου.

Μά... τί έχεις και με κυττάξεις έτσι; Μήπως δὲ μοιάζω με τσιγγάνα; Στή φλογερή μου τὴ ματιά μήπως διαβάζεις τὸν πόνο τῆς καρδιάς μου;

Κι' όμως αταίγγανε. Μιά τσιγγάνα είμαι κι' εγώ... Μιά όμορφη τσιγγάνα π' αγάπησε ένα ξένο.

"Ω!... πόσο τὸν αγάπησα!... Τὸν αγάπησα μ' εκείνη τὴν όλόθερμη και πιστὴ αγάπη που μονάχα εμεῖς ξέρουμε ν' αγαποῦμε.

Κι' όμως... Τί νομίζεις πὼς τὴν έκανε τὴν αγάπη μου;

Τὴν χότασε... τὴν κομμάτιασε, κι' έπειτα με περιφρόνησι τὴν πέταξε στο δούρο... "Ακούς αταίγγανε! Τὴν πέταξε στο δούρο!.....

Τί άξία έχει ή αγάπη μιάς τσιγγάνας;

Τί κι' αν πονάω τώρα εγώ;... Τί κι' αν θέλω να μεθύσω;... Τί κι' αν σου ζητώ να παίξεις παθητικά τραγούδια της πατρίδος μου που θα μιλήσουν στη ψυχή μου; "Ερχονται στιγμές που οι καρδιές μας θέλουν να ξεχάσουν. κάπου να πνίξουν τὸν πόνο τους. Γι' αυτό απόψε μιά άγρια "πιθυμία τρώγει τὴν ψυχή μου.

"Απόψε θέλω να πιώ, ώσπου να μεθύσω. Θέλω αταίγγανε με τὸ βιολί σου να σμίξω τὸν πόνο μου μαζί με τὸν δικό σου....

Χά... χά... χά... Γέλα λοιπόν και σὺ.

Μά τί!... Τί με κυττάς;... Θαρροῦσες πὼς θακλαίγα μπροστά σ' όλο τὸν κόσμο γι' αγάπες που διαβήκανε, γι' αγάπες που πονάμε;

"Ε, όχι λοιπόν! "Οχι! Δέν θα κλάψω. "Απόψε τὸ κλάμα μου θα γίνη ένα παθητικό τραγούδι που θα τὸ συντροφέψης εὐό με τὸ μαγεμένο σου βιολί....

"Απόψε θα μεθύσω άπ' τὸν ίδιο μου τὸν πόνο!.....

ΛΕΝΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΜΕΤΟΥΣΙΩΣΗ...

Κι' όταν ό ήλιος φίλησε τὴν πλάση, κι' ό οὐρανός ξετυλίχτηκε σάν άτλάι για να τὸν δεχτῇ στήν γλαυκὴ άγκαλιά του, κάποιο ματωμένο τριαντάφυλλο φούντωσε τὰ πέταλά του και μιά λευκοφορεμένη νεράιδα άνεμίστηκε σὸν άνέρα με τὸ μύρο... Είχε τὸ θελούδο τοῦ οὐρανοῦ στα μάτια και τὴν ωχρὴ πορφύρα τὸν χρυσανθέων στα χεῖλη...

"Αχολόγησαν οι κάμποι κι' οι άκρογιαλιές από τὴν χαρούμενη λαχά... "Η ξελογιάστρα αγάπη στο ρόδισμα της αὐγούλας είχε άνθισει... Και γέλοῦσε ή "Αγάπη μ' ένα γέλιο τραγουδιστό που έμπαινε κατάβαθα στις ψυχές. Τὰ πρώτα λουλούδια άνθισαν στήν άνείπωτη χαρά της...

Κι' ένα πρωινό σάν θαλασσάρισε στή ψυχὴ της ό πόθος της νοσταλίας πήρε τὸ έλαφρό μουρουόρισμα τοῦ πρωῒνου ξεφύρου, τὴ θέρη και τὴ διαφάνεια τὸν άχτίδων τοῦ ήλιου, πήρε ότι όμορφο άπαλό κι' αἰθέριο ύπηρε στή πλάση κι' έσυρε τὰ δῆμά της στο μονοπάτι τὸν λουλουδιών... Είμαι χρυσὰ τὰ μαλλιά της και τὰ σαντάλια της λευκά και μυρωμένα από τ' άνθη τοῦ δρόμου...

"Κι' ήθε ή πλάνα αγάπη με της άνοιξης τὸ γλυκό μύρο και με τὰ ποῦπουλα της όμιχλης γύρω από τὴ κόμη... "Ηρθε και οι διόλες στο άκουσμα της φωνῆς της άνατριχασσαν άνάμεσα στα όνειρά τους. "Ηρθε και σὸν έρχομό της μίλησε τ' άηδόνι με τὴν πανέμορφη συνάτα του. Μίλησαν σάν να μαγεύτηκαν από τὰ μυρωμένα μάγια τους τ' άμάραντα λουλούδια που φιλιόντουσαν από τις πλουμιστές πεταλούδες. Τὰ πρώτα φυλλά σκορπίστηκαν στήν άπεραντοσύνη...

"Και πήραν τὸ τραγούδι τους οι άνθρωποι που έτρεχαν έξορία της κνηγώντας μιά χαρά στα χνάρια ένός όνειρου... Κι' ή νεραϊδένια αγάπη έκανε τις ψυχές άλυσιδης της, και τις ώδηγούσε στα λουλουδιόσμένα μονοπάτια της χαράς και τὸν ήνερόσι... Στή θεωρία της φουσκώσαν τὰ στήθη σάν τὸν άνθ ποῦ τὸν ζωντανέψαν ξεφύνα τ' άπειρα μπουμπούκια του... Και στήν φευγάλα ράγιζαν οι ψυχές και μάτωναν σάν τὸ πορφύρο δειλινό...

Μά κάποτε ήθε μιά έποχή που ή ξελογιάστρα αγάπη μαγεύτηκε από τὰ μύρα τὸν λουλουδιών κι' από τὰ τραγούδια της κι' αγάπες θαθύτατα τὸ βασιλόπουλο...

Πηγαινει με χορρό κι' άλαφρό πόδι πρὸς τὸ μέρος του, και νοιώθει πὼς άνθισε με τὸ μύρο για να τὸν περιμένῃ...

"Η ψυχὴ της γεμάτη από τὸ μέλι της αγάπης καρτερεῖ τὴν πεταλούδα τὴν πλουμιστὴ για να τὴν τραγήσῃ...

"Απλώνει τὰ χεῖρά της σάν τὰ λουλούδια που απλώνουν τὰ φυλλαράκια τους για να άκούσουν τις συνάτες της, και τὸν στέλνει τὰ λάγνα όνειρά της στα μεταξένια φτερά κάποιας πεταλούδας. Προσμένει ή καρδιά της και χτυπά από λαχάρα... "Ω! Πόσο ποθεῖ να σφίξῃ στήν άγκαλιά της, τὸν αγαπημένο της, διπλώντας τὰ στήλιά του...

Μά τὸ βασιλόπουλο που είδε κα' έντερά της γέλασε για τὴν προσφορά. "Η πλάνα αγάπη ένοιωσε κάτι πρωτόγνωρο στήν ψυχὴ της, τὴ πνοή π' άναδεύει τις διόλες...

"Ο πρώτος πόνος γεννήθηκε και στή γέννησή

ΔΕΝ Μ' ΑΡΕΣΕΙΣ

Δέν μ' άρέσεις στ' αλήθεια, ό άνθρωπε, σάν μου λές πὼς ή ζήση γιορτάσι γλυκόπνοο είναι, και χαίρεσαι σάν τὸ φῶς άγκαλιάζει τὴν Πλάση.

Είμαι ψέμμα, τρανό και καιόδουλο. Μὴν θαρρείς πὼς τὰ όνειρα ζοῦνε αἰώνια, κι' οι αγάπες πὼς δένουνε για καιρό τις καρδιές που ποθοῦνε.

Δέν μ' άρέσεις άκόμα, ό άνθρωπε σάν μισείς τὸν ωραίο χειμῶνα που σαρώνει τὰ φύλλα, και δείχνει μας τοῦ τρανοῦ χαλασμοῦ τὴν εικόνα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ

του τὰ πρώτα άνθια μαράθηκαν.

Συντριμμένη ή "Αγάπη έσυρε τὰ δῆμά της σε κάποια άριτιδοτη λιμνούλα εκεί που οι όλόλευκοι κύνιοι παρηγοροῦν τούς δύστυχους. Κι' είδε τὸ βασιλόπουλο στο γλαυκό κύμα να μουρουορίζει ξετρελλαμένα λόγια αγάπης σε κάποια νεράιδα τὸν χιονένιων άφρών... Κάποιο άστὲρι σβύστηκε στα διαμαντένια νερά της γαλανῆς λιμνούλας σά νάταν νεκροκέρι... Τὸ πρώτο όνειρο σβήνεται...

Κι' ή άνείπωτη άπελπισία της για τὸ χαμό τοῦ λουλουδιόπουλου όνειρου μεταβλήθηκε σε κάποιο λυγρό δουδο κι' άπόκοσμο, που γίνηκε τί σπαραχτιό νοσταλγικό τραγούδι τοῦ Γκάιων...

Τ' άστέρια και τὸ άχνόφωτο φεγγάρι στο κλάμμα της τὴν κῆταξαν μ' άνεπίκτη συμπόνοια... Κι' ήταν τόσο καφερό τὸ κλάμμα της που μπορούσε να κἀνῃ τὰ φτερά κάθε όνειρου, κ' ή που είκαμε τὰ δένδρα να γέρουν χλωμασμένα και τὰ πουλιά ν' άνατριχιάζουν...

"Ηταν τόσο άπελπισμένος ό λυγρός της που τὰ λουλούδια από τό τε κάθε διάφανη αὐγούλα κλαίνε με τὴν άψυχὴ τους ψυχὴ...

"Και μετανοομένη ή ξελογιάστρα αγάπη από τὴν ανθρώπινη άχαριστία γύρισε πίσω στο μυρωμένο τριαντάφυλλο. Μά τὸ είδε γυμνωμένο και μόνο κάποιο ξίκο πέταλο έμεινε σάν μιάς ζωῆς θλιθερὴ τέλει...

Τὰ όμορφα μάτια της θόλωσαν από τὰ δάκρυα... Κι' ήθε σιμά της ό Πόνος, τὴν τόνισε με τὸ πορφύρο μπράτιο τοῦ ματωμένου δειλινού τὴν στόλισε με τὰ λουλούδια του και της έφερε τὸν ήλιγο της ψυχῆς...

"Αλλάξαν τὰ μάτια της και πήραν μιά αλαζονική έκφραση, αλλάξαν τὰ παθητικά τραγούδια της κι' έμοιασαν με τὸν άγεμεμένο άνέρα τοῦ χειμῶνα. Κι' ό Πόνος, ό Πόνος, ό μεγάλος της έχυσε τὰ ήδονικά του μάγια τὸν τὴ μετουσίωσαν σε μιά Χίμαιρα... τὴ Χίμαιρα που άγαποῦμε, που έχει τὴν όψη της νεραϊδης τοῦ ματωμένου τριαντάφυλλου...

ΜΙΜΗΣ ΦΥΛΟΣ

Γυναίκες

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΕΝΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Το φθινόπωρο είχε ξεφυλλίσει τα δέντρα του κήπου και τα λουλούδια είχαν γείρει μαραμμένα κάτω από την κρυερή του πνοή.

Κι όμως, κάτω από το χάδι του Νοεμβριανού ήλιου, αντίκρυσα ένα θαυμάσιο λευκό τριαντάφυλλο που είχε ανθίσει καυσοτερημένα επάνω σε μια μικρή τριανταφυλλιά.

Φυσικά, δεν ήταν το μόνο τριαντάφυλλο του είδους αυτού που παρέτεινε έτσι με μια άφθαστη χάρη την πεθαμένη γοητεία του καλοκαιριού. Πέρασαν τέσσερις αιώνες από τότε που ο 'Αγρίππας ντ' Ωμπινιέ έγραψε τον περίφημο εκείνο στίχο του: «Εξίσαιο σαν ρόδο του φθινόπωρου...».

Πραγματικά, τα καυσοτερημένα αυτά τριαντάφυλλα που ανθίζουν μέσα στην πένθιμη μεγαλογχολία των γυμνωμένων κήπων, θαρρείς και συγκεντρώνουν στ' άβρα τους πέταλα όλα τα μύρα, όλα τ' αρώματα, του καλοκαιριού που πέρασε. Κρύβουν μέσα τους κάτι το βαθύ, το συγκινητικό, όλη την ποίηση και την χάρη του καλοκαιριού συγκερασμένη με την ήρεμη και σοβαρή σύνεση του φθινοπώρου...

Θαύμαζα πολλή ώρα το υπέροχο λευκό τριαντάφυλλο: Δεν φαινόταν καθόλου φοβισμένο, σκυφτό... Κανένα φύλλο δεν τούλειπε, κανένα φύλλο δεν είχε χάσει την φιλητησία του λευκότητά. Κι όμως ήταν ορθάνοιχτο στο διάστημα, και τα πέταλα—τραβηγμένα θαρρείς από σεβασμό—απεκάλυπταν την καρδιά του.

Ναί, η καρδιά που συνήθως είναι κρυμμένη, όμορφη διάπλατη, καθάρια: μια μεγάλη φθινοπωρινή καρδιά...

"Εμοιάζε με την μεγάλη καρδιά μιας γυναίκας. Με μια καρδιά που έζησε, που δεν έχει τίποτα να κρύψει, που απέκτησε την πείρα της ζωής, που πόνεσε και υπέφερε και πλημύρισε από καλωσύνη κι έπείκεια κι αγάπη για όλο τον κόσμο.

Βέβαια πρέπει να πονέση κανείς πολύ για να καταλάβει τον πόνο των άλλων. Κι ύστερα ν' ανυψώσει την ψυχή του και το πνεύμα του έως τον Θεό για να νιώσει μέσα του την παγκόσμια αγάπη. Πρέπει πρώτα να ήρεμήσει ο ίδιος για να φθάσει στην έπείκεια και στην καλωσύνη.

Υπάρχουν πόσες μικρότητες, τόσες ασήμιες τόσες κακίες στον κόσμο που έρχονται ωρες, έρχονται στιγμές που η καρδιά σκληραίνει και αμφιβάλλει για όλα. Όταν όμως κατορθώσει να υπερνικήσει τ' ανθρώπινα πάθη, η καρδιά α-

νοίγεται διάπλατα και άγκαλιάζει όλο τον κόσμο και ποθεί το καλό και την ευτυχία όλων ανεξαιρέτως, των φίλων και των έχθρων, των γνωστών και των άγνωστων. Άνοίγεται διάπλατα σαν το λευκό τριαντάφυλλο που είχε ξεφυλλίσει ορθάνοιχτη μέσα στο φθινόπωρο την μεγάλη δλάνιστη καρδιά του.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΑΙ ΜΠΕΡΕ

Τα νέα καπέλλα παρουσιάζουν πολύ τολμηρές έμπνεύσεις. Και η τολμή αυτή δεν έγκειται στην τάδε ή την δείνα γαρνιτούρα αλλά κυρίως στα παράξενα σχήματα που παίρνει η καλόττα. Είναι ή αλήθεια ότι ώρισμένα μοντέλλα τ' έχουν κυριολεκτικά «παραξυλώσει». Φυσικά μια κυρία που έχει άφθονα χρήματα μπορεί να παραγγείλει—έτσι για γούστο—και κανένα τέτοιο «έκκεντρικό» καπέλλακι σαν αυτά που μοιάζουν με τα τουρμπάνια των παλιών Ιμάμηδων ή με τα σαρίκια των γενίτσων κλπ. Κι αυτά όμως, με την προϋπόθεση ότι είναι εξαιρετικά κομψή και ότι έχει ένα άψογο νεανικό πρόσωπο. Άλλοιώς κινδυνεύει πολύ να γελοιοποιηθεί όταν ακολουθή τις διάφορες υπερβολές της μόδας.

Η ποικιλία των καπέλλων είναι ανεξάντλητη. Οί τόκες γίνονται από βελούδο και περιορίζονται στο να σκεπάζουν με τέχνη ένα μέρος των ξανθών ή μαύρων μαλλιών. Πολλές φορές σχεδιάζουν κόωνο, ή τετράγωνο και συνοδεύονται από μια τσαντάκια βελούδινη σε άλλο χρώμα. Πάντως όλα τα καπέλλα ερέτος έχουν μια τάση προς τις ύψηλες φόρμες και πολύ συχνά τις μυτερές.

Τα μπερέ—που μόνο κατ' όνομα λέγονται πιά μπερέ—μπαίνουν εμπρός και είναι λίγο μεγαλύτερα πράγμα που τους επιτρέπει να γαρνίζονται με μια κορδέλλα ένα φιάγκο, ακόμη και μ' ένα φτερό λεπτό και μακρύ.

Άλλα μπερέ είναι τριγωνικά, και άλλα τετράγωνα κατεβασμένα πολύ επάνω στο πρόσωπο, ή τοποθετημένα «μόρτικα» πλαγίως.

Τα έκκεντρικά μοντέλα άφθονούν στις παριζιάνικες συλλογές: "Ενα καπέλλο άμπτυγκ γαρνίρεται εμπρός ή στο πλάι με μια...ούρά άλεπούς ύψωμένη προς τον ούρανό! Μια κεφαλή κουκουβάγιας με χαμηλωμένα πίσω τα φτερά σχηματίζει μια τόκα που κάνει αίσθηση.

Η Σκιαπαρέλλι λανσάρισε μικρά «τοκέ» που έχουν άκριβως την φόρμα αναποδογυρισμένου σκαρπινιού: το τακούνι σχηματίζει την καλόττα και η μύτη του παπουτσιού το γέισο.

Για όλα αυτά τα καπέλλα χρησιμοποιείται το φέτρ, το βελούδο, οι γούνες και ιδίως το άστρακάν, το λούτρ, το καστόρ και το μπράιτσοβαντζ, το βελούρο-φέτρ, ή ρατίν, το άντλόπ, το ζερσε κλπ.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τώρα που τα σχολεία άνοίξαν και τα παιδιά έβγαλαν τα λεπτά φορέματα του καλοκαιριού και της εποχής, ή κυρίως ά φροντίση ν' άνανεώσει την φθινοπωρινή και χειμωνιάτικη γκαρνταρόμπα της.

Η στολή της εργασίας θά σκεπάσει τώρα τα μαυρισμένα άπ' το ήλιο σωματάκια. Τα μαγιό και τα έμπριμέ κρύφθηκαν στην ναφθαλίνα έως το επόμενο καλοκαίρι...για να τα χρησιμοποιήσει ή μικρή άδελφούλα ή ο μικρός άδελφούλης.

Μιά φούστα πλίσσέ με μπρετέλλες ή χωρίς μπρετέλλες, με φαρδιές πιέττες, είναι πολύ κατάλληλη για ένα κοριτσάκι 7 έως 12 χρονών. Διαλέξτε ένα σέρσ καφέ, μαρίν, πράσινο σκούρο και συμπληρώστε το με μια μπλούζα από ραιγιόν ή άπό λεπτή φανέλλα.

Το λευκό άντικαθίσταται συνήθως σήμερα άπό τον άνοιχτό χρωματισμό που άντιστοιχεί προς την φούστα: "Ετσι ένα κορσάζ θαλάσσι φοριέται με μια φούστα μαρίν, ένα κορσάζ όρκ με μια φούστα μαρρόν, ένα κορσάζ βέρ-άμάντ με μια φούστα πράσινη.

Τα κορσάζ αυτά έχουν κοντά μανίκια και συνοδεύονται μ' ένα σουέτερ μάλλινο με μακρά μανίκια. "Εκείνο που προτιμούν ακόμη περισσότερο, τα κοριτσάκια είναι ένα μπολερό, άπό το ίδιο ύφασμα της φούστας, πολύ κοντό, στρογγυλό εμπρός.

"Ενα φορεματάκι άπό τουήντ, φανέλλα ή λαϊνάς μπορεί να εναλλάσσεται με το προηγούμενο άνσάμπλ. Σε πολύ άπλη φόρμα, τα φορέματα αυτά γαρνίζονται συχνά με κεντήματα στον γιακά, στα παραμμένα, στην ζώνη και στον ποδόγυρο.

Κεντώνται με μαλλι ζωηρόχρωμο που γαρνίρει το ύφασμα χωρίς να το παραφορτώνει

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΤΑ ΜΠΟΛΕΡΟ

Σημειώστε ότι ή μόδα του μπολερό άντι να υποχωρήσει εξαπλώνεται ακόμη περισσότερο και τα μπολερό θά φορεθούν όποιαδήποτε ώρα της ήμέρας. Για την βράδυ, τα μπολερό γίνονται άπο παγιέττες ή ύφασματα λαμέ.

ΤΡΕΙΣ ΤΣΑΝΤΕΣ ΜΑΖΙ

Οί κομψές Παριζιάνες δεν βαστούν πιά μια τσαντά μονάχα αλλά... τρεις μαζί! Είναι άπο μαλακό δέρμα και σε διαφορετικό χρώμα και μέγεθος: μια μικροσκοπική, μια μεγαλύτερη και μια μεγάλη.

Σε τι χρησιμεύουν; Χωρίς άλλο στο να μεταφέρουν όλα τα μικροπράγματα που χρειάζεται μια κομψή και ώραία κυρία όταν βγαίνει έξω. "Ας προσθέσω με ότι οί τρεις αυτές τσάντες συγκρατούνται άναμεταξύ τους με μια μεταλλική αλυσίδα.

σεηίδες

ΤΑ ΜΟΤΙΦ ΣΤΑ ΚΟΡΣΕΛΣ

Είναι πολύ της μόδας ένα χέρι άπό έλεφαντόδοντο ή άπό μέταλλο τοποθετημένο στον ώμο ή στην ζώνη. Άλλοτε το χέρι αυτό σφίγγει άδελφικά ένα άλλο χέρι και τότε χρησιμεύει για να κλείνει τον γιακά.

Είναι πολύ νόστιμο και θυμίζει ώριμα ρωμαντικά κοσμήματα.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΠΑΤΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ

Καθαρίζετε 5—6 πατάτες μετρίου μεγέθους. Τις σφονγίζετε τις τσιμαπτε μ' ένα προνίσι, κι ύστερα τις ψήνετε σε μέτριο φούρνο, ως πού κάθε πατάτα άπαλύνει τόσο, ώστε να την νοιώθουμε μαλακή καθώς θά την πείσουμε με το δάχτυλό μας. Κόβετε τότε το άκρον κάθε πατάτας και άφαιρείτε μ' ένα μικρό κουτάλι το έσωτερικό της, το όποιο δάξετε σε μια γαδάθα και το δουλεύετε με 150 γραμμάρια δούτορο και τρεις κροκούς αυγών. Ρίχνετε ύλάτι, πιπέρι και προσθέτετε τρία άσπράδια αυγών πολν καλά χτυπημένα. Γεμίζετε με το μίγμα αυτό τις θαδουλωμένες πατάτες, ρίχνετε επάνω έυμένο τυρί και τις ροδίζετε στον φούρνο. Τις σερβίρετε κατόπιν ζεστές επάνω σε μια πετσέτα.

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΒΟΝ

Στα προηγούμενα πέντε άρθρα μου σάς άνέπτυξα λεπτομερέστατα τους λόγους για τους όποιους το δέρμα συμπάσχει όταν πάσχη γενικώς ο οργανισμός. Άπό τους μεγαλύτερους έχθρους του μηχανισμού του δέρματος είναι ή δυσκοιλιότητα και ή όσθητική ανεπάρκεια. Για την δυσκοιλιότητα σάς έγραφα. Στο σημερινό, τελευταίο γράμμα μου θά σάς γράψω για την όσθητική ανεπάρκεια, που τόσο συχνά άκούτε τώρα τελευταία και που άπεδείχθη χάρη στις τελευταίες προόδους της έπιστήμης, ότι παίζει σημαντικώτατο ρόλο στο γυναικείο σύνολο. Και έν πρώτους τί θά πη όσθητική ανεπάρκεια; Όλες οι άκαταστασίες έν γένει της περιόδου δηλ. είτε υπερβολική και συχνή (ύπερμηνόρροια) είτε ήλαττωμένη και ελς άραιώτερα του συνήθους διαστήματα εμφανιζόμενα (όλιγομηνόρροια) είτε τέλος ή παντελής έλλειψη (άμηνόρροια), είναι γνωστές έπιστημονικώς με την γενική όνομασία «όσθητική ανεπάρκεια».

Ποϋ όφείλεται ή όσθητική ανεπάρκεια; Είς την έλλειψη ή έλάττωση των όρμονών δηλ. των εκκρίσεων (έκχυλισμάτων) των ειδικών αδένων που έπιδρούν επί των όσθητικών. Στις όσθητικές έπιδροση δύο εκκρίσματα (όρμόνες). Η όρμόνη του όσθηλακίου κι ή όρμόνη του προσθίου λοβού της ύποφυσης. Η διαταραχή λοιπόν της εκκρίσεως (όρμόνης) ένός άπό τους δύο αυτούς αδένες έχει σημαντικώτατη έπίδραση στις όσθητικές και έτσι προκαλείται ή ανεπάρκεια και άπό αυτήν οιαδήποτε άκαταστασία της περιόδου. Συνεπώς

ή όρμόνη (έκκριση) της ύποφυσεως και ή όρμόνη του όσθηλακίου έπιδρούν ρυθμιστικώς στην λειτουργία των όσθητικών.

Ποϋ όφείλεται ή έλάττωση των εκκρίσεων των δύο αυτών αδένων, δηλ. ή διαταραχή των όρμονών; Πολλές φορές ή διαταραχή είναι έπίκτητος. Δηλαδή μερικοί οργανισμοί και άπό μικράς ηλικίας παρουσιάζουν έλάττωση, ή έλλειψη των εκκρίσεων που εκδηλώνεται επίσης και με την υπερρίχωση του σώματος και του προσώπου όπως και με την παρουσία άτροφικών ή τελείως ύποτυπων μαστών ή τέλος διά διαφόρων άλλων άνωμαλιών του σώματος.

Άλλά οί συνήθεστερες αιτίες είναι: Οί εκτρώσεις, οί ένδομητρίτιδες κατόπιν παθήσεων, ή όπισθία κάμψις, ή κατάρχη των οίνοπνευματωδών, τα υπερβολικά και μακράς διαρκείας θαλασσόλουτρα και έναντίον των όποιων προ πάντως πρέπει να στραφή ή προσοχή μας έν συνδυασμω με την όρμονοθεραπείαν.

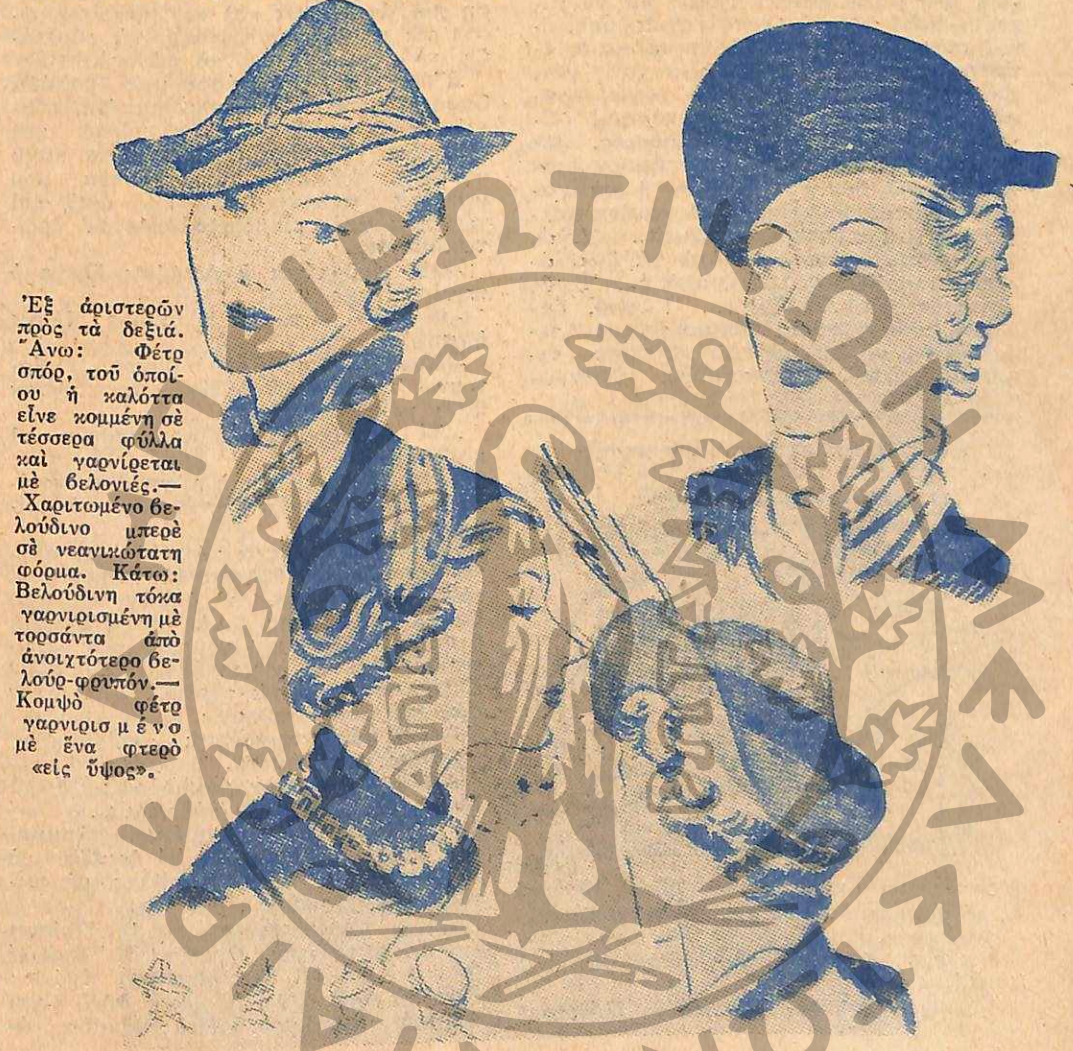
Ποία γενικά συμπτώματα παρατηρούνται κατά την όσθητική ανεπάρκεια; Άν παραμειλήθ

ή θεραπεία της ανεπάρκειας που συνίσταται στην λήψη διαφόρων εκχυλισμάτων (όρμονών) είτε άπό το στόμα, είτε με ένέσεις άναλόγως της σοβαρότητας της ανεπάρκειας έντος άπό την άκαταστασίαν της περιόδου, παρατηρούνται και τα εξής γενικά συμπτώματα: έξάψεις, χαλαρή ευερέθιστος, μεταλλοχολία, άπίσχνανσις ή υπερβολική παχυσάρκεια, έξασθένησις της μνήμης, άπνιες και έφιάλτες κατά τον ύπνον, νευρομυϊκή έξασθένηση, έξανθήματα στο πρόσωπο, στυνεχείς πονοκέφαλοι, γενικά εκζέματα, μαρσμός.

Τέλος ως προς την θεραπείαν πρέπει να μάθετε ότι ή έπαναφορά της περιόδου και όλες οί διαταραχές της, όποιασδήποτε κι' άν είναι αυτές, σε ηλικίαν κάτω των 45 έτών, σήμερα με τας προόδους της όρμονοθεραπείας σε καμμία περίπτωση δεν μένουν άθεράπευτοι. Υπάρχουν όλα τα θεραπευτικά μέσα και για την σοβαρωτέραν των περιπτώσεων, φτάνει να ύπάρχη ή σχετική ύπομονή κι' ή θεραπεία να γίνεται όταν πρέπει και όπως πρέπει.

Το συμπέρασμα λοιπόν των εξ συνεχών άρθρων μου είναι ότι για την διατήρηση της φυσικής όμορφιάς και δροσερότητας της επιδερμίδος σας, άντι να καταφεύγετε στα διάφορα καλλυντικά, πρέπει προ πάντως να φροντίζετε για την διατήρηση της γενικής υγείας σας, γιατί σε κάθε παθολογική κατάσταση του οργανισμού άπαραιτήτως συμπαχεί και το δέρμα. Ιδιαίτερος δε ή όσθητική ανεπάρκεια συντελεί πολν στην πρόωρο καταστροφή της δροσιάς και στο μαρσμο, πράγμα που έπεξηγείται τελείως και άπό το άπλούστατο γεγονός ότι επάνω άπό τα 40 αρχίζουν οι μεγάλες ρυτίδες και το νερούλιασμα του δέρματος το γήραςμά του.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΑ!

Δραματικό διήγημα του Όκταβ Μιρμπώ

Χμ... Χμ... Ωραία! Θαυμάσια!... Καλά είμ' εδώ... 'Η δεντροστοιχία, που έχω τοποθετηθεί κάνει απότομη γωνία.

Έξηντα μέτρα με χωρίζουν απ' αυτόν. Δεν έχω παρά να χωθώ στους θάμνους σιγά-σιγά, παραμερίζοντας τα κλαδιά με προσοχή. 'Αλλωστε σηκώθηκε άνεμος κι' ο θόρυβος των φύλλων, που σαλεύουν και σπάζουν, σκεπάζει τον ήχο των βηματών μου...

Τόν κυττάζω να πηγαίνει και νάρχεται στη δεντροστοιχία. Είναι ώριμος, ψηλός, νέος, καλοντυμένος... Θά της άρεση, θά τον αγαπά, χωρίς άλλοι...

...Κύτταξέ τον! Περπατεί συλλογισμένος. Βέβαια αυτήν θά συλλογίζεται. Και θά λέη μέσα του: «Σε όχτώ μέρες ή Λουίζα θά είναι γυναίκα μου, δική μου!...» Γυναίκα του; 'Όχι, ποτέ!... 'Η εύτυχία του με κάνει θηρίο... Τόν μισώ!...

Πηγαίνει κι' έρχεται και λέει διαρκώς: «Σε όχτώ μέρες!». 'Ισως ναι, όμως κι' όχι... Σε όχτώ μέρες, ποιος ξέρει μέσα σε ποιά χώρα θά σαπίζει!... 'Αλλά άραγε θά μπορούσα δ σκοτώσω; Τίποτα δεν ξέρω ακόμα... 'Γίνεται κυνήγι μέσα στο δάσος.

'Η παγάνες διάχνουν τ' άγρίμια με φωνές. 'Εχω καιρό. 'Ας καθίσω... 'Τί αλλόκοτο πράγμα κι' αυτή ή ζωή μας; 'Αλήθεια! Ποιος θά τ'ό πείστε ποτέ; 'Εγώ, ένας καμπούρης, ένα πλάσμα άσχημο κι' άποτρόπαιο, ένα άντικείμενο γέλωτος για τους μέν, άποστροφής, για τους δέ, έγώ, έραστής μιας τόσο ωραίας κόρης!

'Εγώ, που αν δεν ήμουν πλούσιος, θά μουδιναν κλωτσιές, που αν ήμουν παιδί φτωχού θά μ' έρριχναν ή σε κανένα άνθρακωρυχείο, ή σε κανένα τέλμα με μιά πέτρα στο λαιμό... 'Εγώ, ένα πλάσμα, που κι' αυτά τ'ά ζωά ακόμα κυττάζουν μ' έκπληξη... 'Εγώ, έραστής της Λουίζας!... 'Εκείνο, δηλαδή, που ή φύσις έδημιούργησε τελειότατο, μ' εκείνο, που ξέρασα τερατωδέστατο! Φαντασθήτε έναγκα-

λισμό ενός άγγέλου μ' ένα τράγο!... Μιάς παρθένου μ' ένα σκύλο!... Καμιά φορά άναρωτιέμαι αν αυτά είν' αλήθεια, ή μήπως άνειρεύτηκα. 'Αλλά όχι, δεν όνειρεύομαι...

...Μιά μέρα—πόσα χρόνια πάνε από τότε!—με τράβηξε ή ίδια κάτω από ένα δέντρο και μου έβαθε φρικτά παιγνίδια. Αύτη, μάλιστα! Σ'άς όρκίζομαι!

...Εγώ δεν ήξερα τίποτε, δεν ύπαπευόμουν τίποτε... 'Εκείνη με διέφθειρε. 'Ηταν έντεκα χρόνων κι' έγώ δώδεκα. Οι γονείς μας μάς άφηναν κι' κλεινόμαστε σ'όν κοιτώνα της, ή τριγυρνούσαμε στο δάσος. Τί να φοβήθη κανείς από ένα παιδί καμπούρικο;

...Λόγω της καμπούρας μου και της γενικής άσχημίας του σώματός μου, ήμουν ή ζωά άρνησις του άμαρτήματος. Μπορεί κανείς να ύποπτευθ ή τη νυχτερίδα ότι αγαπά τ' άηδόνια, ή τόν θάτραχο ότι έρωτεύεται τ'ά περσιέρες, ή τόν σκουλήκι με τίς πεταλούδες;

...Εγώ έρωτευτήκαμε τρελλά... Κι' όσο μεγαλώναμε, τόσο αυξαναν και οι σωματικές επιθυμίες μας. Τό πάθος μας γινόταν απαιτητικότερο, άγριότερο. 'Εκείνης δεν της έφταναν πλέον τ'ά παιγνίδια τ'ά έρωτικά σ'όν κοιτώνα της ή στο δάσος. 'Ηθελε μέρη πιό άπόκρυφα και πιό μακρινά, ώστε να μπορή να φωνάξη, να ούρλιάζει, να δαγκάνη απ' τ'ό πάθος...

...Υπάρχει στο δάσος μιά καλύβα δασοφύλακος, έγκαταλελειμμένη. 'Εκεί, άφοδ' έμάζωδε ξηρά χόρτα και φρύγανα και κλαδιά, έκανα ένα παχύ στρώμα. 'Εκλεψα από τ'ό σπιτί μου μαλακά σκεπάσματα κι' εκεί, επί τέσσερα χρόνια, πηγαίναμε κι' έρωτευόμαστε...

—Μά ποδ' είναι ή Λουίζα; Έλεγε ό πατέρας της.

—Μά ποδ' είναι ό Κλαύδιος; Έλεγε ή μητέρα μου.

—Διασκεδάζουν στο δάσος. Παίρνουν δύνامي και ύγεία, άπαντούσαν πάλι μόνοι τους.

...Τί μπορούσαν να φαντασθουν οι καυμένοι;

...Πολλές φορές τη νύχτα σηκώνόμουν και διέσχιζα ξυπόλυτος τ'ά τρίστρατα.

...Έτρεχα, έτρεχα κάτω απ' τ'ό φεγγάρι, έβλεπα τόν ίσκιο μου, τόν καμπούρικο, ν' άπλώνεται στο δρόμο τερατώδης, να χοροπηδά στη δεντροστοιχία και νόμιζα πως ώνειρευόμουν. Οι νυχτοκόρακες έκραζον βλέποντάς με να περνά... Κι' ήταν σαν να με ρωτούσαν:

—Ποδ' π'άς, καμπούρη;

—Πάω σ'όν έρωτα.

—Μ' αύτη την καμπούρα; Χού! Χού! Χού! Έβαζαν τ'ά γέλια...

...Έφτανα λαχανιασμένος, πλημμυρισμένος από ιδρώτα. 'Η Λουίζα με περίμενε μ' άνοιχτές άγκάλες, με φωνές άγριας μέθης...

...Και τώρα παντρεύεται! Παίρνει άλλον, αυτόν τόν άγριο! Κι' έγώ τί θά γίνω; Μ' έλογάριασαν έμένα; Ποδ' θά βωδ' άλλη Λουίζα; Αύτη είναι φυσικά δική μου. Μιά άλυσίδα ά-

τιμίας μάς δένει τόν ένα με τόν άλλο.

...Αν πάω και τού π'ό αύτού τού μνηστήρα της, που περπατεί ρεμώδης, αν πάω και τού π'ό: 'Αύτη ή κόρη, που θέλεις να πάρης, είναι δική μου. Θά αίσθανθης σ'ά χείλη της τη δυσωδία τών φιλημάτων μου. Παντού στο σώμα της θά έρής τη σφραγίδα της καμπούρας μου... Ρώτησε δ'ά τ'ά δέντρα, ρώτησε τ'ά πουλιά που φωνάζουν σ' αυτά τ'ά δέντρα, ρώτησε τ'ά ζαρκάδια, τ'ά κουνέλια, τούς λαγούς, ρώτησε κάθε φύλλο και κάθε άγριολουλούδο. Πήγαινε ως την καλύβα του δασοφύλακα. 'Η θέσις είναι ξεστή ακόμα, στο μέρος που τ'ά δυο σώματά μας άγκαλιαζόντουσαν. Θά μου άπαντήσει:

—Είσαι τρελλάς, φύγε απ' εδώ!...

...Πρέπει, λοιπόν, να τόν σκοτώσω!... 'Αλλά κατόπιν αύτού, θά έλθω άλλος. Κατόπιν εκείνου άλλος. Πρέπει όλους να τούς σκοτώσω!

...Ας σηκωθώ, λοιπόν, κι' άς άρνέσω απ' αυτόν... Τί να φοβήθω; Κάθε μέρα γίνονται αυτά τ'ά πράγματα. 'Εν'ό πυροβολείς ένα φασιανό, σκοτώνεις έναν άνθρωπο! Λάθος!...

...Νά! 'Ακούω τίς παγάνες... 'Ερχονται... 'Ας χωθώ καλύτερα σ'ά δέντρα... Νά τος! Είναι μαζί μ' 'Εκείνη... Την άγκαλιάζει... Τη φιλεί...

...Αχ! λύσσα, λύσσα!... Κι' άλλο φιλή!... Κι' άλλο ακόμα... Θά τού πιω τ'ό αίμα!... Νά, χώρισαν τώρα! Αύτη έφυγε. Είναι μόνος του... Στέκεται...

...Α! π'ός τόν βλέπω καλά! Ποδ' να τόν χτυπήσω;... 'Α! εκεί, από πάνω απ' τ'ό αύτί... «Σε όχτώ μέρες!» έ; Στάσου, λοιπόν! Ο φασιανός περνά... κότ-κότ!...

...Μπάμ!...

...Τόν σκότωσα!... Στόν τόπο!...

...Α! έτσι... Τώρα άς τρέξω να φανερωθώ περίλυπος!... Λάθος!...

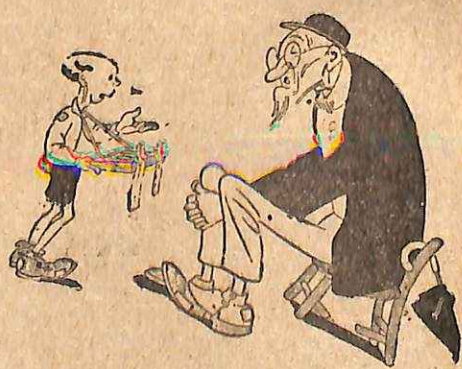
...Από αύριο άρχίζει πάλι τ'ό γλέντι μαζί της, στην καλύβα του δασοφύλακα...

...Τόν σκότωσα!... Κότ-κότ-κότ!...

...Τόν σκότωσα!...

ΟΚΤΑΒ ΜΙΡΜΠΩ

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

—Γιατί μπαμπά, ό 'Αδάμ διώχθηκε από τόν Παράδεισο; Για ένα μήλο που έφαγε; —'Όχι, γι' αυτό, αλλά γιατί δεν τ'ό πλήρωσε.

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξέμνηος >	> 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
> Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Τ'ά χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μι'ά μεριά τού χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε τ'ό όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία τού περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεσθε σε παλαιότερες άπαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τόν αριθμό τού φύλλου, για τ'ό όποιο μάς γράφετε.

Δ. Νά μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από όσα δρίζουμε να έχουν ύπ' όψει τους ότι θά διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τ'ά άλλα θά σ'ίζονται.

Ε. Νά μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε άπάντησιν σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θά ληφθ' ύπ' όψει. Νά σημειώνετε σε κάθε καινούργια έπιστολή πότε έλάβατε άπάντησιν στην προηγούμενη.

Σ η μ. 'Ός γνωστόν ή «Εβδομάς» δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμμία ζήτηματική ή άμολή.

Άρην Ψυχοπαδόπουλον. Δυστυχώς τ'ά σατυρικά σας δεν είναι δημοσιεύσιμα ως άκατάλληλα για τ'ή λογοτεχνική μας σελίδα. 'Αλλωστε είναι και άτεχνα. Δίητε και μόνος σας τ'ά δυο πρώτα τετράστιχα τού ποιήματός σας «Διαβάσματα φοιτητού»:

Υστερα απ' ένα γλέντι έρωτικό
πιάνω να διαβάσω τ'ό «Κληρονομικό»
τ'ό άνοίγω τ'ό άτιμο και τ'ό διαβάζω
μα στο κεφάλι μου τίποτα δεν βάζω.

Θυμώνω τότε παίρνω τ'ό «Κληρονομικό»
και τρέχω έξω σ'όν ήλιο να διαβάσω,
μα να μπροστά μου ένα φίνο δουλικό
που μ' έκανε άχ! Τόν μπούσουλα να χάσω.

Ναν'αν Διαμάντη. Διωρθώθηκε τ'ό τέλος έτσι. Τ'ό κρατούμε. Μάρι Σαρδόν. Δεν μάς ίκανοποίησε τ'ό πεζό σας, δυστυχώς. Πολλ'ό δογματικά και σχολαστικά γραμμένο. Γράψτε μας κάτι με κάποια πλοκή και μην περιορίζεσθε μόνο σε άφηρημένες σκέψεις και έννοιες που θυμίζουν λίγο τήν φθηνή φιλοσοφία μερικών διδάλων.

Παναγιώτην Καμπά. Δημοσιεύουμε εδώ τ'ό ποιήμά σας για να δίητε και μόνος σας ότι είναι όλωσδιόλου άτεχνο και χωρίς κανένα ποιητικό προσόν.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΗ

Τή γνώρισα μικρή.
'Αθώα ήταν σαν πεδίο
ζήσαμε καιρό μαζί
μη τολμώντας να της δώσω.
Όυτε φιλή!

Μ' κάποια διληνή βραδιά
πυθασσε ξαπλωμένη σ'α
κ' αλάτουμε λόγια τριφερά
με κύταζε θερμά κι' ύστερα
ξέσπασε σ' άναφιλιά.

Τήν άγκάλιασα σφιχτά
χαϊδεύοντάς την τριφερά.
Μου ψιθύρισε ιδονικά!
'Ό! Πώς νύθω τ'ό φιλή!
'Ηταν τ'ό πρώτο φιλή.

Πέλον Πευκιάτην. Σ'άς άπάντησαμε στο φύλλο μας ύπ' άρ. 522. Είναι πολλ'ό άστείο να νομίζετε ότι άγνοούμε ν' άπαντήσουμε σ'ά γράμματα τών άναγνωστών μας και να τούς δυσχερατούμε από άδιαφορία μας. Μά τί φταίμε έμείς όταν ό όγκος της άλληλογραφίας μας είναι τόσος ώστε κατ' ανάγκην οί άπαντήσεις μας σ'ά γράμματα να έρχονται λίγο άργά; Όπως μάς γράφετε σεις μάς γράφουν και άπειροι άλλοι στους όποιους άπαντούμε με τ'ή σειρά. Σχετικά καλύτερη ή «Θλίψη» από τ'ά δυο που μάς στείλατε άλλα κι' αύτη όχι δημοσιεύσιμη. 'Ό στίχος σας και ίδίως ή όρμη του θέλει άκούσ'ό δούλεμα. Λέτε π. χ. κάπου:

«Πές μου γιατί όπως
τ'ά βλέπω άγνάτιστα
τά δυο σου μάτια
τά δυο σου χείλη».

Δεν δρίζετε ότι είναι κακόηχο τ'ό τετράστιχο αυτό; Τ'ό ίδιο συμβαίνει και στο δεύτερο τετράστιχο τού άλλου ποιήματος που είναι έντελώς άδόουλεμο. Κυττάξτε το και μόνος σας:

Νοιώθω τ'ό σώμα μου κουφάρι
και πότε θάρη να μ'άρεη
ό χάρος ό καλός
σκέπτομαι μοναχός.

Αλέξανδρον Π. Μαυροειδήν. Τ'ό σταυρόλεξό σας έλήφθη και έδόθη σ'όν άρμόδιο συντάκτη. Εύχαριστούμε. Κωσ. Αποστόλου. Συμπαθητικό τ'ό γράμμα αλλά κοινότατο τ'ό θέμα τού πεζού σας. Στείλτε μας κάτι πιό πρωτότυπο. Τ'ό σταυρόλεξό σας έδόθη σ'όν άρμόδιο συντάκτη. Εύχαριστούμε. Νίκον Καθρέστην. Όχι δημοσιεύσιμα, δυστυχώς. 'Υστερούν πολλ'ό στην τεχνική τού στίχου και π'ό πάντων στο μέτρο που άλλου σιονάφτει, άλλου έχει χασμωδίες κ.λ.π. Μή διάξτε να δημοσιεύσετε. Διαβάστε πρώτα σύγχρονη ποίηση. Εύχαριστούμε για τ'ά καλά σας λόγια καθώς και για τ'ό σταυρόλεξο τ'ό όποιο δώσαμε σ'όν άρμόδιο συντάκτη.

Μετά την καταστροφή

(Συνέχεια από τ'ή σελίδα 17)

ώρμησε π'ός τους θάμνους.
—'Εβγα έξω, άτιμε, ξεφώνισε. 'Εβγα και πέτα τ'ό τσούέκι σου χάμω, γιατί στην άναψα, παληόσκυλο.

'Ακούστηκε ένας κρότος σαν σπάσιμο κλαδιών και έμπρός τους πρόβαλε ό Γκράντ Σέλτον.

—Ξέρεις τί θέλω, Νάιτ! Ξεφώνισε έντελώς ξαφνικά ό Σέλτον. Με κατάρτισες! 'Η θά μου δώσης πίσω τ'ά λεφτά μου ή θά μου τ'ά πληρώσης με τ'ό μάρσι σου! Νάχης χάρι που είχα μιά σφαίρα μονάχα!

—Δεν σοδ' έκλεψα τ'ά λεφτά σου Σέλτον, είπε με ήσυχο ύφος ό Νάιτ. 'Ελα να μιλήσουμε σαν άνδρες. 'Εχασα κι' έγώ τήν περιουσία μου, όπως όλοι σας, και δεν μου έμεινε παρά τ'ό κτήμα και τ'ά δυο μου χέρια να τ'ό δουλέψουν.

—Δεν έθλω γραφία, έχω τ'ά δικά μου, έκανε ό Σέλτον.

—Είναι και τ'ό δάσος, συνέχισε άτάραχα ό Φιλ. Ξέρεις κανένα που νάχη πριόνι; Θά μπορούσαμε να ριξούμε μερικά δένδρα και να τ'ά κόψουμε σε σανίδες θά τις πουλήσουμε μετά, Σέλτον, και θά βγάλουμε λεφτά. Τότε θά μπορούσες ν' άγοράσης περισσότερες σφαίρες και να φυτέψης στο τσιράκι μου, που δεν άξίζει και τόσο όσο τ'ό φαντάζεσαι!

—Πριόνι έχω ένώ, μά δεν θά στο δώσω, μούγγρισε ό Σέλτον άγρια.

—'Ακούσε Γκράντ, τού είπε ό Φιλ. Πρέπει να με βοηθήσης να διορθώσω τήν κατάσταση που δημιουργήθηκε από απλή κακοτυχία. Λοιπόν, έχω θά σου μαδέσω τ'ά δέντρα που πρόκειται να κοπούν κι' έσύ έλα μιά άπ' αυτές τίς μέρες να τ'ά ρίξης.

Ό Σέλτον έφτυσε δίπλα του κι' άρχισε να άπομακρύνεται.

—Είσαι κλέφτης, μουμούρισε. Και να με φτύσης αν κόψω κι' ένα κλαρί.

Ό Φιλ τόν πρόφθασε και τού έδωσε τ'ό τσούέκι του.

—Μπορεί να σοδ' χρειασθ'ό, τού είπε.

—Έμειναν μόνοι οι τρεις τους.

—Θά σ'άς σκοτώσω, κ. Νάιτ, έκανε ό Ράνς. Δεν έπρεπε να τόν άφήσετε να φύγη έτσι.

—Δεν θά με σκοτώσει και θά με βοηθήσει μάλιστα στη δουλειά μου, επέμενε ό Φιλ.

Σ'όν έπιβεβαίωση σ'ά λόγια του άντήχησε ή βαρεία ή φωνή τού Σέλτον.

—Θάρω τήν Δευτέρα να δώ τι μπορεί να γίνη!

Ό Φιλ στράφηκε π'ός τήν Νταϊζ.

—Τώρα χρειάζομαι περισσότερα παρά π'όν τήν βοήθειά σας, τ'ή είπε. Θά μου είναι άπειρος πιό ένθαρρυντική παρά από τ'ή βοήθεια όλου τού χωριού και ξέρετε γιατί;

—Γιατί; ψιθύρισε ή Νταϊζ, που είλε καταλάβει τί θά της έκυμνηθούσαν ό Φιλ.

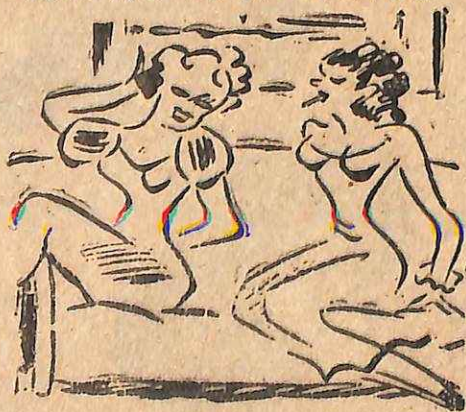
—Γιατί σας άναπώ!

Ό Ράνς γύρισε μιά στιγμή π'ός τ'ό μέρος τους και τούς διέκρινε δρόμους, στο φόντο τού μισοσκότεινου ουρανού, άγκαλιασμένους να φιλιούνται.

Κι' ό Ράνς έστρεψε άλλω τ'ό κεφάλι του. Γιατί παρ'όλο ότι ήταν μόλις δεκαεσσάρων χρόνων ήταν ήδη τέλειος τζέντλεμαν.

ΕΛΛΕΝ ΜΥΛΛΕΡ

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΥΣΕ

—Ξέρεις, Κυρή; 'Εδωκα πίσω τ'ό λόγο ού άρραβωνιαστικού μου. Είναι γεμάτος έαττώματα.

—Τού επέστρεψες και τ'ό δαχτυλίδι με τ'ό περιγύρι;

—Όχι αυτό δεν έχει κανένα έλάττωμα!

Γάμοι

Χρήστος Θ. Μπάκας, λοχαγός πεζικού, Σπ. Καράλη, έτέλεσαν τους γάμους των. Παράνυμφος παρέστη ο συμβολαιογράφος 'Αθηνών κ. 'Αθαν. Δ. Θανάπουλος. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχίαν.

ΟΙΚΟΓ. Κ. ΧΕΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Μουσική

Η προσεχής καλλιτεχνική εμφάνισις της δραματικής ύψιφώνου Δ)δος Πλούτη.

Τό όνομα της καλλιτέχνιδος είναι άρκετά γνωστόν εις τό φιλόμουσον κοινόν των 'Αθηνών ώστε περιτελεί κάθε έταίρος. Η φήμη της δημιουργήθηκε από τὰ εξαιρετικά φωνητικά της προσόντα, τό δραματικό ταμπεραμέντο της, την μουσικότητα της, καθώς και την άρτίαν έμφανείαν των έργων των διαφόρων μεγάλων μουσουργών.

Η σταδιοδρομία της δι)δος Νέλλης Πλούτη εις την 'Ιταλίαν, την πατρίδα του μελοδράματος υπήρξε λαμπρά και άνταξία του καλλιτεχνικού της όνόματος. Αί έδώ εμφανίσεις της εκρίθησαν ευμένεστα υπό μουσικοκριτικών του τύπου μας. Έπιστρέψασα από μία μεγάλη καλλιτεχνική περιοδεία όπου έσημείωσεν έπιτυχία ή δις Πλούτη

εμφανίζεται στο πρώτο έφετεινό της Ρεσιτάλ, τό άπόγευμα της Κυριακής 14 Νοεμβρίου εις την αίθουσαν των συναυλιών του 'Ωδείου 'Αθηνών. Θα τραγουδήση: Μπετό-δεν, Βέρδη, Μασσενέ, Τζιλέα, Τζιορντάνο, Κρεσέντζο, μίαν σειράν Ισπανικών κλασσικών τραγουδιών εις τὰ όποία διαπρέπει ή δ)ν)ς Πλούτη και έλληνικά δημοτικά τραγούδια.

Έκδόσεις

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

Η «Ακαδημαϊκή 'Ιατρική» μηνιαίον 'Επιστημονικόν περιοδικόν. Διευθυντής Γ. Κ. Πουρναρόπουλος 'Ιατρός.

Γραφεία: 'Οδός Παμίσου 8 ('Αγ. Μελετίου 110). 'Αθήναι (8). Τηλ. αριθ. 81-477.

Συνεργάται: Πάντες οι 'Ακαδημαϊκοί 'Ιατροί, Καθηγηταί και οι 'Υφηγηταί του Πανεπιστημίου και οι διαπρεπέστεροι των 'Ελλήνων 'Ιατρών.

'Ετος Γ'. Περίοδος II. 'Εξεδόθη τό 29ον τεύχος. Θέματα όλων των κλάδων της 'Ιατρικής. Πραγματεία και μονογραφίαι πρωτότυποι. Παρακολούθησις του ξένου 'Ιατρικού τύπου. 'Ιατρικά νέα 'Ελλάδος και έξωτερικού. Αί ύποτροφίαι του Πανεπιστημίου 'Αθηνών. Θεραπευτικά σημειώματα διά την πράξιν.

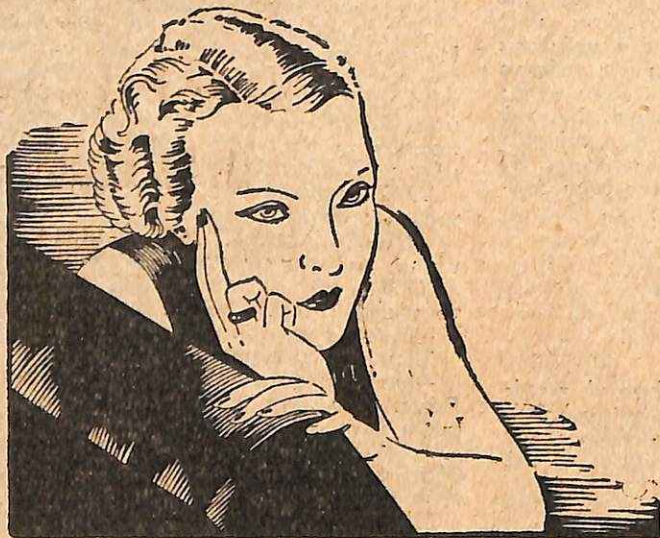
Συνδρομή έτησία: Δρχ. 150. Διά τους φοιτητάς 100.

ΕΝΑ «ΕΙΔΙΚΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ» γιά τό όποίο πρέπει νά σημνύνόμεθα κι' ως 'Ελληνες που άποτελεί καθήκημα γιά την πρωτεύουσα, είναι του κ. Π. Δ. ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ, της όδου Πατησίων 43.

Τό άνοιξε στά 1927 με άντικειμενικό σκοπό νά έξυτηρετή τους φοιτητάς του Πολυτεχνείου. Στην άρχή, άνοιξε με τό τίποτα Βασίζόταν μονάχα στην έκτίμηση των πελατών του—των φοιτητών—που ευγνώμονες γιαντί ό κος Χρυσικόπουλος τους πήγαινε στά πόδια τους, τὰ είδη που τους άναγκαζούσαν, έδειξαν μεγάλη προθυμία στο νά τον ύποστηρίξουν. Κι' έτσι σήμερα τό κατάστημα του κ. Δ. Χρυσικόπουλου κατέστη τό μοναδικό στο είδος του και πωλεί χονδρικά και λιανικά, τὰ έξής είδη: χάρην σχεδιάσεως, ήλιοτυπίας, όπλισμένον, διαφανή, όθόνης, Μπλιμετρέ, εργαλεία σχεδιάσεως Ταύ, Πινάκια ξίλο, Πινακίδας, 'Υποδεκάμετρα, Τρίγωνα διαφανή, Καμπυλόγραμμα, Γραμμοσύρτας, Διαδήςτες στυλογράφους, μελάνιν εις δοχεία και χύμα κ.λ.π.

Έν άπουσία του, ό κος Π. Δ. Χρυσικόπουλος άναπληροϋται εις την λεπτήν του εργασία, υπό της κυρίας του και των δύο φοιτητών υιών του. 'Εγκάρδια συγχαρητήρια στον προοδευτικό αυτόν καταστηματάρχη με άκόμα περισσότερα στους φοιτητάς του Πολυτεχνείου, που άπέκτησαν και ύποστηρίζουν τό δικό τους κατάστημα.

Η ΑΓΓΝΟΙΑ

Η άγνοια έκλογής ενός Rouge χειλέων, Ισοδυναμεί με άγνοιαν έκλογής άνθέων διά μίαν ώραίαν άνθοδέσμη.

Ο Οίκος Michel της Νέας 'Υόρκης διά των νέων χρωματισμών του Rouge Michel σας άπαλλάσσει της δυσχερείας αυτής και σας έξασφαλίζει άπόλυτον έπιτυχίαν έκλογής ενός Rouge χειλέων.

Δοκιμάσατε διαφόρων οίκων Rouge δέν θα βρήτε άνώτερον του Rouge Michel τοϋτο και μόνον σας έξασφαλίζει τον ύπεροχον καλλωπισμόν των χειλέων. Πωλείται εις όλα τὰ καλά καταστήματα και φαρμακεία.

'Αντιπρόσωπος διά την 'Ελλάδα: Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ 'Αθήναι — Μητροπόλεως 42.

'Αντίπος έν Θεσνίκη: Γ. Χ. Πέντζος όδός Βαλαωρίτου 31
> Αιγύπτω: Γεράς. Πανός — 'Αλεξάνδρεια, 31 Rue Nebi Daniel

Τιμή μικρού μεγέθους τεμάχ. Δρχ. 40.—
> μεγάλου > > 100.—
> εις θήκην πολυτελείας τεμάχ. > 135.—

«ΑΛΜΑ»

Ξηρά και δκκληρά χέρια

Γι' αυτό δέν ύπάρχει τίποτε καλλίτερον από την NIVEA. Δοκιμάσατε τό θράδυ νά κάμετε μόνον μίαν φοράν καλήν έντρίθην με NIVEA και θα έκπλαγήτε άληθινά την άλλην ήμέραν θλέπουσαι τὰ χέρια σας πόσον λεία και μαλακά είναι. Τοιοϋτοτρόπως δέν θα φαίνεται από τὰ χέρια σας ότι άσχολείστε εις τὰ οικιακά σας ή ίδια. 'Αν' έναντίας τό δέρμα σας θα φαίνεται πάντοτε λευκό και περιποιημένον, άν χρησιμοποιήτε τακτικά NIVEA.

Η NIVEA είναι ή μόνη κρέμα εις όλον τον κόσμον, ή όποία περιέχει την συγγενή προς τό δέρμα EUCERIT, εις την όποιαν έγκείται ή θαυμασία ένέργειά της.

Πωλείται εις όλα τὰ φαρμακεία και μυροπωλεία. Τό μικρόν κυτίον δρχ. 8,50, τό μεσαίον δρχ. 15, τό μεγάλο δρχ. 30.

ΑΛΛΗΛΩΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μας γιά ζητήματα ήγνι- νής και κολλητισμού, βασίζονται επί συμ- βουλών του διακεκριμένου δερματολό- γου Ιατροϋ της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ατυχην μικρήν 16 έτών. Αιτά που μου γράφετε μοιάζουν τόσο πολή με μυθιστόρημα που όμολογώ ότι δυσκολεύθηκα νά τὰ πιστέψω. Πολλές φορές όμως και ή ζωή μας παρουσιάζει τόσο άπίθανα πράγμα- τα... Κι' αίσθάνθηκα άληθινό πόνο, στην σκέψη ότι μπορεί πραγματικά νά συνέβησαν όλα αυτά ακριβώς όπως τὰ γράφετε. Στην περίπτωση αυτή, μικρή μου φίλη, είσθε τό θύμα ενός έγκληματίου με παρωμένη συνεί- δηση και δέν φταίτε βέβαια γι' αυτό που συνέβη. Η μόνη συμβουλή που μπορώ νά σας δώσω και την όποία πρέπει ν' άκο- λυθήσετε είναι νά εμπιστευθήτε τό μυστικό αυτό στην μητέρα σας. 'Εξελιγή ξέρει την ζωή, έχει την πείρα που δίνει ή ήλικία και είναι ή μόνη κατάλληλη νά σκεφθή τί πρέπει νά γίνει. Πάντως, νά βγάλετε από τό μυαλό σας την ιδέα της αυτοκτονίας, που είναι ή χειρότερη δυνατή λύσις. Η πρόφα- σις που άναφέρετε στο ύστερόγραφο σας δέν είναι σωστή και δέν έχετε κανένα δι-

καίωμα νά δώσετε τόση λύση στην οικογε- νεία σας.

Τσιγγάναν. Στοιχίζει δρχ. 400 ή φιά- λη. Με την χρήση της πρώτης θα ήθετε κα- ταφανέστατα άποτελέσματα. Τὰ χρήματα δι' έπιταγής. Θα περιέχεται και ή οδηγία χρή- σεως λεπτομερής. Άποτανήθε στην ίδια δι- εύθυνση.

Ιλεάναν, Πάτρας. Χρειάζεται ή ίδια θεραπεία. Και σας σας συμβουλεύω ό,τι άνωτέρω και στην Τσιγγάνα. 'Εκτός άν θέλετε καμιά πρόχειρη κι' εύκολη θερα- πεία άλλ' όχι βέβαια με σύντομα κι' άριστα άποτελέσματα άλλα με σχετικήν βελτίωση και σταμάτημα του κακού. Τότε γράφετε μου και θα προτιμηθήτε άμέσως σάς άπαντή- σεις.

Καίτην Σιάτισταν. Ο διακεκριμέ- νος Ιατρός της Βιέννης που μου γράφετε, δέν είναι δυνατόν νά έδωσε μία τέτοια συν- ταγή βαφής στην φίλη σας, δηλ. 1 δραχμή πέτρα της κολάσεως, 5 δράμια γλυκερίνη, νερό, μίμμιον κουταλιά θειαφιού κι' ένα κομματάκι δέν ξέρω τί. Και μπακάλης νά ήταν ό διακεκριμένος αυτός Ιατρός θα ώριζε τοϋλάχιστο δράμια, κι' όχι 1 δραχμή πέτρα της κολάσεως δηλ. πόσο; Μήπως πουλιέται με την όκιά; ή ένα κομμάτι λεμόντοζου. Τό κομμάτι είναι ένα πράγμα άνασθόριστο και προκειμένου περι συνταγών τὰ πράγματα γράφονται ώρισμένα και συγκεκριμένα. 'Εξ άλλου έφ' όσον ή συνταγή αυτή περιέχει

πέτρα της κολάσεως δηλ. νιτρικό άργυρο είναι άβλαβρό τόσο γιά τό τριχωτό της κε- φαλής όσον και γιά την υγείαν, έφ' όσον την άπορροφά ό οργανισμός. Την άπάντηση αυτή σας την γράφει προσωπικάς ό κ. Λα- δάς και σας συμβουλεύει νά μη έχετε καμιά έμπιστοσύνη σε συνταγές φιληνάδων, ιδίως όταν πρόκειται γιά καλλυντικά άν δέν θέλε- τε καμιά φορά νά παρορφωθήτε. Την συμβουλή αυτή ό κ. Λαδάς την δίνει σ' ό- λες μας τίς άναγνώστριες.

Μαυρομάταν. Την τότε άπάντηση δέν την πήρατε από την στήλη μου και συ- νεπώς από τον κ. Λαδά, άλλα από την στή- λη του παθολόγου μας γιαιτροϋ. Γιά νάχετε, όπως και σεις άλλωστε έπιθυμείτε, ιδιαιτέ- ραν έκτενή άπάντηση γράψτε λεπτομερώς άπ' εύθείας στον ειδικό γιαιτρό μας κ. Γ. Λαδάν (Σόλωνος 40) έσωκλείοντας και 50 δρχ. Ένα μόνο σας συμβουλεύω, ότι δέν πρέπει ν' άπελπίζεσθε, γιαντί ώρισμένως θα διορθωθή τό άντιασθητικό ελάττωμά σας. Νά πητε του κ. Λαδά άν είσθε άδύνατη ή παχειά κι' άν είσθε τακτική στην περίοδό σας.

Περικλήν Πονισ. Πειραιά. Έ- χετε ανάγκην προσωπικής εξέτασεως. Νά θ- πιακεφθήτε λοιπόν τον κ. Λαδάν, Σόλωνος 40, 11—1 ή 5—8½ και θα σας έξετάση δω- ρεάν, αφού του πητε τό ψευδώνυμόν σας.

ΛΟΡΑ

NEON! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος

1. Η καλλίτερα πούδρα διά τν ύπαιθρον, διότι είναι αδιάβροχος.
2. Η καλλίτερα πούδρα διά τν σπίτι, διότι δέν κάμνει ποτέ «πλάκες» επί τοϋ προσώπου.
3. Η πούδρα όπου κρατά όλόκληρον την ήμέραν, διότι είναι άναμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ».
4. Η πούδρα που σας άπαλλάσσει από την γυαλάδα της μύτης και τοϋ προσώπου και διατηρεί εις την πιδερμίδα δροσιά και νεότητα άρις στην «Μούς ντέ κρέμ» όπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε άπ' αυ- την την πούδρα στο δάκτυλό σας, κατόπιν βυθίσατε το άντις ποτηρίου ύδατος. Άποσύρατέ το... Η πούδρα είναι πάντοτε και τό δάκτυλό σας είναι στεγνό. Η πούδρα αυτή κρατά παρά την έφίδρωση και τον χορόν, τον βροχερόν καιρόν και τὰ θαλάσσια μπάνια. Δέν περιέχει κανένα άπ' αυτά τὰ ελάχιστα τριβουλίδια, που είναι δυνατόν νά εισέλθουν εις τους πόρους της έπιδερμίδος, νά φουσκώσουν και νά προκαλέσουν τον σχη- ματισμόν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων και όλων των μειονεκτημάτων της έπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια και ώρες μήτερες μεταχειρί- ζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν άναμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ». Άφαιρεί τους διεσταλμένους πόρους. Οι πα- ρασκευασται έγγυώνται άποτελέσματα, άλλως τὰ χρήματα επί- στοφονται.

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΩΝ

ΜΕΤΑΞΟΤΩΝ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΜΕ ΤΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΟΙΩ- ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ—ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙ- ΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ, ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΣΤΟΜΑΧ' Υ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρισίοις. Έ

ξέτασις και δι' άντίων ΡΟΝ-

ΤΚΕΝ Ακαδημίας και 'Ιστο-

κράτους 19 6

Γραφείον Νο 2.

Δραχμάς 88 μεταξωτός καλ- τος από φυσικό μετάξι πολή ψιλλές, τουαλέττας, μεγάλης άντοχής. Κυλότες μεταξωτός δραχμάς 65, μάλλινες δρχ. 100. Μακρό δρχ. 33. Κάς κοροδό μάλ- λινα δρχ. 68 και θαμβανερά δρχ. 29. Βουλής 5 Α' Πάτωμα. Γραφείον Νο 2.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Σιδηροδρομικόν Λιανοκλάδι. Νά τονώσετε τὸν ὁργανισμό σας μὲ μερικὲς ἐνέσεις Στρυχνίνης, τῶν 2 χιλιοστών καὶ Κάλτσιου Γλυκονάτ ἐνδοφλεβίως. Κάνετε ἕως 20 ἀπὸ τὸ κάθε εἶδος.

Ἐπίσης πάρτε καὶ 40 γραμμάρια Βαλεριάνᾳ ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ παίρνετε 40 σταγόνες τὴν ἡμέρα: 20 πρὸ ἐκάστου φαγητοῦ. Κάνετε αὐτὰ καὶ ξαναγράψτε μου.

Καί τιν X. Πολλὲς φορὲς διερωτώμαι ἂν τυχὸν ὠρισμένοι ἀναγνώσται πιστεύουν σ' αὐτὰ πού γράφουν καὶ διὰ τὴν πραγματικότητα θέλουν νὰ καταστρέψουν ἕνα ὥραϊο πρᾶγμα πού ἡ φύσις τοὺς ἐχάρισε, γιὰτὶ ἐδῶ δυστυχῶς γίνεται τὸ ἐξῆς: ἄλλες τρέχουν δεξιὰ ἀριστερὰ ἐξοδεύουν γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ἀποκτήσουν λίγο πάχος καὶ ἄλλες πάλιν πού ἔχουν αὐτὸ τὸ χάρισμα θέλουν σῶναι καὶ καλὰ νὰ ἀδυνατίσουν. Νά γίνουν ὅμως τί; Στένες; Ἀς μοῦ συγχωρήσουν οἱ ἀδύνατοι ἀναγνώστες μου τὴν ἐκφραση αὐτή. Δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ γυναῖκα ἴσια πᾶν ἴσια κάτω. Σήμερα ἐπικρατεῖ ἡ παχειὰ γυναῖκα. Ἀς ἀφήσω ὅμως τὴν φιλολογία.

Ἀφοῦ βλέπετε ὅτι ὑποβάλλεσθε σὲ τόσην δίαιταν, ὑστερεῖτε τὸν ὁργανισμό σας ἀπὸ διάφορα πρᾶγματα πού τοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα καὶ ἐφ' ὅσον ἀσφαλῶς δὲν θὰ περάσουν χωρὶς ἀντίκτυπο, ἀσχετῶς τοῦ ἂν σήμερα δὲν τὸν αἰσθάνεσθε καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ παραμένετε στὸ αὐτὸ βάρος, δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι ματαιοπονία αὐτὸ πού ἐπιδιώκετε; Τώρα μόνον μιὰ συμβουλὴ σας δίδω: νὰ κάνετε γυμναστικὴ εἶναι ὁ μόνος τρόπος δὲν ἀφήνει τὸ σῶμα πλαδαρὸ, ὅσο πάχος κ' ἂν ἔχη τὸ καταστρέφει καὶ ἀφήνει μοναχὰ μὴς γεροῦς σῶμα σφικτὸ δεμένο πρᾶγμα πού τόσες καὶ τόσες ζηλεύουν. Ἀφήστε λοιπὸν κατὰ μέρος τὰς στερεώσεις πού ὑποβάλλετε στὸν ἑαυτὸ σας, κάνετε μόνον γυμναστικὴ καὶ νὰ εἰσθε θεβαῖα ὅτι πάντα θὰ βρῆσκεσθε σὲ καλύτεραν καὶ ὅχι σὲ μειονεκτικὴν θέσιν ἀπέναντι τῶν ἄλλων δεσποινίδων.

Ἀμαρτωλὸν νέον. Λυποῦμαι πολὺ γιὰτὶ γράμμα προηγούμενο δὲν πήρα, ἐκτὸς κ' ἂν δὲν θυμᾶσθε καὶ σεις τὸ ψευδώνυμο πού εἶχατε μεταχειρισθῇ. Πάντως τὸ γεγονός εἶναι ἕνα καὶ μόνον: δὲν ἔχετε φαίνεται ἄλλη δουλειὰ νὰ κάμετε, ἄλλο νὰ σκεφθῇτε ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία; Γιὰτὶ ἕνα τόσο ἄθωο πρᾶγμα σας κάμνει νὰ σκέπτεσθε νὰ τεματίσετε τὸν βίον σας; Τώρα ζητᾶτε συμβουλὴ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις. Σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίᾳ τὰ πρᾶγματα αὐτὰ παρουσιάζονται τόσο συχνὰ καὶ εἶναι τόσο ἄθωα ὥστε δὲν ἀπαρτοῦν πολὺ γι' αὐτὸ ἀφήσατε κατὰ μέρος αὐτὸ τὸ ζήτημα τονώσατε τὸν ἑαυτὸ σας ἔστω καὶ μὲ λίγες ἐνέσεις Γλυκονάτ Κάλτσιου Χρῶπει καθὼς καὶ μὲ ἐνέσεις Στρυχνίνης τῶν 2 χιλ. ἡμέραν παρ' ἡμέραν μίαν, 20 ἀπὸ τὸ κάθε εἶδος. Ἐν τῷ μεταξὺ θέβαια μὴν μένετε καὶ νεκρὸς. Χρειάζεται καὶ λίγη κίνησις γιὰ νὰ σταματήσουν ὅλα αὐτὰ πού τόσο σας ἀπογοητεύουν.

Ἐναν δυστυχισμένον νέον. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σας πῶ τίποτε γιὰ ἕνα τόσο σοβαρὸ ζήτημα ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω καὶ μίαν ἀκτινογραφία ὥστε νὰ δῶ περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται, ποιὲς θλάδες ἔχουν οἱ πνεύμονες καὶ τί πρέπει νὰ γίνῃ. Ἡ μόνη συμβουλὴ πού ἔχω νὰ σας δώσω εἶναι νὰ περιμένετε νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα καὶ ἔπειτα νὰ κάμῃ μερικὲς ἐνέσεις Γλυκονάτ Κάλτσιου ἐνδοφλεβίως, κάθε μέρα ἀπὸ μιὰ, ὅσες μπορεῖ. Ἀσφαλῶς θὰ τὸν ὠφελήσουν. Τώρα δὲ ὅπου ὑπάρχει πυρετὸς ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ὁ περίπατος. Χρειάζεται ὅσο δυνατόν τελεία ἀκίνησις καὶ τέλος ὅσο ἀπὸ τὸν ὁργανισμό ἡ καλύτερα λύσις εἶναι νὰ ταξιδίῃ ὡς τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ

κινταχθῇτε καλὰ ὥστε νὰ ρυθμισθῇ μιὰ γιὰ πάντα τὸ ζήτημα αὐτό. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ μάθετε τί ἔχετε, τί πρέπει νὰ κάμετε γιὰ νὰ γίνετε καλὰ.

Ἀλκιμον. Τὸ ψευδώνυμο πού διαλέξατε θὰ γνωρίζετε καὶ τί σημαίνει, γιὰτὶ ὅπως γράφετε φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖτε τὴν ἐννοίαν τῆς λέξεως ἀφοῦ ὅμως θέλετε νὰ γίνεσθε αὐτὸ πού ἐννοεῖ τὸ ψευδώνυμό σας χρειάζεται δράση κ' ὄχι νοητέα, γιὰτὶ μὲ τὴν ζωὴ πού κάνετε ἀσφαλῶς θὰ καταστήσετε τὸ ἀντίθετον. Ἀφήστε λοιπὸν κατὰ μέρος τὸ χουζοῦρι καὶ ἀρχίσατε νὰ κινήσθε λίγο στὴν ἀρχὴ μετὰ περισσότερο κάνετε ταυτοχρόνως καὶ λίγη σωματικὴ γυμναστικὴ καὶ ἀφοῦ περάσῃ κανένας μῆνας τότε ἀρχίζετε καὶ λίγη πεζοπορία στὸ δουνὸ εἰ δυνατόν. Ἐν τῷ μεταξὺ μπορεῖτε νὰ πάρετε λίγη Φυτίνη κομπριμὲ ἀσφαλῶς θὰ σας τονώσῃ, ὥστε νὰ ἀρχίσετε νὰ ἀλλάξετε ζωὴ. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μπορεῖτε νὰ γίνετε «ἀλκιμος» νέος ἁλλοῦθ' ἂν εἰσθε βάρος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἑαυτοῦ σας.

Νικ. Καρ. Γιὰ τὴν πάθησή σας νὰ ἀποταθῇτε στὸν δερματολόγον τῆς «Ἑβδομάδος» ὁ ὁποῖος καὶ θὰ σας διαφωτίσῃ σχετικῶς.

Εὐρυδίκη ν. Σ. Βόλον. Δὲν εἶναι ἀπολύτως τίποτε καὶ μὴν ἀνησυχῇτε διόλου. Κάνετε μερικὲς ἐνέσεις (ἕως 20) Γλυκονάτ Κάλτσιου, γιὰ νὰ ἀναμεταλλώσετε τὸν ὁργανισμό σας καὶ ὅλα θὰ περάσουν. Εἶναι ἀπλὴ ἐξάντλησις κατόπιν τῆς τόσον κοραστικῆς ἐργασίας σας. Πρέπει ὅμως ἀπαραιτήτως νὰ κάμετε τίς ἐνέσεις αὐτές, ἂν δὲν θέλετε νὰ ἔχετε συνεπείας ἀργότερα.

Ἐμπεδοκλ. ν. Ἡράκλειον Κρήτης. Χωρὶς προσωπικὴν ἐξέτασιν αὐτὰ τὰ πρᾶγματα δὲν θεωρεῖται. Καὶ ἐφ' ὅσον ἐκεῖ δὲν ἔχετε εἰδικόν, ὅπως μοῦ γράφετε, ἐλάστε στὰς Ἀθήνας καὶ εἰμαι πρόθυμος νὰ σας συστήσω στὸν καλύτερο.

Ἀπελ. ν. Νέαν. Γιὰτὶ ἡ τόση ἀπογοήτευσίς; Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν τὴν δικαιολογῶ. Μὴν εἰσθε ὑπερβολικὴ. Ἐκτιμῆστε τὰ πρᾶγματα κατὰ τὴν ἀξίαν τους. Βάζετε στὸ πῆρος ἐκείνο μερικὲς κομπρέσσες Γ-στὲς —ὄχι καντάρ —βορικοῦ καὶ θὰ

ἀνακουφισθῇτε. Ὁ φαρμακοποιὸς σας θὰ σᾶς πῇ πῶς θὰ γίνουν.

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Τελεία καὶ ταχυτάτη ἐκμάθησις τοῦ διὰ νόμου ἀνεγνωρισμένου συστήματος στενογραφίας Gabelsberger παρὰ τοῦ ἀριστοῦχου κ. Παναγ. Χατζηγιάνη.

Καὶ ὁ πλέον ἀνεπίδεκτος μαθησεως, καθίσταται ἱκανὸς στενογράφος, δι' ὅλως ἰδίᾳς μεθόδου, χωρὶς νὰ παραμελῇ ἄλλας ἀσχολίας τοῦ διὰ νὰ μελετήσῃ κατ' οἶκον. Διδασκαλία κατ' άτομον.

Ἐπιστήμονες, δημοσιογράφοι, φοιτηταί, ὑπάλληλοι ἀποκτήσατε ἕνα ἀπαραίτητον προσόν. Διδάκτρα 400 μηνιαίως.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΡΙΜΗΝΟΣ.

Ἀπευθυντέον: Περιοδικὸν «Ἑβδομάς». Νοταρὰ 15. Τηλ. 24-947, ἡ Ρόδο 54.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ ἀντισηπτικὴ ὁδοντόκρεμα ἡ ὁποία συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς ὁδοντιάτρους.

Δὲν χρειάζεται νὰ ἐπιβάλετε εἰς τὰ παιδιά σας νὰ καθαρίζουν τὰ δόντια τους μὲ «ΚΟΛΥΝΟΣ», διότι ἀγαποῦν τὴν εὐχάριστον γευσίν της, πού δροσίζει τὸ στόμα τους.

Οἱ ὁδοντίατροι συνιστοῦν τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ», εἰδικῶς γιὰ τὰ παιδιά, λόγω τῶν ἀντισηπτικῶν της ἰδιοτήτων καὶ διότι γνωρίζουν, ὅτι ἡ «ΚΟΛΥΝΟΣ», διατηρεῖ τὰ δόντια καθαρά καὶ τὰ προστατεύει ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα

μικρόβια πού προξενοῦν τὴν καταστροφὴν των.

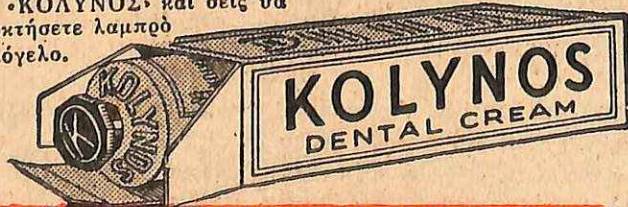
Συνηθίσατε τὰ παιδιά σας νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν «ΚΟΛΥΝΟΣ», πρῶτ' καὶ βράδ'.

Ἡ «ΚΟΛΥΝΟΣ», εἶναι ἀκριβῶς οἰκονομικὴ, διότι χρησιμοποιεῖται μόνον τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος ἀπὸ κάθε ἄλλην ΚΟΙΝΗΝ ὁδοντόκρεμαν.

Ἐν καὶ ἥμισυ ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ξηρὰς φιλτρας ἀρκεῖ.

Ἐτιμῆθ' εἰς τὴν X καὶ XI Διεθνή Ἐκθεσιν Θεσσαλονίκης μὲ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συνταγωνισμοῦ.

Μὲ «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεις θὰ ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἐνα φιλὶ ἀκόμη...

Ἡ ἐπίδρασις πού προκαλεῖ σ' ἕναν ἄνδρα τὸ θελούδινο καὶ ὑγιὲς δέρμα εἶναι μεγάλη. Ἡ ἐπιτυχία σας εἶναι ἐξοφλισμένη. Ὅλοι οἱ ἄνδρες σας θαυμάζουν καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἰσθε μία καλλονή. Ἡ κρέμα ΡΟΔΑΙΝΗ ΧΙΩΝ δημιουργεῖ δέρμα ἀπαλὸ, θελούδινο χωρὶς λεκέδες καὶ χονδρούς πόρους.

Ἡ ΡΟΔΑΙΝΗ ΧΙΩΝ ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν της ἀπείρους ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συχαρητηρίων πού πείθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ ἰδιότητος τῆς κρέμας ταύτης.

FORMA

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ C.A.N.A

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ & ΣΙΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21

Τηλ. 23-861

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Τηλ. 21-400

Ἐχομεν τὰ ὠραιότερα Demi-Saison μάλλινα
Παρακολουθήσατε τὰς βιτρίνας μας.

Διατηρήσας και βεβ

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ
ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ
ΚΑΙ ΤΗ
ΔΡΟΣΙΑ
ΣΑΣ

E.F.S.
Κριεζώτου 11
ΑΘΗΝΑΣ

Κύριοι

Αποστέilate μου
παρακαλώ εν αντιτυπον
του βιβλίου σας

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΩΘΙ ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΝ
ΔΩΡΕΑΝ.

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

προσπαθει να διατηρηση την ομορφια της. Λιγες
ομως το κατορθωνουν διότι όλες καταφεύγουν σε μέσα που δίδουν
το αντίθετο αποτέλεσμα. Η διαίτα και αι γυμναστικές ασκήσεις
βλάπτουν εάν ο οργανισμός δεν λειτουργεί υπό ευνοϊκας συνθήκας.
Για να αποφύγετε απώλεια χρόνου και απογοήτευσι, σας δίδομε
το μυστικό **ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ**, σ' ένα κομψοτυπωμένο
βιβλιαράκι. Άρκει να μας αποστείλετε το έναντι δελτίο.

ΟΝΟΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ